

Het geheimenis van het evangelie

door A.E.Knoch

Index

Dit door A.E.Knoch geschreven boek is in de oorspronkelijke taal, het Engels, te koop bij [Concordant Publishing Concern](#)

[Voorwoord](#)
[Inleiding](#)

Hoofdstuk 1

[Israël verworpen - deel 1](#)
[Israël verworpen - deel 2](#)

Hoofdstuk 2

[Een aansporing tot vrede - deel 1](#)
[Een aansporing tot vrede - deel 2](#)

Hoofdstuk 3

[De verzoening van de wereld - deel 1](#)
[De verzoening van de wereld - deel 2](#)

Hoofdstuk 4

[De natiën geënt - deel 1](#)
[De natiën geënt - deel 2](#)

Onderwerp

[De voorafgaande opdrachten - deel 1](#)
[De voorafgaande opdrachten - deel 2](#)
[De voorafgaande opdrachten - deel 3](#)
[De voorafgaande opdrachten - deel 4](#)
[De voorafgaande opdrachten - deel 5](#)
[De voorafgaande opdrachten - deel 6](#)

[De voorafgaande opdrachten - deel 7](#)

[De voorafgaande opdrachten - deel 8](#)

Hoofdstuk 5

[De bediening van de verzoening - deel 1](#)

[De bediening van de verzoening - deel 2](#)

Hoofdstuk 6

[De natiën dichterbij gebracht.](#)

Hoofdstuk 7

[De verzoening van allen - deel 1.](#)

[De verzoening van allen - deel 2.](#)

Onderwerp.

[Eeuwigdurend *niet* eindeloos - deel 1](#)

[Eeuwigdurend *niet* eindeloos - deel 2](#)

[De aionische tijden](#)

[Aion in het enkelvoud.](#)

[Aion in het meervoud.](#)

[Het bijvoeglijk naamwoord "aionisch".](#)

[De voleindingen van de aionen.](#)

[Eindeloosheid.](#)

[Een paar problemen opgeruimd.](#)

[Alles in allen.](#)

Hoofdstuk 8

[Oproep tot waakzaamheid.](#)

Hoofdstuk 9

[Israël's herstel.](#)

[Afsluiting](#)

© 2010 Concordant Publishing Concern - Santa Clarita - CA91387

Vertaling: [Het Beste Nieuws](#)

Het geheimenis van het evangelie

-

voorwoord bij de herdruk in 1969

Op de een of andere manier lijkt het woord "mysterie" de deur van de liefde in ons gezicht te doen slaan, in plaats van dat het er de portalen voor opent. Het woord "mysterie" dreigt groot en donker in de schaduw. Het lijkt alle begrip ervan te weerstaan. Niemand dan de meest wijze mag zelfs maar pogen de oplossing van een "mysterie" te vinden!

Maar zo is het niet met de mysteriën in God's Heilig Woord. Dat waren simpelweg *geheimen*. Eenmaal verborgen konden ze niet gekend worden. En toch, nadat God ze onthuld had, waren ze eenvoudig te begrijpen door een ieder die oren had om te horen.

"The Mystery of the Gospel" was het eerste boek dat A.E.Knoch publiceerde, al weer bijna een eeuw geleden(1914). Gedurende de laatste jaren van zijn leven bewerkte hij het grondig, zodat het in het twee maandelijks magazine "[Unsearchable Riches](#)" herdrukt kon worden. Hij wijzigde de titel in "The Secret of the Evangel", om zo meer het feit te benadrukken dat de verzoening niet langer een "mysterie" is, maar veeleer een geheim dat God via Paulus bekend heeft gemaakt. Zelfs toen de apostel in Rome gevangen gehouden werd, was het diens brandend verlangen dit geheim uit te dragen. Hij kon niet langer bij de ecclesia's langs gaan om God's heerlijke onthulling uit te delen, maar hij moest zich tevreden stellen met de vrijheid die zijn keten hem toestond, of aan hen te schrijven met wie hij niet meer kon spreken. En daarom vroeg hij zijn lezers in Efeze 6:19 om voor hem te bidden, opdat hij zijn mond met vrijmoedigheid zou kunnen openen, om "het geheimenis van het evangelie bekend te maken".

Aangezien het gewoonlijk "the mystery of the gospel" genoemd wordt in andere vertalingen en omdat wij deze uitgave aan een groter publiek aanbieden, voor wie deze term meer bekend is, zullen we het als titel van het boek aanhouden:

THE MYSTERY OF THE GOSPEL

Het geheimenis van het evangelie inleiding

Staat de Grote Schepper onverschillig tegenover de schepselen van Zijn hand en hart? Bijna tweeduizend jaar lang lijkt Hij de wereld aan zichzelf over gelaten te hebben. Alle publieke communicatie tussen de Heer des hemels en een opstandige Aarde lijkt afgesneden te zijn.

Ooit hielp Hij Zijn eigen volk Israël - het volk dat Hij met geweldige uitingen van Zijn genade uit Egypte leidde. Maar tot voor kort is hun lot slechter geweest dan dat van de rest van de mensheid. Verjaagd van het ene land naar het andere, heeft het vuur van de vervolging hen opnieuw samen gelast, een andere exodus op gang brengend naar het land dat Yahweh(*1) aan hun voorvaderen gaf.

Maar nog vreemder is dat zij onder de volkeren die de naam van Christus aangenomen hebben, het Christendom, ook geheel vergeten lijken te zijn. Het is waar, velen van hen hebben geen recht op Zijn zegen, want in werkelijkheid aanbidden zij Hem niet, maar dienen zij Zijn tegenstander, de god van deze boze aion. Maar toch trekken zij ook niet Zijn ongenoegen aan of zelfs maar een teken dat Hij ook maar bewust is van hun daden.

Maar veel vreemder dan al dit is Zijn schijnbare apathie ten opzichte van Zijn eigen geliefde heiligen. Hun relatie met Hem is niet gebaseerd op de banden van de schepping, of op een oud verbond, of op een uiterlijk bekennen van Zijn Naam, maar op de diepe geestelijke band tussen de Redder en de zondaar, de Rechtvaardiger en de gerechtvaardigde en, zoals we zullen zien, tussen de Verzoener en de verzoende. Maar hun lot, gemeten met de enige standaard die de ongelovige wereld kent, is niet beter dan dat van de gemiddelde mens. Ze ondergaan, net als de rest, pijn, lijden, wanhoop en schande. En hoewel dit als wierook opstijgt met de geur van de Naam van de Redder, geeft het beneden geen verlichting of verademing.

We hebben in onze geest *alleen* rust naar de mate waarin we onze God kennen en we bekend zijn met Zijn wegen in deze bedeling. In Zijn Woord zien wij beloften van zegen en doen ophouden van verdriet en lezen we van de hoge eer die God voor Zijn aardse volk gereserveerd heeft. Indien we deze op onszelf toepassen, dan staat ons een bittere teleurstelling te wachten. Dan beschuldigen we onszelf van "gebrek aan geloof", of, hoe is het mogelijk, geven we God de schuld, als zou Hij Zich niet aan Zijn beloften houden. In het ene geval verliezen we ons gevoel voor Gods *genade*, alsof Hij zoveel zegen stelt tegenover zoveel geloof; in het andere geval wordt Zijn heilige karakter aangetast. Zulke zware gevolgen vereisen een onderzoek. We moeten de oorzaak opsporen en de oplossing vinden.

Een van de doelen van de volgende pagina's is om, door middel van het juist snijden van het woord der waarheid(2Tim. 2:15), aan te wijzen waar de oorzaak ligt van deze ellende. De oplossing is heel eenvoudig. Ze ligt in geloof - *echt*

geloof. Niet in het op onszelf toepassen wat God nooit aan ons gegeven heeft, of in plat Nederlands: andermans voordelen *stelen*, en op de ontvreemde gunsten het ontrechte stempel van "geloof" zetten, maar door te geloven dat wanneer God Israël zegeningen belooft, Hij ook *Israël* bedoelt; spreekt Hij echter over de volkeren, dan bedoelt Hij ook *de volkeren*, en wanneer Hij spreekt over de zijnen, dan wijst Hij ook op *hen* alleen. Dit is de enig juiste en zinnige manier om Gods woorden te behandelen.

Een ander principe, waarop we al gewezen hebben in "A General Survey of the Divine Mysteries", moet ons leiden op onze weg. De mens kan het denken van God niet kennen, totdat Hij het onthult. Als Hij dan ook iets *verbergt*, dan mogen we er zeker van zijn dat niemand er iets van weet, tot Hij het hen vertelt. Indien we verwachten het in een eerdere onthulling te kunnen vinden, doen we God oneer aan.

God, in Zijn zeldzame wijsheid en ten behoeve van Zijn grote Naam, stelt voor om de mensheid in een verscheidenheid van omstandigheden te brengen, niet alleen om aan te tonen wat er in de mensheid zit - haar vreselijk falen op alle gebied, maar ook om de verscheidenheid van Zijn eigen wijsheid te laten zien en de aanpasbaarheid van Zijn bronnen voor ieder noodgeval, en om de diepste diepten van Zijn hart te onthullen. Als gevolg daarvan heeft Zijn handelen met de mensheid in verschillende bedelingen gevarieerd. Ieder van deze bedelingen wordt gekenmerkt door een nieuw soort uitdeling, of gift, van de kant van God en gewoonlijk sluit Hij ze af met een oordeel over het misbruik er van.

De sleutel voor iedere bedeling, en haar aandeel in Gods doelstelling, is Zijn houding zoals uitgedrukt in het karakter en de omvang van Zijn geschenken. Er blijken in Gods Woord twaalf bedelingen te zijn. Het leidt alleen maar tot verwarring als men ze allemaal dooreen mengt, wat weer verhindert dat men ze begrijpt. We moeten onderscheid maken tussen het hoofddeel van Gods Woord, die zich bezig houdt met een aantal verschillende bedelingen (die ons gegeven zijn om te bestuderen en te begrijpen, maar niet om direct op onszelf toe te passen), en dat relatief beknopte verslag van de waarheid die thans aan de orde is. De overweldigend belangrijke vraag voor ons is deze: "Wat is *nu* Gods echte houding?"

Wij hebben gezegd dat er uiterlijke aanwijzingen schijnen te zijn voor onverschilligheid en apathie, maar we mogen een *schijnen* niet toestaan de plaats in te nemen van Gods eigen uitleg. *Hij weet!* Het is gemakkelijk elkaar verkeerd te verstaan en de mensheid beoordeelde Hem in het begin helemaal verkeerd. Het is zeer wel mogelijk dat Zijn gebrek aan tussenkomst Zijn onwil laat zien om de trompet op z'n luidst het alarm te laten blazen, of om de klaarliggende schalen met verontwaardiging uit te gieten. Want het is met de mens inmiddels zo ver gekomen dat welke tussenkomst van God dan ook in wereldse zaken, de donder en bliksemflitsen van Zijn wraak naar beneden moet doen komen. En dit zou best eens snel kunnen gebeuren. Wanneer deze aion sluit, nadat Hij Zijn vredesambassade heeft teruggetrokken, zal er een tijd van onverdunde wraak als een tornado woeden. Bij het begin daarvan trekt de Voorzienigheid zich terug, worden de deuren van de hemelen geopend en komt

God op het toneel. De grote dag van Zijn verontwaardiging wordt gemarkeerd door het feit dat Hij precies doet wat de ongelovigen Hem nu durven aan te doen. Wat verkeerd is wordt recht gemaakt; boosheid wordt gewroken; rechtvaardigheid wordt met een onbevooroordeelde hand uitgedeeld. Maar wie kan in die vurige dag bestaan?

Daarom betekent Zijn huidig stilzwijgen dat Hij nog steeds betrokken is bij de vrede. Dit is Zijn uitnodigende houding. De mens mag Hem dan wel uitdagen met een onbeschaamde mond, mag Hem in Zijn gezicht vervloeken, mag Zijn geliefde heiligen vermoorden en mag dan wel iedere aanleiding gebruiken om Hem uit Zijn schepping te verbannen, maar Hij nodigt uit tot vrede(2Kor.5:20). Zijn zwaard zit vast in de schede en wordt niet getrokken. De vijandige houding van de wereld tegen Hem is vaak onterecht, en Hij wordt zelden begrepen, maar toch blijft Zijn glimlach over een ieder van hen. En als *zij* het moeilijk vinden om een houding van vrede te onderhouden, laat hen dan niet denken dat God zo'n probleem heeft. Moge een herkenning van Zijn voortdurende gunst het geschenk zijn voor ieder hart dat deze pagina's overdenkt!

In de hoofdstukken die volgen zal de lezer de verschillende aspecten vinden van de Verzoening(die het geheimenis is van het evangelie), apart weergegeven ten behoeve van de duidelijkheid. We zullen dit geheim overdenken omdat het zowel de mensheid aangaat, als haar toepassing op heel de schepping. We zullen haar gevolg op alle mensen onderzoeken, en haar effect op de gelovige. We zullen haar invloed overwegen op de juiste presentatie van het evangelie dat op dit moment aan de orde is.

De zinsnede "het geheimenis van het evangelie" kan nieuw zijn voor velen die gewend zijn aan de weergave in de "King James" vertaling, die "the mystery of the gospel" geeft. Hoewel de vertaalde "Bijbel" mag spreken van *mysteriën*, het geïnspireerde origineel zet ons "geheimenissen" voor, die, eenmaal onthuld, eenvoudig te begrijpen zijn. Het zijn geen *mysteriën* die buiten het menselijk begripveld vallen, maar *geheimen* die *verborgen* bleven, totdat God ze op de door Hem bepaalde tijd bekend maakte(Zie Rom.16:25,26; Efe.1:9;3:9; Kol.1:26). Helaas schijnen deze geheimen een mysterie te zijn geworden voor de meeste van Gods geliefde heiligen. Moge Hij in deze "laatste dagen" schenken dat deze kostbare geheimen herontdekt mogen worden en uiteengezet aan alle heiligen, zodat zij zich er in kunnen verheugen en ervan genieten! Want het zijn juist deze geheimenissen die het pad zullen verlichten dat leidt naar de volwassenheid(Kol. 1:27-29).

Maar waarom zouden we *gospel* omzetten naar *evangel*? Het Griekse woord dat met "gospel" wordt vertaald is *eua[n]ggelion*, wat letterlijk WEL-BOODSCHAP betekent. Waarom zouden we om sentimentele redenen vasthouden aan de term "gospel", terwijl de weergave met "evangel"(evangelie in het NL;WJ) voordeliger is, omdat dit het werkwoord "evangeliseren" en het zelfstandig naamwoord "evangelist" levert. Deze overweging alleen al zou afdoende moeten zijn voor de eerlijke waarheidszoeker, aangezien het voorziet in eenduidige vervangingswoorden voor iedere grammaticale vorm van het Grieks. Zelfs de King James vertaling vertaalt het zelfstandig naamwoord met *evangelist* in de

drie plaatsen waar het voorkomt (Hand. 21:8; Efe. 4:11; 2 Tim. 4:5). Het gebruik van het woord *evangel* kan ons ook helpen de vele on-Schriftuurlijke associaties en zinsneden uit te schakelen die met het woord *gospel* verbonden zijn geraakt, daarmee het goddelijk licht hinderend het denken van de lezer te verlichten. Wij weten dat Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes niet vier *gospels* presenteren, maar dat ze veel meer ieder een verslag geven van het leven van onze Heer dat past Zijn verschillende heerlijkheden als *Koning*, *Dienstknecht*, *Zoon des Mensen* en de *Zoon van de Vader*.

We vertrouwen er op dat allen die niet bekend zijn met de *Concordant Version* [de Engelse concordante vertaling; WJ] geduldig alle weergaven zullen overwegen die in aanvang "vreemd" zullen lijken, omdat iedere afwijking van de aanvaardde vertalingen gebaseerd is op het solide fundament van het geïnspireerde origineel, dat *concordant* (consequent) werd vertaald.

Daarom is de Concordant Version gebruikt in alle lange beroepen op de tekst, vanwege haar eenvormigheid en trouw aan de feiten van de oude handschriften. Deze vertaling probeert te vermijden dat een woord uit het origineel op verschillende wijze vertaald wordt, maar in plaats daarvan met een enkel standaard Engels woord. De grammaticale vormen worden op dezelfde manier behandeld. Dit zorgt voor een onpartijdige en "concordante" vertaling. Met behulp van een Grieks-Engelse concordantie kan iedere lezer zichzelf verzekeren van de toepasbaarheid van ieder Engels vertaalwoord, door de contexten te onderzoeken waarin het woord gevonden wordt. In plaats van vele verschillende weergaven, die er toe neigen onze waarneming te verduisteren, worden we er toe geleid de fijne nuances van betekenis te onderscheiden en de kracht van ieder woord vast te stellen.

In onze citaten uit de Schrift hebben we getracht voldoende context mee te nemen om zo het gevaar te voorkomen dat een vreemde betekenis insluip in de tekst.

Paulus' gebed.

Paulus realiseerde zich het grote belang van het geheimenis van het evangelie. Zelfs toen hij gevangen gehouden werd, was het zijn brandend verlangen dit grootse geheim uit te dragen. Hij kon niet langer naar de bijeenkomsten gaan om deze heerlijke onthulling mede te delen, maar moest zelf tevreden zijn te spreken met zoveel vrijheid als zijn ketting hem toestond, of met schrijven aan hen met wie hij niet kon spreken. Hij ging gebukt onder dit gebrek aan uitingsmogelijkheden. En daarom bad hij dit gebed:

"18 En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen;
19 ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken,
20 waarvoor ik een gezant ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig

kunnen optreden, zoals ik behoor te spreken."
(Efe. 6:18-20;NBG)

God hoorde dit gebed en Hij zal er opnieuw op antwoorden. O, dat iedere heilige met ons mee zou willen doen in ons verzoek dat God voor Zijn heiligen zou heroveren en herstellen:

Het geheimenis van het evangelie.

*1) Yahweh is een transliteratie van de Hebreeuwse Naam van God, en verdient de voorkeur boven de minder accurate vertaling "Heer" of de aangepaste transliteratie "Jehovah". Yahweh betekent Zal-zijnde-was.

Hoofdstuk 1

Israël verworpen - deel 1

- "1 In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik IEUE zitten op een hoge en verheven troon en zijn zomen vulden de tempel.
2 Serafs stonden boven Hem; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij.
3 En de een riep de ander toe: Heilig, heilig, heilig is IEUE der heerscharen, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol.
4 En de elbrede drempels beefden van het luide roepen en het huis werd vervuld met rook.
5 Toen zeide ik: Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, IEUE der heerscharen, gezien.
6 Maar een der serafs vloog naar mij toe met een gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar genomen had;
7 hij raakte mijn mond daarmee aan en zeide: Zie, dit heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend.
8 Daarop hoorde ik de stem van IEUE, die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik zeide: Hier ben ik, zend mij.
9 Toen zeide Hij: Ga, zeg tot dit volk: Hoort aldoor, maar verstaat niet, en ziet aldoor, maar merkt niet op.
10 Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren doof en doe zijn ogen dichtkleven, opdat het met zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en opdat zijn hart niet versta, zodat het zich niet bekere en genezen worde.
11 Toen vroeg ik: Hoelang, IEUE(*1)? Hij antwoordde: Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner meer is, en de huizen, zodat er geen mens meer in is, en het bouwland verwoest is tot een wildernis,
12 en IEUE de mensen ver verwijderd heeft en het verlaten gebied in het land groot is.
13 Is daarin nog een tiende deel, dan zal dit weer verwoest worden. Evenals van een terebint en een eik na het vellen een tronk overblijft, zo zal zijn tronk een heilig zaad zijn."
(Jes. 6:1-13; Concordant gecorrigeerd,WJ)

Toegang tot God's aanwezigheid is de meest ernstige en ontzagwekkende overweging waarmee een menselijk hart zich kan bezig houden. Bij het voorbereiden van een bezoek aan een aardse potentat zijn er verschillende regels en gewoonten die in acht genomen moeten worden. Een monarch heeft het recht de manier voor te schrijven waarop hij benaderd mag worden. Daarom maakte de grote IEUE het duidelijk hoe Zijn volk, Israël, Hem kon benaderen. Zijn voorzieningen negeren, Zijn geboden opzij zetten, stond gelijk aan het uitnodigen van een zekere ramp.

Dit is de ernstige les die machtige koning Uzzia(Oz ie STERK-zal-zijn) leerde.

IEUE had geboden dat niemand dan de priesters, over wie de heilige zalfolie was uitgegoten, Zijn heiligdom mochten binnengaan (Ex. 30:30). Uzzia was een van de weinige koningen die de benijdenswaardige vermelding kreeg: "Hij deed wat recht is in de ogen van IEUE" (2Kron. 26:4). Hij was voorspoedig in het voeren van oorlog en in vrede, totdat hij beroemd en buitengewoon krachtig werd. Maar toen zijn naam gevestigd was....

"16 Maar toen hij machtig geworden was, werd zijn hart zo hoogmoedig, dat hij zeer snood handelde en ontrouw werd jegens IEUE, zijn Elohim(*2), door de tempel des Heren binnen te gaan om op het reukofferaltaar reukwerk te ontsteken.

17 Maar de priester Azarja ging hem achterna en met hem tachtig priesters van IEUE, flinke mannen,

18 en zij stelden zich tegenover koning Uzzia en zeiden tot hem: U komt het niet toe, Uzzia, reukwerk te ontsteken voor IEUE, maar de priesters, de zonen van Aaron, die geheiligd zijn om reukwerk te ontsteken. Ga uit het heiligdom, want gij zijt ontrouw en het zal u niet tot eer gerekend worden door IEUE Elohim.

19 Toen werd Uzzia toornig; het wierookvat om reukwerk te ontsteken was in zijn hand. En terwijl hij tegen de priesters toornde, brak de melaatsheid uit aan zijn voorhoofd ten aanschouwen van de priesters, in het huis van IEUE bij het reukofferaltaar.

20 De hogepriester Azarja en al de priesters keerden zich naar hem toe en zie, hij was melaats aan het voorhoofd; toen dreven zij hem haastig vandaar weg, en ook hij zelf haastte zich naar buiten te gaan, want IEUE had hem geslagen.

21 Koning Uzzia nu was melaats tot de dag van zijn dood. En als melaatse woonde hij in een afgezonderd huis, want hij was uitgesloten van het huis van IEUE. Zijn zoon Jotam beheerde het paleis des konings en bestuurde het volk des lands."

(2Kron. 26:16-21; concordant gecorrigeerd, WJ)

Korach's overtreding.

Uzzia was niet de eerste die meende de taken van de priesters op zich te kunnen nemen. Korach en de zijnen, in de wildernis, werden levend door de Aarde opgeslokt vanwege dezelfde arrogantie (Num. 16:31-33). IEUE hield de zonde van deze mensen voor aan Zijn volk voor als waarschuwing. Hun koperen vuurpannen werden tot dunne platen geslagen om over het altaar gelegd te worden, zodat de zonen van Israël altijd Korach's overtreding zouden zien en het zich herinneren. Deze platen werden tot een gedenkteken, zodat niemand die niet uit het zaad van Aäron is zou naderen om wierook te branden voor IEUE (Num. 16:37-40).

Maar, ondanks deze plechtige waarschuwing en dit voorbeeld, verscheen Uzzia voor IEUE. Misschien dacht hij dat zijn staat van dienst van vijftig jaren als heerser over IEUE's volk hem het recht gaf op toegang. Als dat zo zou zijn, dan zou hij zeker kunnen naderen. Misschien gaf zijn eigen wandel, volkomen in overeenstemming met IEUE's wet, hem vertrouwen. Als dat zo was, dan was het

een rampzalige gedachte.

In onze democratische tijden hebben maar weinigen een echt gevoel van de eer die hoogwaardigheidsbekleders toekomt. En daarmee is ook het gevoel van ontzag verdwenen die de goddelijke Aanwezigheid toekomt, iets waarin ieder van ons zeer zeker moet komen. Het is voor ons moeilijk te zien dat een leven lang dienstbetoon aan IEUE, zoals dat bij Uzzia het geval was, plotseling beloond werd met een veracht lepralijderschap, en dat allemaal door iets wat wij zouden zien als een minimale overtreding.

Maar het was niet zo maar iets. Zijn zaak zou een waarschuwing moeten zijn voor hen die verwachten onbeschaamd te kunnen staan in de aanwezigheid van de goddelijke Majesteit, zonder de zalvende olie die recht geeft op toegang, maar roemend op een leven dat geleefd werd in dienst van de Onderschikker.

Dit waren de gebeurtenissen die de setting bepalen van het visioen van Jesaja. De handeling van het visioen en de roekeloosheid van Jesaja zijn gemakkelijk te begrijpen wanneer we de ernstige en vreselijke vrees voor IEUE herinneren, die de aan lepra lijdende koning en diens dood oproepen.

IEUE, *Hij* is de Elohim van Israël. Hij is met haar verbonden door een verbond. Hij zal haar zeker zegenen.

Een visioen van oordeel.

Maar dit oordeel houdt zich meer bezig met oordeel dan met zegen. IEUE's gebruikelijke plaats was boven het verzoendeksel, binnen het heiligdom, achter het gordijn. Maar voor deze gelegenheid zien we IEUE zitten op een troon, hoog en verheven. Zijn *zomen* vullen de tempel.

Laten we, voor we verder gaan, onszelf nog een keer herinneren dat IEUE niet gezeten is op het met bloed besprenkelde verzoendeksel. Als dat op dit moment Zijn troon zou zijn, dan zou de handeling van dit visioen heel anders geweest zijn. Zolang de cherub het bloed zag, was de zonde van Israël bedekt, en kon Zijn toorn niet op Zijn volken rusten. Maar in het visioen is het verzoendeksel verdwenen en vervangen door een oordeelstroon. Israël is in groot gevaar!

De aanwezigen bij de troon van de goddelijke Majesteit verschillen met het karakter dat Hij aanneemt.

De Cherubim.

IEUE wordt gewoonlijk vergezeld door de Cherubim. Deze wezens voegen zich naar de scène die zich rond hen afspeelt. Zij worden voor het eerst gezien in Genesis 3:24, de weg bewakend naar de boom van de levenden. Vervolgens vinden we hen betrokken bij het verzoendeksel zelf - aan beide zijkanten één(Ex. 25:20). Ze spelen een belangrijke rol in één van de gezichten die Ezechiël mocht zien(Eze. 10:20). Johannes ziet hen vol met ogen(Openb. 4:8).

Zij hebben hoofden als van een leeuw, een os, het menselijk wezen en de gier, representanten van het landleven.

De Serafim.

Maar in dit gezicht worden de Cherubim vervangen door "de Brandenden," of Serafim. Ieder van hen heeft zes vleugels; twee bedekken hun voeten, twee bedekken hun gezicht en met de twee andere vliegen ze. De Serafim worden alleen in Jesaja vermeld. Hetzelfde woord wordt gebruikt om de slangen in de wildernis te kenmerken, waar ze gewoonlijk *vrug* worden genoemd (Num.21:6,8; Deut.8:15; Jes.14:29; 30:6). Omdat het beeld dat Mozes van een slang maakte (Num. 21:4-9) van koper was, wat niet noodzakelijkerwijs heet is, maar het uiterlijk heeft van vuur, is het mogelijk dat de slangen in de wildernis om dezelfde reden Serafim genoemd werden. Het voorkomen van Serafim in het visioen van Jesaja en het feit dat ze hun gezichten en voeten verborgen en "Heilig! Heilig! Heilig!" riepen, doet een zwaar oordeel veronderstellen.

Antitype in daden.

Het antitype van de afvalligheid in de wildernis is beschreven in het boek Handelingen. Net als vroeger verachtte de natie wederom IEUE en Zijn Profeet, net zoals hun voorvaders in de wildernis gedaan hadden. De oorzaak van de ontevredenheid is in beide gevallen dezelfde: ze walgden van Zijn voedsel, dat uit de hemel kwam. Ze konden het "lichte" brood niet uitstaan. God's geestelijke voorziening was smakeloos. Ze hadden het voortdurend met de heilige geest aan de stok (Hand. 7:35-40,51).

Net zoals de Serafim, of "de Brandenden", actief waren in het oordeel in de wildernis, zo zijn ook nu, in Jesaja's visioen, de hemelse Serafim actief bij het oordeel dat op het punt staat uitgesproken te worden over de zielse natie. Om dit visioen te waarderen in haar helder, geestelijk licht, moeten we het zien in verband met de tijd van haar vervulling, zoals opgeschreven in het boek Handelingen. Haar kleinste details zullen dan trillen met een instemmende harmonie en overvloeien van een zeer profetische straling.

Van achter de dekking van hun vleugels roepen de Serafim naar elkaar: "Heilig! Heilig! Heilig! Yahweh der heerscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol." Toen IEUE voor het eerst Zijn huis binnen ging bij de inwijding door Salomo, werd Zijn heerlijkheid gezien als een *wolk*, want Hij was niet duidelijk aanwezig (2Kron. 5:13). Maar nu is het huis gevuld met *rook*. Rook is het gevolg van vuur. Zo zien we dat IEUE inderdaad gezien wordt in de aanduiding die aangegeven wordt met "IEUE der heerscharen." Zijn oordeel begint bij Zijn eigen huis.

Maar nog opmerkelijker dan dit (en ook het eerst genoemd) is de interessante uitspraak dat "de elbrede drempels beefden van het luide roepen." Deze uitspraak is van belang voor ons verstaan van de passage, maar is verduisterd geworden door de weergave "de dorpelposten". Het woord voor "posten" is

ammah, wat in 235 gevallen vasthoudend vertaald wordt met "el", één maal "maat" en één maal, in deze passage, met "post". Drie andere Hebreeuwse woorden worden met "post" vertaald, waarvan er hier één weergegeven wordt door "deur". Dit woord, *saph* wordt in de kantlijn algemeen veranderd in "drempel". Zo hebben we dan "de elbrede drempels", wat ons vertelt dat de grote vraag naar *toegang* tot de aanwezigheid van de goddelijke Majesteit voor ons gebracht wordt.

De bevende drempels.

Wat mankeert deze drempels? Waarom beven ze over heel hun breedte? Waarom zou de roep haar vastgestelde omvang verstoren?

Net zoals de tempel de grote IEUE niet kon omvatten, zo ook, zo lijkt het, kon de majesteit en eer die Hem vanuit de hele Aarde gebracht werd de tien ellen brede drempels niet passeren.

Israël zou hier gemakkelijk toegang kunnen vinden, maar hoe zal het complement van de natiën binnengaan? De ellenbrede drempels mogen dan wel beven, en.... , maar we zullen het geheimenis niet overhaasten.

Dit is het gevolg van de Serafimische roep in de tempel in het visioen. In haar vervulling, zoals opgeschreven in het boek Handelingen, wordt IEUE's geestelijke huis in het oordeel gebracht en de toegangsportalen zijn verbazend verstoord en vergroot, zodat de heerlijkheid van de andere natiën binnen gebracht kan worden.

Jesaja's ontoereikendheid.

Maar het zijn niet de Serafim die Jesaja doen schrikken, want zij zelf bedekken hun gezichten met een paar vleugels vanwege de ontzag inboezemende majesteit van de grote IEUE der heerscharen. Dan roept Jesaja uit: " Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is; en mijn ogen hebben de Koning, IEUE der heerscharen, gezien."

In de afval in de wildernis brachten de *woorden* die zij spraken tegen IEUE en Mozes de Serafische slangen voort. Nu beseft de profeet dat de meest vreselijke zonde die God moet oordelen er niet een is van morele of fysieke aard, maar van een geestelijke. Hun hooghartige woorden tegen Hem en Zijn Messias klinken het hardst in Zijn oren. Maar is Jesaja in deze schuldig? Is hij niet de spreekbuis van IEUE geweest bij het berispen van het volk? Hoe kan hij dan schuldig zijn aan een onreinheid als deze?

Hij zou het nooit aan mensen toegegeven hebben, maar zij die, eenmaal in Zijn aanwezigheid, over Hem probeerden te spreken, kennen niet alleen de plaag van hun eigen harten, maar ook het treurige tekortschieten bij hun eigen hoogste inspanningen in Zijn dienst. Job verdedigde krachtig zijn eigen integriteit tegenover zijn vrienden en dat niet zonder reden(Job 27:6). Maar toen hij een

glimpje opving van IEUE, verklaarde hij: "Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd. Daarom herroep ik en doe boete in stof en as."(Job 42:5,6).

IEUE's oplossing.

En hoe vreemd is de oplossing! Natuurlijk kan niets anders dan oordeel het toneel betreden! Een tempel vol met rook, en "Brandenden" die gloeien van de hitte is niet eens alles! Nog veel heter is het vuur op het altaar. Men zou denken dat de Seraf de kolen met zijn handen zou kunnen beetpakken. Maar nee, hij durft het niet, maar neemt de tang en grijpt zo een gloeiend stuk kool, vliegt naar de profeet en legt de kool op zijn mond, zeggend: "Zie, dit heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend." Wat de Serafim niet durven aanraken kan wel op Jesaja's mond gelegd worden.

Een gloeiend stuk kool van het altaar! Het vuur dat het offer verteerde, verteert Jesaja's zonden! Hij was ervan afgescheiden en zijn verdorvenheid was weggenomen. Nu kan de grote IEUE der heerscharen tot hem spreken, zonder het gevaar dat Hij hem met Zijn woorden vernietigt. In tegendeel, de profeet krijgt vertrouwen en durf. Wanneer IEUE hem vraagt: "Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan?", dan antwoordt hij direct: "Hier ben ik, zend mij!"

"Toen zeide Hij: Ga, zeg tot dit volk:
Hooft aldoor, maar verstaat niet,
en ziet aldoor, maar merkt niet op.
Maak het hart van dit volk vet,
maak zijn oren doof
en doe zijn ogen dichtkleven,
opdat het met zijn ogen niet zie
en met zijn oren niet hore
en opdat zijn hart niet versta,
zodat het zich niet bekere en genezen worde."

Jesaja's boodschap.

Helaas! De boodschap die Jesaja moest overbrengen was in het geheel geen evangelie, maar precies het tegenovergestelde! Welke zware straf als deze kan aan een volk toegemeten worden? Hun fysieke mogelijkheden falen om enige geestelijke intelligentie voort te brengen. Israël's hart wordt zo ongevoelig gemaakt, hoewel ze kunnen luisteren en er acht op slaan, dat ze het niet kunnen begrijpen. En zij kunnen zich *niet* bekeren en terugkeren naar God's gunst. Sinds dit visioen plaatsvond is dit de toestand geweest waarin Israël zich bevond. Dit was ook de reden dat ze hun Messias verwierpen(Matt. 13:10-15). De situatie was hetzelfde na het getuigenis van de geest door de apostelen, zoals beschreven in het boek Handelingen(Hand. 28:25-28). En zo gaat het verder met de uitverkoren natie, zelfs vandaag nog, terwijl het evangelie uitgaat naar de andere natiën.

De oorzaak van Israël's ontrouw.

Israël moet blind, doof en ongevoelig worden. Dit mandaat is hard en bars. Het is nodig dat wij zeer zorgvuldig inzicht verwerven in de zonde die zulk een vreselijk ongenoegen over IEUE's volk teweeg brengt. De moeite is verbonden met hun tranen en ogen. Maar toch wordt er altijd de nadruk op gelegd dat ze *kunnen* horen en *kunnen* zien.

Maar ze begrijpen niet, en ze weten ook niet.

En dit leidde tot verdere blindheid en doofheid. Zij beweerden dat ze zagen, en om die reden werd hen hun zonde aangerekend.

De grondoorzaak van Israël's afval ligt in gebrek aan geestelijk onderscheidingsvermogen en geestelijk verstaan. Dit was wat hun verharde harten er toe leidde om de boodschap van de Messias af te wijzen. Dit feit eist vandaag dringend de toegang tot de harten van God's volk. Nu, net als toen, is geestelijke intelligentie een van de zeldzaamste van alle dingen - en ze is het minst gewaardeerd. In God's ogen is het de enig ware weelde. Waarom zouden wij verachten wat Hij zo hooglijk waardeert? Er is materiaal ten over dat hun intense ijver voor hun verordeningen bewijst. Dit wordt aangetoond door hun fanatiek onderhouden van de meest kleine details waarmee hun commentaren de wet hadden belast, en hun diepe toewijding aan hun eigen religieuze sekte. Maar wat hebben al deze inspanningen voor God voor waarde? Zij trokken over land en zee in hun missionaire inspanningen, maar zolang ze niet meer licht konden uitdelen dan ze zelf bezaten vond hun proselitering geen waardering bij IEUE.

En zo gaat het ook vandaag. Wat is een waar geestelijk onderscheidingsvermogen zeldzaam geworden! Mogen de ernstige lessen van dit visioen de diepten bereiken van de harten van van God's heiligen, zodat zij een echte waardering kunnen geven aan dat waaraan Hij zo'n onbetaalbare waarde hecht.

De boodschap herhaald.

Alleen al het feit dat deze sombere boodschap van Jesaja 6 bij vijf verschillende gelegenheden herhaald wordt en de hele passage drie verschillende malen opgetekend werd, is op zich al voldoende reden om onze oprechte aandacht er op te richten. Geen ander deel van God's Woord ontvangt zoveel herhaling. Hij is meestal tevreden om *een* keer te spreken. Echte citaten zijn er maar weinig. Echte parallellen zijn moeilijk te vinden. Niet dat Christus' boodschap aan de Joden een exact citaat is van Jesaja's boodschap. In Jesaja is de boodschap nog toekomstig, in Mattheüs is ze verleden tijd. Jesaja kreeg de opdracht hun harten en hun tranen zwaar te maken en hun ogen te doen loensen. De Heer hoefde dit niet te doen, want het was al gebeurd. Daarom getuigt Hij van het feit dat hun

hart *werd* verhard, hun ogen zwaar *zijn* en hun ogen loensen.

(*1) IEUE is de transliteratie van de Hebreeuwse Naam van God. De uitspraak is: Jéwé. In de Nederlandse vertalingen is het vrijwel altijd met "Here" vertaald.

(*2) Elohim is de transliteratie van de Hebreeuwse titel van IEUE, en betekent: "naartoe-onderschikkers." In de Nederlandse vertalingen is dat met "God" of "goden" vertaald.

Israël verworpen - deel 2

Toen onze Heer voor het eerst het koninkrijk verkondigde, sprak Hij tegen heel Israël. Maar het werd al snel duidelijk dat ze blind en doof waren voor het *geestelijk* belang van Zijn woorden. Zij verwierpen Hem en Hij veranderde Zijn eenvoudige proclamatie in een lering via gelijkenissen, deze eindigend met de belangrijke woorden: "Wie oren heeft, die hore!" Toen Zijn discipelen vroegen waarom Hij deze omslag had gemaakt, vertelde Hij hen:

"Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben; maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en horende niet horen of begrijpen. En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld..."
(Matt. 13:11-14).

Het doel van de gelijkenissen.

Het kan voor de hedendaagse Christen moeilijk zijn deze ernstige waarheden te bevestigen. Van gelijkenissen wordt algemeen gedacht dat de verhaaltjes bedoeld zijn om de waarheid te *illustreren*, niet om ze te *verbergen*. Ze worden leesvoer geacht voor het jongste zondagschoolkind, in plaats dat ze te moeilijk zijn voor het begrip van de meeste Bijbelstudenten. Maar, we moeten het met schaamte zeggen, de massa van de zogeheten Christenen is net zo doof als Israël destijds was. Israël's leiders waren de blinde gidsen van een blind volk.

Op een sabbatdag, toen ze niets konden doen, opende onze Heer de ogen van de man die vanaf zijn geboorte blind was. En Hij zei:

"Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden. Dit hoorden sommigen uit de Farizeeën, die bij Hem waren, en zij zeiden tot Hem: Zijn wij soms ook blind? Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; daarom blijft uw zonde."
(Joh. 9:39-41)

Tekenen zijn belangrijk.

Een van de tekenen van Zijn Messiasschap was het feit dat Hij zicht gaf aan de blinde. Dit waren meer dan wonderen: het waren *tekenen*, dat wil zeggen, ze waren belangrijk. Zij hadden een geestelijke betekenis. Neem nu het geval dat we zojuist bekeken hebben. Waarom vermengde de Heer zijn speeksel met de vervloekte aarde en zalfde daarmee de ogen van de man? Dit zou, als het mogelijk zou zijn, eerder zijn gebrek aan zicht *doen toenemen*. De Joden

hadden hun toevlucht genomen tot de wet, die, net als de aarde, de vruchten van de vloek voortbracht. Hij nam deze wet, en, ze vermengend met de woorden die uit Zijn eigen mond voortkomen, en maakte ze nog meer hartendoorzoekend dan ooit. Maar dit deed hun blindheid alleen nog maar toenemen. Maar aan hen die hun blindheid kennen, onthult Hij Zichzelf als het Ware Licht, de Ene "Gezondene" of "Uitgezondene" voor hun verlichting. De blinde man kon pas zien nadat hij zich in het badwater van Siloam had gewassen(Joh. 9:1-7).

De bediening van onze Heer op Aarde is duidelijk verdeeld in twee onderscheiden delen. Hij *begon* met de verkondiging van het koninkrijk der hemelen, maar nadat dit verworpen was verbood Hij de verdere verkondiging(Matt. 4:17; 12:16).

De publieke verkondiging van het koninkrijk.

De publieke verkondiging van het koninkrijk ving aan na Zijn doop, toen God de hemelen opende en Hem als Zijn Zoon bevestigde(Matt. 3:16,17), en ging voort totdat dit aan Petrus was onthuld en hij Hem bevestigde als de Christus, de Zoon van de levende God(Matt. 16:16).

Het tweede deel van de bediening van de Messias begint bij de "transfiguratie", toen God opnieuw van Hem getuigde, zeggend: "Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!"(Matt. 17:5). Het duurde voort tot de centurion en zij die met hem de wacht hielden bij het kruis, uitriepen: "Waarlijk dit was God's Zoon!"(Mat. 27:54).

Bij Zijn doop had Hij Hem door de goddelijke Duif kracht gegeven om het ambt van *Profeet* uit te oefenen(Matt. 3:16). Op de heilige berg was Hij, net als de priesters van weleer, gekleed in klederen van heerlijkheid en schoonheid, met het oog op Zijn *priesterlijk* werk van het Zichzelf opofferen(Matt. 17:1-5). Hij was tot de Zijnen gekomen en nu, na verworpen te zijn, zou Hij weer terugkeren tot de Vader.

Privés van het kruis.

De verkondiging van het koninkrijk maakt plaats voor het privé onderwijs over het lijden en de schaamte van het kruis. De krachtige daden, die de waarheid van Zijn beweringen bevestigden, hielden op en Hij legt Zijn discipelen op niemand iets te vertellen van het gezicht dat ze op de berg gezien hadden, tot *nadat* Hij opgewekt is uit de doden(Matt. 17:9). Pas na de Pinksterdag, vijftig dagen na Christus' opstanding, worden er opnieuw tekenen gegeven, een demonstratie van God's kracht die werkzaam is in hen die geloofd hadden.

De bediening door de apostelen.

Dan is men weer vrij om het koninkrijk weer op te nemen waarvan Daniël en alle andere profeten hadden gesproken. Dit koninkrijk was het onderwerp van Zijn

eerste bediening, van wat Hij *begint* zowel te doen als te onderwijzen (Hand. 1:1). En dit is ook het onderwerp van Zijn gesprekken met de gekozen apostelen gedurende de veertig dagen die volgen op Zijn lijden.

Het was ook "al wat het Koninkrijk Gods betreft" (Hand. 1:3). Voordat Hij Zijn eerste verkondiging begon, werd de Heer gedoopt door Johannes en door de heilige geest. Daarom zegt Hij tot hen: "Johannes doopte met water, maar gij zult in heilige geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze" (Joh. 1:5). En later, toen iemand de lege plek van Judas moest invullen, was de belangrijkste voorwaarde dat deze met de Heer moest zijn geweest vanaf de doop door Johannes, vanaf het begin van de verkondiging van het koninkrijk (Hand. 1:22).

Het is daarom niet vreemd dat ze Hem vroegen: "Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?" (Hand. 1:6). Zou Jesaja's vraag "Hoe lang?" eindelijk beantwoord worden? Voor ons, die willen nadenken over de Goddelijke Geheimen, is het antwoord dat Hij gaf vol van betekenis. Hij zei tegen hen: "Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft" (Hand. 1:7).

Als Hij hen een antwoord gegeven zou hebben, dan zou Hij hen inzicht gegeven hebben in de onthulling van het geheim over de duur van Israël's blindheid. Maar dit moest niet op dat moment gebeuren. Zou het bekend gemaakt zijn, dan zouden de gebeurtenissen die in het boek Handelingen staan opgetekend nooit plaatsgevonden hebben. De hele daadkracht van dat boek hangt af van deze onwetendheid. Het is een verhandeling over het koninkrijk van God, zoals verkondigd door God's geest, en haar verwerping door Israël, zowel binnen als buiten het land. Het hervat het *eerdere* deel van Christus' eigen bediening, de dingen die Hij *begon* zowel te doen als te leren; kort gezegd: de verkondiging van het koninkrijk. De tekenen en wonderen die tijdelijk gestaakt waren, worden opnieuw ingezet om het woord van hen die namens Hem spraken te bevestigen.

Het tweede deel van de aardse bediening van onze Heer volgde op Zijn verwerping door Israël. Het was gebaseerd op Zijn lijden, dat nog toekomstig was. Het eindigde met Zijn opstanding. Daarom is, nadat Israël Hem opnieuw verworpen had, zoals beschreven in het boek Handelingen, de huidige "geheime bedeling" net zo gebaseerd op Zijn dood en Zijn opstanding. De natiën, net zoals de centurion en zij die met hem waren, erkennen Hem als de Zoon van God.

De vraag die de discipelen aan het begin stelden is het allesoverheersend onderwerp van gesprek doorheen het hele boek Handelingen, en wordt pas in het laatste hoofdstuk beantwoord. Dan wordt aan de te Rome verzamelde Joden bekend gemaakt dat het koninkrijk uitgesteld was, terwijl God's redding uitgedeeld werd aan de andere volkeren.

Doorheen het boek, echter, volgt het ene voorbeeld het andere op, de vervulling van Jesaja's woorden aantonend tot er geen oplossing meer was. Twee hoofdingelingen zijn duidelijk waar te nemen. Petrus is in het begin prominent aanwezig, *in het land* het koninkrijk verkondigend. Paulus staat aan het hoofd

van het vervolg, het koninkrijk verkondigend aan de Israëlieten *buiten het land* en aan de andere volkeren.

Petrus op de Pinksterdag.

De verkondiging van het koninkrijk werd ingeleid door het nederdalen van de duif op onze Heer bij Zijn doop en werd gevolgd door krachtige daden en wonderen in het land van Israël.

Deze verkondiging werd vernieuwd na Zijn opstanding door het nederdalen van de heilige geest op de Pinksterdag. Ze werd ook onmiddellijk gevolgd door tekenen en wonderen in het land van Israël. Petrus staat op en verkondigt de opstanding van Jezus van Nazareth en dat Hij de Christus is, de Zoon van David, op Wie alle hoop van het koninkrijk is gebaseerd. Het onmiddellijk gevolg was bemoedigend, maar de heersers en de meerderheid van de natie verwerpen deze boodschap. Petrus en Johannes worden voor de Raad geleid en opgedragen niet meer te spreken in de naam van Jezus. De oppositie groeit. Stefanus wordt voor hen gesleept en ter dood gestenigd, de naam van de Here Jezus aanroepend. Herodus dood Johannes' broeder, Jacobus, en zet Petrus gevangen, die later door goddelijke tussenkomst bevrijd wordt. De stralende hoop, die door Pinksteren werd geïnspireerd, vervaagt geleidelijk aan. De tienduizenden die zich met de apostelen verbonden, nemen de uiterlijke belijdenis aan, maar verwerpen de geest van genade en gaan terug naar de slavernij van de Sinai. Paulus' leven wordt vaak in gevaar gebracht door de "getrouwen." Tenslotte raken de apostelen die in Jeruzalem woonden, de stad van de grote Koning, verspreid, en verblijft Petrus, als een indicatie van wat de natie was geworden, in Babylon (1Pet. 5:13). Het koninkrijk is weer net zo ver als in de dagen van de gevangenschap. Maar Paulus' verkondiging van het koninkrijk had een helderder kant.

Paulus onder de volkeren

Toen Paulus en Barnabas op het punt stonden om de blijde boodschap aan Sergius Paulus te brengen, stond Elymas, "de Magië" tegen hen op (Hand. 13:7-12). Hij was een Jood, genaamd Bar-Jezus, een valse profeet, wat hem allemaal maakt tot een passend type van hen in Israël, levend onder de andere natiën, die wel landgenoten waren van onze Heer, maar valse spreekbuizen van IEUE. Zij haatten de gedachte aan zegeningen voor de andere natiën, waar tussen zij zich ophielden. Ze verboden de apostel om tegen hen te spreken, en komen, net zoals Elymas, onder het oordeel van de geest.

Bar-Jezus' oordeel is een perfect beeld van wat Jesaja voorzegde voor de natie als geheel. "En nu, zie, de hand des Heren keert zich tegen u, en gij zult een tijd lang blind zijn en de zon niet zien..." (Hand. 13:11). Komt dit niet overeen met de toestand van Israël sindsdien? Maar toch is het alleen "een tijd lang", want zij zullen alsnog de Zon van Rechtvaardigheid zien.

De bediening van onze Heer onder het volk *in het land* had in hen de vervulling laten zien van Jesaja's boodschap; de bediening van Paulus en Barnabas onder de

verstrooiden *buiten het land* liet zien dat ook zij blind waren. Daarom is het niet vreemd dat onze Heer, nadat Zijn verkondiging van het koninkrijk faalde, Jesaja's boodschap volledig citeert(of beter: opnieuw verwoord), daarmee de vervulling aantonend in hen tegen wie Hij sprak. En hoe passend is het dat Paulus(na keer op keer te hebben aangetoond dat de Joden met wie hij in contact kwam buiten het land, net zo blind waren als zij die er binnen leefden) het voorbeeld van Zijn Heer volgt en met perfecte precisie de verwoording citeert van Jesaja, zoals Zijn Meester die eerder had uitgesproken!

De natiën zullen horen.

Tot dusverre hadden de andere natiën het woord ontvangen dat toebedeeld was aan de zonen van *Israël*(Hand. 10:36). Maar nu maakte de apostel voor het eerst publiekelijk aan de Joden zelf bekend dat God's redding rechtstreeks naar de andere natiën gezonden werd en dat *zij zullen horen*

Wat? Hebben de natiën, die hoegenaamd geen voordelen hadden, dan oren die kunnen horen? Ja, want zo zijn God's wegen. Jesaja had al bij een andere gelegenheid gezegd:

"want wat hun niet verteld was, zien zij,
en wat zij niet gehoord hadden, vernemen zij. "
(Jes. 52:15)

Tot wanneer?

Maar nu terug naar het visioen. IEUE is opgehouden met spreken. De vreselijke aard van de boodschap die Jesaja aan het volk moest overbrengen, had indruk gemaakt op de profeet. Zal IEUE Zijn volk dan helemaal verwerpen? Dat kan toch niet? Daarom zijn de eerste woorden die bij hem naar voren komen: "Hoelang, IEUE?" En Hij antwoord...

" Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner meer is, en de huizen, zodat er geen mens meer in is, en het bouwland verwoest is tot een wildernis, en de Here de mensen ver verwijderd heeft en het verlaten gebied in het land groot is. Is daarin nog een tiende deel, dan zal dit weer verwoest worden. Evenals van een terebint en een eik na het vellen een tronk overblijft, zo zal zijn tronk een heilig zaad zijn."

Israël's trieste geschiedenis.

"Hoelang?" is de ernstige vraag van de profeet. Daarom geeft IEUE een korte, maar alles bevattende tekening van de onheilspellende toekomst van Jesaja's volk, doch laat de lengte daarvan onbepaald. Geheime zaken horen alleen Hem toe. Er wordt enige hoop gegeven, maar alleen te midden van steeds weerkerende verwoestingen. Maar IEUE sluit af met de verzekering dat de

toestand niet hopeloos is - IEUE zál door Israël verheerlijkt worden. Want wanneer een eik geveld is, blijft er een tronk achter. Zo zal het ook gaan met Israël. God heeft uit Zijn volk een heilig zaad gekozen en zeker gesteld, en Hij verzekert Jesaja dat, op een dag, Israël zál zien en zál horen en zál omkeren - en voor hen zál er genezing zijn. Maar in de tussentijd ontvouwt zich de verdrietige geschiedenis van de verkoren natie.

Deportatie, terugkeer, vernietiging.

De steden van Juda lagen er verloren bij en de inwoners waren naar Babylon gedeporteerd. IEUE had hen gewaarschuwd door Zijn profeet Jeremia, dat ze onderschikt zouden worden aan de koning van Babylon, maar ze gaven aan Zijn woorden geen gehoor (Jer. 27:11). En later, toen Hij hen die achter gebleven waren vertelde niet te vrezen vanwege de koning van Babylon, wilden ze niet ook naar deze raad luisteren, maar verlieten ze het land en gingen naar Egypte, om daar te sterven (Jer. 44:12). Maar er was een terugkeer naar zowel het land en, geestelijk, naar IEUE, ten tijde van Ezra en Nehemia. Het was echter van korte duur en toen onze Heer ten tonele verscheen, vond Hij hen snel rijpend voor de toorn van IEUE. Deze keer werden ze niet weggezonden, maar in het land verteerd, ja in de stad Jeruzalem zelf. Zij die in de omgeving woonden hadden toevlucht gezocht in de heilige stad, en vonden daar slechts hun ondergang, toen Titus, met zijn Romeinse legioenen, in 70 na Christus de stad verwoestte.

Dat dit het einde van hun blinde loopbaan zou zijn wordt niet gesuggereerd, noch wordt er enig verder tijdsbestek genoemd. Dat Israël's blindheid voort zou duren tijdens de huidige bediening, was een geheim dat, hoewel perfect in overeenstemming met het visioen, nooit uit deze woorden opgediept zou kunnen worden.

De niet vastomschreven afmetingen van de drempel en de onbelangrijkheid van de tempel (afgezet tegen IEUE's grootheid), zou ons er toe kunnen leiden uit te zien naar enige wijziging in de toegangsportalen naar God's aanwezigheid en een goddelijke onthulling verwachten die het tempelsysteem overschaduwde. Juist het feit dat er geen vaststaand antwoord op Jesaja's vraag kwam, zou een onderzoek op gang kunnen brengen (wat ook gebeurde) naar de tijd die voorbij moest gaan, voordat Israël verlicht zou worden. Maar zulke symptomen waren nietszeggend en konden nooit in hun tijd het geheimenis onthullen.

Maar nu is het niet langer verborgen!

God is naar voren gekomen als God van *alle* natiën. De manier van toegang is onmetelijk veel breder geworden. De duur van Israël's blindheid is vastgelegd. Zelfs vóór de publieke verwerping van Israël onthulde Paulus het geheim al aan de Romeinse heiligen:

"Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans

Israël behouden worden, gelijk geschreven staat:"
"De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob
afwenden. En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden
wegneem."
(Rom. 11:25-27)

Hoofdstuk 2

Aansporing tot vrede - deel 1

"1 Wij dan, gerechtvaardigd door het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus,
2 door wie wij ook de toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.
3 En niet alleen hierin, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt,
4 en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop;
5 en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is,
6 zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren, te zijner tijd voor goddelozen is gestorven.
7 Want niet licht zal iemand voor een rechtvaardige sterven; maar misschien heeft iemand nog de moed voor een goede te sterven.
8 God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.
9 Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn.
10 Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft;
11 en dat niet alleen, maar wij roemen zelfs in God door onze Here Jezus Christus, door wie wij nu de verzoening ontvangen hebben."
(Rom. 5:1-11)

Een aansporing tot vrede

God is genadig. Onze rechtvaardiging is het resultaat van de vrije uitstorting van Zijn gunst. Het gekozen kanaal is *geloof*. En waarom geloof? Er zit iets passends in het feit dat de mens de laster moet intrekken die eerst de breuk veroorzaakte tussen hem en zijn Schepper. Het was ongeloof, wantrouwen, dat zijn val veroorzaakte. Het is de eerste en belangrijkste zonde, het koord dat alle anderen met hem verbindt.

Geloof komt overeen met genade

Maar welke potentie zit er in geloof dat het ons vrede geeft en toegang in genade? Is Hij niet Waarheid en zijn niet al Zijn woorden zeer zuiver? Ongeloof maakt hen tot leugenaar en verdient het oordeel van een lasteraar. Maar zal de Rechter ons "rechtvaardig" verklaren, alleen omdat we de belediging intrekken? Nee, geloof heeft op zich geen verdienste.

Maar het is uit geloof "*opdat het zou zijn naar genade*"(Rom. 4:16). Ontdek, als u kunt, een manier waardoor God's overvloedige zegeningen kunnen toevloeien

naar een schuldig mens. Verwijder iedere hindernis, iedere weg of tussenliggende barrière, plavei alles met liefde en omring het geheel met genade, en welke weg kan er dan zijn die al deze vereisten bezit? Er kan geen andere zijn dan die welke Hij heeft gekozen: GELOOF!

Rechtvaardigheid is uit geloof en dit stemt in met genade. Het is allemaal een geschenk van God. Hoe onthult deze gedachte Zijn hart en vriendelijkheid en laat het in onze harten een antwoordgevende vlam ontbranden! Geloof kan genade niet bezoedelen, maar het werkt samen om de zegen helemaal God's eigen werk te doen zijn, alle falende inspanningen van de mens afsnijddend.

Wat is geloof?

En wat *is* geloof? Is het een vast vertrouwen dat God zal doen wat *wij* verlangen? De zekerheid dat Hij Zijn wil zal aanpassen om de onze te bevestigen? Dit is zeker geloof, geloof in *onszelf*. Zelfvertrouwen heeft zichzelf lang uitgedost in evangelie-kledij en de rol gespeeld van geloof. Maar geloof in God veracht "zelf" en leunt alleen op Hem - niet op onze gedachten over Hem of Zijn werken, maar op Zijn standvastig Woord. Stevig gericht op het Woord van God, heeft geloof een vreesloze en standvastige positie. Geloof dat op andere zaken is gefundeerd zal struikelen tot het valt. De troon van God is niet steviger gegrondvest dan Zijn Woord, en wij geloven dat Hij waar is.

Gerechtigheid van het geloof.

Omdat wij Hem geloven, rekent Hij ons rechtvaardig voor Zijn aangezicht. Wat is het een zegen om rechtvaardig te zijn! Maar hoe veel meer is het een zegen dat we het mogen hebben als een geschenk van God. Het minste aandenken dat spreekt van de liefde van een goede vriend, wordt in onze ogen omgezet in een onbetaalbare schat. Zijn grote geschenk, op zich al zo kostbaar, zou de liefde moeten vergroten die er aan ten grondslag lag.

Onze God heeft ons getrokken met de koorden van genade. Zullen wij Hem niet navolgen? En zullen we niet naar Hem neigen om Zijn stem te horen, wanneer Hij het verlangen van Zijn hart naar ons nog verder onthult?

Vrede met God.

"Wij dan, gerechtvaardigd door het geloof, hebben vrede met God..."

Laten we niet voorbijzien aan de schitterende gunst die hier ontvouwd wordt, door "vrede met God" te reduceren tot slechts een gevolg van rechtvaardiging.

Vindt de beschuldigde crimineel, hoewel hij vrijgesproken is, zichzelf onmiddellijk terug op de lijst van vrienden van de rechter? Nee, zeker niet, want rechtvaardiging leidt niet tot zulke gunsten.

De genade die grondvest.

Ook is rechtvaardiging op zich niet de genade die ons grondvest in een vast vertrouwen in God. Dat doet de vrede. Rechtvaardiging vloeit voort uit dat wat God heeft *gedaan*. De basis voor vrede is wat Hij *is*. We wijzen terug naar de verlossing die door Christus Jezus bewerkt werd als de grond voor onze rechtvaardiging. Wij zien op naar de Zoon van God, verheven in de hoogste heerlijkheid, buiten het bereik van de dood, en naar God Zelf, Wiens Beeld Hij is, en vinden in Hem de levende, liefhebbende Bron van vrede.

Rechtvaardiging moet voorafgaan aan vrede.

Deze vrede zou onmogelijk zijn zonder onze eerdere rechtvaardiging voor God, maar het is een gunst die daar ver bovenuit stijgt. Veel van de heiligen hebben nooit de stabiliteit gekend, de solide bevrediging, de jubelende vreugde, die rechtvaardiging zelf niet kan voortbrengen, maar die voorkomt bij hen die de "Weg" gebruiken die God heeft voorzien: Christus Jezus - niet alleen om af te rekenen met hun zonden, maar als de weg die leidt naar Zijn aanwezigheid, toegang verlenend aan deze veel grotere vrede: de Verzoening. God's hand heeft Zijn hart doen zien, en Hij trekt ons naar Hem toe.

Wij hoeven niet bang te zijn om te antwoorden. Christus Jezus is het paspoort door Wie wij mogen naderen. Want het is door Hem "de toegang hebben verkregen in het geloof tot deze genade, waarin wij staan".

Onze verwachting.

En welk een vooruitzicht ligt er voor ons! De heerlijkheid van God is ons doel. We lazen ergens aldus onze straf: "Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods"(Rom. 3:23). Maar nu is het ons roemen in Hem geworden. Wat de heerlijkheid bevat mogen we leren als we nadenken over de enige Mens Die nooit zonk onder haar verheven standaard. Zo hoog en vlekkeloos als de met sneeuw bedekte bergtoppen, zo klein en zoet als de wilde Vergeet-me-niet, dit alles waren we niet, en het werd onze veroordeling; dit alles zullen we zijn en zullen we ons daarover niet verheugen? Dit is onze "verwachting", onze vreugde; dit reikt veel verder dan de "rechtvaardigheid" van menige menselijke rechtbank.

Het pad van pijn en vrede.

Zo is onze verwachting. Maar wat dan te denken van het pad dat ligt tussen nu en ons doel? Het is bedekt met beproevingen die verdrukken, aanvechtingen en wanhoop die onze ogen met tranen vullen en het voorhanden zijnde uitzicht vervagen. Kan jubelen een plaats vinden in een scène zoals deze? We vragen onze harten, door ziekte ineengekrompen, gedreven door wanhoop, verzinkend in een zee van verdriet, en er is geen teken van Zijn hand om te helpen; en we vinden haar enige antwoord bij twijfel: "Weet God het?" Zijn dit niet alle

tekenen van Zijn ongenoegen, Zijn verontwaardiging, Zijn toorn?

Ons opstandig hart ontkent dat er vrede is. Ons verraderlijk hart zou oproer doen ontstaan in de citadel van de Liefde. O, wat zwelt het aan en doet het onze boezem hijgen van stormachtige golven van vrees en pijn, wantrouwen en ongeloof! En is er iemand wiens ogen deze zinnen gelezen heeft, die deze zaken niet heeft gekend? En is er iemand, die, nadenkend in de schaduw van de rust, niet verbitterd is geraakt door de ketenen van diep wantrouwen?,

Er is er maar Één die ons kan kalmeren, en Hij staat op zoals Hij over het Meer van Galilea oprees, en zie, de storm vluchtte weg voor Zijn ogen(Mar. 4:37-40).

Wees stil, wees stil!

Hij heeft vrede gemaakt. Laten we dan vrede hebben.

En laat ons jubelen, niet alleen over die toekomstige zegen, in die betoverende heerlijkheid, maar zelfs in de beproevingen van dit moment. Neem daarom de beproeving, plant ze in de liefde van God en zie toe hoe ze haar wortels van geduldige volharding uitspreidt, hoe de standvastige tronc van getestheid wordt opgekweekt en haar aangename vrucht draagt: verwachting.

De heilige geest.

God's liefde is uitgestort in onze harten door de heilige geest die aan ons is gegeven(Rom. 5:5). Hier vinden we de lente van alle ware blijdschap.

Het is liefde eigen om te geven. Maar God's geestelijk zegeningen kunnen niet werkzaam zijn dan door middel van Zijn eigen geest.

Onze geesten kunnen de zaken verstaan die betrekking hebben op de mensheid, maar goddelijke zaken liggen buiten dat gebied. En daarom geeft God ons eerst Zijn geest, voorafgaand aan Zijn verdere zegeningen. Zo worden we in staat gesteld waar te nemen wat ons genadevol door God geschonken wordt(1Kor. 2:11,12).

Dit is het kanaal waardoor Zijn liefde toegang heeft verkregen in onze harten. Alleen zo kunnen wij ons verheugen in beproevingen, leed en wanhoop(Efe. 5:20). Door hun ontzettende kracht lijken deze ook veel meer te zijn dan wij kunnen verdragen. Wanneer we aan het twijfelen slaan, brengt de dreiging van toekomstige ellende de dood voort. Maar we mogen er zeker van zijn dat Zijn almachtige kracht geleid wordt door een hart waarvan iedere polsslag klopt van liefde voor ons, en dan kunnen wij iedere test met geduld verdragen. En terwijl we de stormen verdragen in Zijn kracht, worden we gevestigd, net als de standvastige eik wiens stevige tronc haar kracht heeft verkregen uit ongunstige winden. En zo draaien onze ogen, verlost van alles wat ons hier beneden genoeg doet, naar boven en verheugen wij ons in *verwachting*. Niet alleen dat dan alle verdriet zal ophouden, en het zuchten zal vervliegen, maar dat we toch alles zullen zijn wat we verlangen; ja, alles zijn wat Hij verlangt, zodat Zijn liefde zelfs nu in ons een passende beloning en rust zal vinden. O, te zijn als Hij

is! Met Hem te zijn! We zullen onze harten verzadigen met Hem.

De "vooruitgang" van de mens.

Onder de mensen ontvangt zelfhulp aanmoediging en lof. En hij die niet zichzelf wil helpen, hoeft niet uit te zien naar hulp van anderen. God's weg met Zijn schepselen is hieraan tegengesteld. Toen de mensheid haar eigen zwakte en hulpeloosheid had bewezen, voorzag God in kracht door Zijn machtige Christus, de Redder van alle mensen.

Sinds de dag dat Adam zondigde, is de mens nijver bezig geweest om zijn eigen toestand te verbeteren. Zijn enig grote doel is blijdschap... *buiten God om*. Hij bedenkt muziekinstrumenten om zijn dolgedraaide zintuigen te kalmeren; hij drinkt de beker van genot tot op de bittere bodem leeg; hij cultiveert zijn verstand en maakt zichzelf tot god; hij probeert alle mogelijke regeringsvormen uit, van despotisme tot democratie. Maar alles wat hij bedenkt om zichzelf omhoog te werken, heeft bewezen alleen maar meer gewicht toe te kennen aan de *echte* vooruitgang. Veel van wat wij nu roemen, was al door hen die ons vooraf gingen tot op de draad versleten. Rome was eens een republiek en haar wetten zijn nog steeds de standaard waarop onze afspraken zijn gebaseerd.

Griekenland had fonteinen van intelligentie, waarnaar de geleerden van onze tijd nog steeds terugkeren.

Israël had zowel een wet als literatuur die goddelijk waren, en ze hadden daarenboven de enige godsdienst die God ooit aan de mensheid in haar natuurlijke staat had gegeven.

Maar met al deze had de mensheid niet haar doel bereikt. Ze is zwak. Er is voldoende gelegenheid gegeven om boven alle twijfel te bewijzen dat de mensheid niet de kracht had, of die zou krijgen, om zichzelf uit het moeras te bevrijden waarin ze gevallen was.

Sinds de dood van Christus zijn er twee mogelijkheden aan de mens gegeven. Christus' komst en de kracht en hoop die voortkwamen uit Zijn dood en opstanding, injecteerden nieuw leven in de verdorven massa, Maar omdat de waarheid verloren raakte, dook de mensheid onder in de "donkere middeleeuwen."

Het enige dat het ras in een meetbare mate redde van haar treurige toestand was het Woord van God, zoals medegedeeld door de verkondigers van de Reformatie.

En nu mensen eindelijk de zegeningen genieten die in het spoor er van volgden, lijken ze er naar te verlangen het Woord dat hen redde, en hun enige hoop is, overboord te gooien. Spoedig zullen zij een mens vinden - *hun* Messias(en ook die van Satan) - die hen in de "gouden eeuw" van hun dromen zal brengen. Maar hun droom zal buitengewoon kort zijn. Te midden van de vrede worden ze opgeroepen de meest imposante krijgsmacht op de been te brengen die de

wereld ooit gezien heeft, om zo de laatste op Aarde achter gebleven restanten van God's Naam kapot te stampen.

Dan komt de Christus van God, Die, door een woord, de huiveringwekkende massa zal vernietigen. Dan zal Hij brengen waar de mensheid al zo lang naar zoekt: rechtvaardigheid en vrede en vreugde, en Hij zal voorzien in de kracht waaraan zij tekort hebben, en dat alles vanwege Zijn dood.

Goddeloze mensen.

Vóór Zijn dood en er na, tot op het laatst, zijn mensen goddeloos. Dat wil zeggen: zij willen blijdschap, maar weigeren alle "tussenkost" van God's kant. Zij werpen Hem uit hun plannen, hoewel zij direct klaar staan om Satan te volgen en met hem samen te werken in zijn pogingen om het lot van de mensheid te veranderen. Maar hoewel ze Christus afwijzen, aan Wie God kracht en gezag heeft gegeven om ze volledig te zegenen, en hoewel ze volkomen hun eigen onmacht en zwakte hadden bewezen, stierf Christus toch voor hen, daarmee het fundament leggend voor eeuwig blijdschap. De zwakte van Zijn dood is veel krachtiger dan de gecombineerde inspanningen van de mens en Satan samen.

"zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren, te zijner tijd voor goddelozen is gestorven."
(Rom. 5:6)

Christus kan het!

Christus, de Messias, of de Gezalfde, is de titel van onze Heer die Zijn geestelijke kledij aangeeft en Zijn capaciteit om God's doelstellingen te volbrengen.

Wat de mens niet kan, dat *kan* Christus!

De verschillende ambten die Hij bekleedt, zoals Profeet en Priester en Koning, zijn alle afhankelijk van Zijn zalving of Messiaschap. Dit is de oorzaak dat Hij eens Heerser van het Universum zal zijn.

Maar wanneer God over Hem spreekt als Zijn Zoon, dan denken we onmiddellijk aan Zijn zeer heilige geest. Wanneer Hij van Hem spreekt als Zijn Christus, dan ligt de nadruk op ook wel op Zijn geest, maar dan meer verbonden met de *Mens* van Zijn raad. Hij is de *Mens* van een allesoverstijgend geestelijk vermogen.

Het zal ons helpen als we Zijn persoonlijke Naam, Jezus, waarmee Hij bekend is onder de mensen, Zijn titels, die voortkomen uit Zijn Messiaschap, en Zijn benamingen, die Zijn relaties beschrijven met God en de mensen, alle in hun duidelijk onderscheiden plaats houden.

Wat God *doet* leren we door Zijn Christus.

Wat God *is* leren we door Zijn Zoon.

God beveelt Zijn liefde bij ons aan.

Hoe verkrampt is het menselijk hart! Een mens die alleen maar rechtvaardig is brengt ons niet in beweging. Hij mag dan rechtvaardig en oprecht zijn in zijn handelen met zijn medemensen, maar geen van hen zou er aan denken om voor zo iemand iets op te offeren. Maar toch *hebben* sommigen de dood getrotseerd voor iemand wiens goedheid actieve sympathie opwekte.

Maar in God's ogen is er niemand waardig, niet één is goed, nee, niet één is rechtvaardig (Rom. 3:10;11). Zou Hij de mens nadoen, dan zou Zijn liefde nooit een uitgang vinden. De onderscheidende en uitstekende kwaliteit van Zijn liefde is deze: *dat ze haar grootste offer plengt voor hen die haar het minst verdienen*. Christus stierf niet voor de goede, niet voor de rechtvaardige (want die waren er niet), maar voor *de zondaar*. Dit is wat God's liefde bij ons aanbeveelt.

Zo ging Hij met ons om toen we nog zondaren waren. Maar nu Christus' dood onze rechtvaardiging heeft veilig gesteld, spreekt Zijn bloed voor en op de troon van God met een onvermoeibare tong van de nooit ophoudende en blijvende verdiensten van die dood.

Het bloed van Christus.

God kijkt naar het bloed. "Wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij." (Ex. 12;13).

Abel's bloed had om wraak geschreeuwd en Kaïn, zijn moordenaar, werd gedoemd om zijn dagen ver van het gezicht van God door te brengen, vervloekt door de grond waarop hij liep. Christus' dood trok ook een vloek naar beneden, maar die viel niet op Zijn moordenaars: *Hij droeg de vloek Zelf!* Het bloed dat Hij stortte spreekt luider dan dat van Abel. "Wraak!" was de enige, niet ophoudende schreeuw van Abel's bloed. Maar "Genade!" is het refrein waar het bloed van Christus om roept.

En de kracht van dat bloed zal nooit ophouden. Haar onverzwakte energie lijkt alleen maar meer kracht te vergaren naar mate ze gebruikt raakt. De tijd kan nooit haar kracht aantasten, want wanneer de aionen haar potente kracht om te reinigen en te zegenen hebben onthuld, dan zal die dood, waarvan het bloed spreekt, er nog steeds zijn, als stevige fundering van die perfecte heerlijkheid en belofte van haar nooit eindigend bestaan.

De goddelijke logica.

Dit alleen al zou voldoende moeten zijn om onze harten voor Hem te grondvesten. Maar nee, onze harde mensenharten weten van zulk een genade

niets af. Men redeneert als volgt: "Als Hij mij gunst bewezen heeft en ik antwoord niet in vroomheid en goede daden, dan zal Hij zo'n ondankbare van Zich wegwerpen." En dat zou Hij zeker doen, als Hij net zo zou zijn als wij.

Weg met zulke valse redeneringen! De goddelijke logica verdrijft zulke duisternis uit onze geest. God redeneert aldus: "Als goddelijke liefde zo machtig voor mij gewerkt heeft toen ik nog zondaar was, hoe veel meer zal ik, nu ik gerechtvaardigd ben, door Christus gered worden van God's verontwaardiging!"

Hij zal voor de rechtvaardige niet minder doen dan voor de onrechtvaardige. Zal Hij tegen zulke hoge kosten voorzien in rechtvaardiging, en dan het voorwerp van Zijn liefde verlaten? De tijd moet zeker komen, en kan al spoedig hier zijn, dat God de Aarde zal bezoeken met te vrezen verontwaardiging en hen slaan die de Aarde slaan (Openb. 11:18). Maar Hij kan het nooit over Zijn hart verkrijgen om Zijn verontwaardiging uit te storten over iemand aan wie Hij Zijn eigen rechtvaardigheid heeft geschonken!

Hoofdstuk 2

Aansporing tot vrede - deel 2

Hulpeloos en zondigend hebben we in Christus hulp en rechtvaardigheid gevonden. Maar onze zaak was dieper en meer wanhopig dan zelfs dit, zoals te zien is in onze gespannen verhouding met God.

Vijanden van God.

God houdt de mens voor Zijn vijand. Hulpeloosheid alleen mag dan oproepen tot medelijden; wat de zonde verdient is de dood, maar vijandschap zorgt voor het neerdalen van de bliksemschichten van oorlog. Hoe vreselijk is het om de Almachtige als tegenstander te hebben! Het zou goed zijn als we vreesden, net zoals vroeger Saul, toen David zijn leven spaarde: "Wanneer iemand zijn vijand aantreft, zal hij hem dan ongehinderd laten gaan?" (1Sam. 24:19). En als de machtige EL, de Opperste Onderschikker, Zijn wapenen ter hand neemt, wie kan dan voor Hem staan?

God had Zich tegen het ras opgesteld. Zijn recht en heiligheid vereisten absoluut dat dit zo moest. Al het andere zou Zijn Heilige Naam bezoedeld hebben. In het geval van Israël, en de zeldzame gevallen van een gunst aan een vreemde, kon alleen het offermes een bloedig pad naar Zijn aanwezigheid vrijmaken.

Maar nu het kruis verleden tijd is, kan God's rechtvaardigheid niet langer in twijfel getrokken worden. Zijn heiligheid is boven alle twijfel verheven. Zonder de dood van de Zoon van God zou de vijandschap zijn blijven bestaan, maar nu is God verzoend en dat is bereikt zonder het verontreinigen van de zuiverheid van Zijn grote Naam.

Verzoenen of weder-verzoenen.

In de King James vertaling van Romeinen 5:10 lezen we [we citeren hier het Nederlands vanuit de NBG;WJ]: "Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden." Het Griekse woord dat vertaald is met "verzoend" is *kat all a'ss oo*, wat zeer letterlijk vertaald betekent: BENEDEN-VERANDERING. Maar het wordt duidelijk dat, wanneer we het gebruik bestuderen in het geïnspireerde origineel, *katallasso* een eenzijdige "verzoening" uitdrukt, en niet een tweezijdige. De populaire vertalingen verhullen dit belangrijke feit, omdat zij er niet in slagen een onderscheid te maken tussen *katallasso* en *apokatallasso*, wat inderdaad een *wederzijdse* verzoening aanduidt. Een enkel voorbeeld van *katallasso* zal volstaan om aan te tonen dat dit Grieks woord een eenzijdige vriendschap beschrijft en niet verward moet worden met wederzijdse/tweezijdige verzoening. In 2Korinthe 5:19 schrijft Paulus "dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende [katallasso] was..." Dat de

wereld niet met God verzoend is spreekt voor zich. Maar dat God met hen vrede heeft of verzoend is, is een heerlijke waarheid die van groot belang is voor ons verstaan van het evangelie voor vandaag. Daarom, met die verzoening bewerkstelligd, nodigt God de wereld via Zijn ambassadeurs uit: "Weest met God verzoend"(2Kor. 5;20;CV). Zij die antwoorden op dit verzoek, die het evangelie van de vrede geloven, zijn met God verzoend, omdat de vrede daardoor wederzijds wordt gemaakt. Alleen al door deze twee voorvallen kunnen wij zien hoe belangrijk dit onderscheid is voor een juist verstaan van de Verzoening.

De verwarring samengevat.

De King James vertaling heeft, door het vertalen van *katallagee*(eenzijdige verzoening) met "atonement"(boetedoening) in Romeinen 5:11, verzoening verward met de boetedoening die zo vaak genoemd wordt in verband met de Levitische offers. Maar dat is een geheel andere zaak, die met bedekking te maken heeft, kort gezegd: een schuilplaats voor het oordeel dat over zonde komt.

Verzoening en bedekking zijn absoluut verschillende waarheden. Bedekking heeft met *zonden* te maken, verzoening met *beledigingen*. Het eerste voorziet in een schuilplaats voor Goddelijke verontwaardiging; het laatste brengt vrede.

De bedekking werd voor Israël zeker gesteld door het bloed dat gesprenkeld werd op het verzoendeksel. Maar toch was God niet met hen of met enige andere natie verzoend. In de toekomst, wanneer de huidige verzoening teruggenomen wordt en Israël wederom voor Hem zal staan, zal er opnieuw een verzoendeksel zijn, niet alleen voor Israël, maar ook voor de andere natiën(1Joh. 2:2).

De tegenstrijdige houding van de mens.

De houding van de mens tegenover God is niet gewijzigd, ondanks al Zijn gunsten. Omdat er een paar zijn die de verzoening aanvaardden, mogen we niet de conclusie trekken dat de hele mensheid haar houding heeft gewijzigd. Zelfs toen God de vijand van de mens was, vloemde Zijn gunst aan een enkeling toe, in het bijzonder in Israël. Maar die weinigen waren niet een aanwijzing voor Zijn houding naar de mens in het algemeen.

We mogen dus concluderen dat, voor zover het de massa van de mensheid betreft, er geen zichtbare verandering heeft plaatsgevonden. Ze zijn niet milder geworden naar God. Het kruis betekent niets voor hun verhardde harten en verduisterde geesten.

Maar wanneer we naar boven kijken, is het aan de andere kant alsof de zon voor de eerste maal opkwam na de duisternis van Golgotha, toen de wereld met Zichzelf verzoende.

De God van vroeger.

God heeft Zich terug getrokken van de mensheid, zodat Hij Zich over hen kan ontfermen wanneer Zijn verontwaardiging een beetje zal zijn getemperd. Ondanks al hun zuiverheid en heilige vrees en ontzag gebod Hij Israël aan de voet van de berg Sinäï afstand te bewaren, zodat het vuur van Zijn aanwezigheid hen niet zou verteren. Maar op dat moment had de mensheid nog niet de complete volwassenheid van de vijandschap bereikt. Net zoals toen de Kanaänieten niet vernietigd werden voordat de beker van hun ongerechtigheid overvloedde, zo wacht God ook totdat de beker van de mensheid overvloedt, en dan pas dan zal Hij het zwaard van de wraak ter hand nemen.

De behandeling van God's Zoon door de mensen.

Toen de volheid van de tijd was gekomen, zond God Zijn Zoon (Gal. 4:4). Het lot van allen hing af van hun behandeling van Zijn Geliefde. God zou aan al het verkeerde dat Zijn dienstknechten ondergaan hadden voorbij kunnen zien, en aan alle haat die mensen hen getoond hadden, want zij hadden slechts op onvolmaakte wijze God's hart laten zien. Maar *nu* kwam de Ene, Wiens fysieke gestel een perfecte gelijkenis met de Godheid verhulde; iemand door Wie de Vader aan de mensen de diepste diepten van Zijn genadevolle Zelf kon laten zien. Zou Hij hun koppige harten niet doen smelten en ze winnen door Zijn liefde?

O, wat beroerde Zijn genade alle bittere, hatelijke diepten van de vijandschap en maakte ze dat ze kookten van goddeloze woede! Ze konden niet rusten totdat ze Hem naar het kruis gesleept hadden; totdat zij al hun toorn over Zijn hoofd uitgestort hadden.

Hier zien we, geconcentreerd, de vijandschap van de mens tegen God. Zijn Zoon, de nooit opdrogende en heerlijke bron van Zijn puurste vreugde, de schittering van Zijn heerlijkheid, Zijn Zoon wordt verworpen, veracht, verworpen en gekruisigd!

"Christus" en "De Zoon".

De Zoon van God, hoewel dezelfde Persoon als Christus, laat Hem in een apart en verheven licht zien.

Christus is de Mens die het kan. Hij is de kracht van God, Zijn sterke rechter arm. Zijn zalving staat Hem toe dingen te *doen*.

De Zoon van God spreekt niet zozeer van God's Uitvoerende, maar veeleer van Zijn beeld. Wat God is komt naar buiten in de Zoon. Verblijvend in de boezem van de Vader, ontvouwt Hij Zijn Vader's genegenheid voor Zijn schepselen.

Laten wij onderscheid maken tussen de verschillende heerlijkheden van onze Heer, anders zullen wij zeker veel verliezen. Wij hebben het werk van Christus

overdacht, Zijn macht toen wij hulpeloos waren, Zijn dood toen we zondaren waren, ons niet alleen van de natuurlijke gevolgen van de zonde verlossend, maar ook van God's verontwaardiging daarover. Wij zijn veilig, omdat Zijn werk blijvende waarde heeft, wat uitgebeeld wordt door het bloed.

En dit heeft God's liefde voor ons bewezen. Rechtvaardiging is het portaal waardoor we binnen mogen gaan in een bekendheid met God Zelf, door Zijn Zoon.

Vervreemding.

Als de Zoon van God verschaft Zijn dood noch kracht noch rechtvaardigheid, maar ze brengt de lang verloren liefde terug, die achter gebleven was bij de trieste aftocht uit Eden. Adam's "val" heeft vele aspecten, maar de meest verschrikkelijke fase was de *vervreemding*, die ontstond tussen God en Zijn schepselen, zodat Hij Zich terug trok van Zijn kameraadschap en Adam weg jaagde uit de hof en van alle heerlijkheden die Zijn liefde daar geplant had.

Om in een "Schuilplaats" te voorzien voor Adam en zijn vrouw, baadt God Zijn zwaard in het bloed van een onschuldig slachtoffer en maakt Hij kledij van huiden(Gen. 3:21). Dat zwaard kan niet verzoenen, het kan alleen de weg blokkeren naar de boom van de levenden, totdat het een schede vindt in de boezem van God's Zoon.

De "weg" is open.

Maar nu is die weg open. Ze leidt niet slechts naar een paradijs, wat Eden was, met God Zelf als de Kameraad van de mens, maar naar de hoogten waar de verheven God voor het eerst beledigd werd en waar het licht van Zijn liefhebbende gunst schijnt als de zon, in Zijn schaduwloze kracht.

Laten we ons vooral verheugen in onze rechtvaardiging door de dood van Christus en in de zekerheid die door Zijn bloed werd verzegeld. Maar dit is alleen het middel tot een heerlijk einde. Zouden we hier stoppen, dan slagen we er niet in God's doel met ons te bereiken.

We werden met God verzoend door de dood van Zijn Zoon. Dit spreekt niet van onze zwakte, noch van onze zonden, noch van iets van onszelf. Het spreekt van God's aandeel in dat wonderlijke werk, wat bewerkt werd aan het kruis.

De mensen haatten Hem, zij haatten Hem, zij haatten hem met heel hun hart! En wat hen het meest woest maakte, was dit: "Hij heeft Zichzelf God's Zoon gemaakt"(Joh. 19:7). Ze schreeuwden: "Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!"(Joh. 19:15).

Nu is de ongerechtigheid van de mens zeker wel ten volle gegroeid en nu zal de Wraak haar zwaard baden in bloed. Diepe duisternis komt, maar de duisternis wordt weer licht, en alles lijkt weer zoals het was. Wat heeft God gedaan? Kan

Hij voorbij gaan aan een schanddaad als deze, gedaan tegen Zijn Zoon? Het licht van de natuur, met verzegelde lippen, is stil; maar van de lippen van Hem Die het Licht *is*, leren we dat samen met de duisternis, ook het oordeel voorbij gegaan is.

"Eloi, Eloi, lama sabachtani, hetgeen betekent: Mijn God, mijn God, waarom hebt *Gij* Mij verlaten?"

Hier zouden we onze schoenen uit moeten doen en met gebogen hoofd Zijn woorden herhalen tot onze afgestompte harten tot de rand toe gevuld zijn met Zijn lofprijzing! Waarom verliet God *Hem* en liet Hij Zijn *vijanden* ongedeerd? Waarom bedekte de duisternis *Hem* en keerde het licht naar hen terug? Waarom zou Zijn zwaard tegen Zijn Heilige tekeer gaan en nooit de moordende massa raken? En waarom zouden de pijlen uit God's koker *Zijn* hart raken en bleven er geen over voor hen die Hem daar aan het kruis nagelden? En bovenal: waarom zou Hij Zijn moordenaars een boodschap van vergeving zenden en een ambassade van vrede? En waarom zou Hij verzoend zijn met hen die alleen maar wraak verdienden?

Een liefde als deze is veel te helder en fel voor een sterveling om in te staren. Maar hoewel de zonnestralen verblindend fel zijn en wij niet kunnen staren naar hun heerlijkheid, mogen we wel van hun licht en leven genieten, en ons koesteren in hun rijke zegeningen.

Wij weten dat God Zich niet slechts onthield van het afhandelen van de beledigingen van de mensen, maar, wat een zegen om dit te mogen vertellen, door die dood de wereld met Zichzelf verzoend heeft.

Veilig in de Zoon.

Alle kracht van *Christus'* dood ligt in het *bloed*. Maar dat is niet het geval met de dood van de *Zoon*. Wij zouden niet van bloed moeten spreken in verband met de geestelijke scheiding van God, wat de dood van de Zoon betekende. Geen spijkers of speren konden het leven aanraken van de Zoon van God. Hij gaf *Zelf* de geest (Joh. 19:30). Dit is wat de Vader Hem vroeg te doen. En zo, in plaats van het bloed dat pleitte voor de waarde van die dood, is de Zoon Zelf, nu voor altijd levend en buiten bereik van de Dood, de verzekering van het liefde-leven waartoe het de introductie is. Hij is de levende liefdesband die ons met onbreekbare banden bindt aan het hart van de Vader.

Dat was de liefde die ons getoond werd toen we nog vijanden waren. Maar nu Zijn liefde onze harten beheerst, mogen we binnengaan in een gevestigde en duurzame vrede. Wat hoeven wij weinig te vrezen voor ons toekomstig welzijn! Indien zo'n rijke gunst werd uitgedeeld aan onze *vijanden*, wat zal dan wel niet het deel zijn van Zijn *vrienden*!

Stel dat de samenwerkende krachten van de duisternis, de gebieden van Satan, en de lagere hoogwaardigheidsbekleders van Zijn hemelse heerscharen, stel dat de krijgsmiddelen van het Westen en het Oosten, stel dat de demonen zelf

opgesteld waren tegen het zwakste kind dat nestelt in Zijn boezem? Zouden zij ook maar een enkele haar kunnen aanraken van het hoofd van een van Zijn geliefden?

Heerlijke verschillen.

O, mochten we maar deze kostbare, deze heerlijke verschillen begrijpen. We zullen ons geen spat minder verheugen in het sterven van Christus voor zondaren, hen begenadigend met kracht en rechtvaardigheid, wanneer we ontdekken dat de dood van God's Zoon ons binnen brengt in de nadere en kostbare sfeer van God's genegenheden, God's vijanden met Zichzelf verzoenend. Beroven we Christus' bloed van haar blijvende waarde, wanneer we daaraan voorbij wijzen naar de levende Zoon aan God's rechterhand? Het bloed betekent veiligheid, maar het leven zet de liefde in het zonnetje. Er mag dan wel niet voldoende nadruk gelegd zijn op Christus' bloed, maar helaas, het *leven van de Zoon* is vrijwel vergeten en daarmee de waarheid waarvan het spreekt.

Laat ons de Christus prediken, gekruisigd voor zondaren, maar laten we niet vergeten God's vijanden te smeken te zien op de dood van Zijn Zoon! Laten we ook God's rechtvaardigheid vermelden, die voor ons zeker is gesteld door Christus' dood, maar laten we niet voorbij gaan aan de verzoening, die voort vloeit uit de dood van Zijn Geliefde.

Laten we wijzen op het bloed en iedere vrees uitbannen! Maar laten we ook de levende, liefhebbende Zoon onthullen, Wiens *leven* beloofd is aan allen die de *vrede* kennen waarin Zijn dood voorziet.

- Christus voor zondaren, God's Zoon voor vijanden!
- Christus voor rechtvaardigheid, God's Zoon voor verzoening!
- Het bloed van Christus voor veiligheid, het leven van God's Zoon voor de liefde!

Dit zijn God's heerlijke verschillen.

Het Koninkrijk van de Zoon.

Er bestaat een opmerkelijke parallel tussen de relatie die het Koninkrijk van de Zoon van God onderhoudt met het Koninkrijk van Christus en de hier uiteen gezette waarheid. De troon van de Zoon is voor de *aion* van de *aion* (tweemaal enkelvoud) (Hebr. 1:8). Dat wil zeggen: ze volgt niet alleen ergens in de tijd de heerschappij van Christus op, maar vloeit er uit voort als een moreel gevolg. Het Koninkrijk van Christus zal duizend jaren lang rechtvaardigheid brengen, maar de troon van de Zoon zal de wederzijdse verzoening verzekeren van een duizend generaties.

Verheugt in God.

Laten we onze harten opnieuw opladen en zeggen: "Er is vrede. God Zelf heeft

vrede gemaakt. Hij deed het door de dood van Zijn Zoon." Vóór die dood zette God barrières tussen Hemzelf en de mensheid. Ja, ooit sloot hij alle natiën, Israël uitgezonderd, helemaal uit van Zijn aanwezigheid. Maar nu is die barrière verwijderd. De verzoening mag verkondigd worden en allen mogen haar ontvangen.

Wij kunnen gemakkelijk jubelen vanwege het heldere vooruitzicht dat voor ons ligt. En genade kan ons er toe brengen zelfs nu, in de droefenissen van het heden, te jubelen. Maar laten we voorbij zowel de pijn als de verwachting gaan en in God, de Verzoener, onze hoogste jubel vinden. Het was *Zijn* hart dat alles wilde; het was Zijn liefde die het bewerkte. Door Zijn geliefde Zoon hebben we Hem leren kennen.

Wat een God is onze God! Hij heeft Zichzelf wonderbaarlijk verhoogd. Zijn wegen zijn niet de onze, noch zijn Zijn gedachten de onze. Hij is voor altijd gegrondvest en wij mogen gegrondvest zijn door een verwerkelijking van Zijn gunst.

De verzoening grondvest.

Onze oproep is aan hen die gerechtvaardigd zijn. Massa's mensen hebben geweten dat hun zonden weggedaan zijn; sommigen hebben begrepen dat ze gerechtvaardigd zijn, maar hoe weinige hebben de verzoening aanvaardt! Hoe weinige zijn *zeker* van God's houdingen tegenover hen! Indien ze zondigen, dan denken zij dat Hij zijn wenkbrauwen frons; indien zij koud zijn, schijnt Hij onverschillig. Hun gedachten zijn geconcentreerd op zichzelf en zij oordelen Hem met hun eigen gevoelens.

Zij zijn niet gegrondvest!

Iets in onszelf te vinden waarin we rust kunnen vinden, zou het ene grote doel van het kwaad verslaan, en brengt de verlossing van welke zonde dan ook terug tot slechts een noodzakelijke voorloper.

In God, en in Hem alleen, kan de sterfelijke mens rust vinden en bevrediging en vreugde. De genade waardoor wij gegrondvest mogen zijn, is de verzoening die Hij heeft bewerkt.

Het woord der waarheid juist snijden.

De wijdverspreide honger naar een betere en meer constante ervaring heeft aanleiding gegeven tot een verscheidenheid aan geloofssystemen, waarvan men beweert dat ze alle op de "Bijbel" gebaseerd zijn. En dat zijn ze ook. Sommige hebben zich gebaseerd op die passages die Israël's toestand beschrijven in het "herstel", wanneer ze feitelijk niet zullen zondigen, en hebben zich deze toegeëigend. En met een bewonderenswaardig enthousiasme weigeren zij de niet te betwijfelen feiten van hun ervaringen te bevestigen, maar laten ze een zogenaamd "geloof" er tegen vechten. Maar zij snijden niet(of verdelen niet) op

juiste wijze het Woord der waarheid(2Tim. 2:15), door het deel van God's Woord dat exclusief aan Israël gegeven was, op zichzelf toe te passen en andere passages met deze vergissing te kleuren.

Dan komt de onvermijdelijke introspectie. Zij kijken naar hun eigen daden en de bewegingen van hun eigen harten. Men ontdekt dan dat niet alles zo perfect is als het zou kunnen zijn. Dit wordt gewoonlijk gevolgd door het verzwakken van God's gedachten over de zonde. Het gevolg is dat God's heiligheid naar beneden wordt gehaald, en dat een veronderstelde menselijke zondeloosheid wordt verhoogd, leidend naar een roemen in zichzelf, maar niet in God.

Ontvang de verzoening.

Zouden we niets beters aan te bieden hebben, dan zou het wreed zijn om zo te spreken. Maar dat hebben we! Het is niet slechts "in de Bijbel," maar het is God's Woord, passend voor Zijn huidige doelstelling en door Hem bedoeld om hen te grondvesten die, tijdens deze huidige bedeling van de bediening van de genade, gerechtvaardigd zijn door geloof.

Het is heel goed mogelijk, nee, het is tegenwoordig vrijwel algemeen, om "een gevoel van redding" te hebben en toch de vreugde van de rechtvaardiging te missen, en het is heel wel mogelijk dat men wel vasthoudt aan de rechtvaardiging door geloof, maar dat de verzoening niet ontvangen wordt. Zonden zijn inderdaad weggedaan en de bestemming is vastgelegd door geloof in het bloed, maar er is een groot gebrek aan die gevestigde vrede, die alleen kan komen door houvast te krijgen op God's huidige houding van genade.

Onmiddellijk volgend op de afsluiting van het betoog over geloof-rechtvaardigheid in de eerste vier hoofdstukken van de brief aan de Romeinen, komt er een oproep aan allen *die gerechtvaardigd zijn*, om in te gaan in de vrede. "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God."(Rom. 5:1). Zo moet dan ook, onmiddellijk nadat een zondaar gerechtvaardigd is, deze de verzoening overwegen en aanvaarden.

De verzoening hersteld.

De Reformatie herstelde, tot op zekere hoogte, de waarheid van de rechtvaardiging door genade. Deze machtige leer kreeg zo'n krachtige greep op Maarten Luther, dat hij alles weerlegde wat ze ook maar tegen *leek* te spreken, zelfs in de Schrift. Hij verdeelde het Woord der waarheid(2Tim. 2:15) niet correct. Daardoor zag hij de waarheid van de rechtvaardiging door geloof niet helder genoeg om het conflict dat Jacobus er mee had te onderkennen. Niet in staat zijnde dit te verklaren, was hij geneigd de brief van Jacobus terzijde te leggen. Hij noemde het "een strooien brief."

Maar de brief die door Jacobus geschreven werd, staat, net als alles wat er in de goddelijk Schrift staat, op de perfecte plaats. Een Canadese "dime"[muntstuk;WJ] circuleert vrijelijk in Canada; in de Verenigde Staten

vereist haar grote gelijkenis met een tien cent stuk dat ze naar haar correcte plaats wordt verwezen, waar ze kan doorgaan voor haar juiste waarde. Laten we de goddelijke Schrift nooit onderwaarden, maar laten we ook niet proberen ze op vreemd terrein te laten werken.

Jacobus' brief kan, op een plek waar ze niet hoort, verwarring brengen en schade aanrichten. Ze was nooit voor de natiën bedoeld, maar voor de twaalf stammen van Israël in hun nationale, fysieke positie, met speciale verwijzing naar de opening van de dag van de Heer in het millennium(Jac. 1:1).

Bij de Reformatie werden alleen de eerste vier hoofdstukken van Romeinen herontdekt. De volgende in de rij was de verzoening in het vijfde hoofdstuk, het enige waardoor wij verstandig het zesde, het zevende en het achtste hoofdstuk binnen kunnen gaan, met hun schitterende onthullingen.

De verzoening onthult God's liefde.

De rechtvaardiging heeft te maken met de zonde, verkeerd handelen en fouten. Haar meest blije scènes worden gezien in de rechtszaal, waar de grote Rechtvaardiger hen rechtvaardigt die van het geloof van Jezus zijn(Rom. 3;26).

Maar de verzoening reikt veel dieper. Haar thema is de liefde, en niet het recht. Dit kon niet in overweging genomen worden, totdat de vraag naar de rechtvaardigheid afgehandeld was.

Zoals we gezien hebben was Adam's daad niet alleen verkeerd en een bewuste breuk van God's gebod: het was een *belediging*. Het sloeg terug op God's zorg en afhankelijkheid voor Zijn schepselen. Het zei zo ongeveer dat Hij hen een paar goede dingen onthield, zodat ze niet Zijn rivalen zouden worden.

Het hart van de mensheid is door de verbanning uit de Hof van Eden niet zachter geworden. Zelfs de godsdienst, ook al is die door God ontworpen, rakelt deze vijandschap alleen maar verder op. Welke van de profeten werd niet slecht behandeld, zelfs door het volk dat God het Zijne noemde? De toetssteen is de Zoon. Zijn burenen in Nazareth zouden Hem over de rand van de berg geworpen hebben waarop hun stad gebouwd was(Luc. 4:29). Keer op keer zouden de heersers, als zij dat gedurfd hadden, Hem gedood hebben. En hoewel zij niet Zijn leven konden nemen, legde Hij het Zelf af toen Zijn Vader het Hem vroeg.

Mensen zijn geen vijanden van de godsdienst. Zij zouden alles wel willen opofferen voor de "god van deze aion"(2Kor. 4:4). Maar zij zijn vijanden van de God en Vader van onze Here, Jezus Christus.

Want daarom gaf Hij Zijn Zoon. Let wel op de omschrijving! Niet Zijn Christus, maar *Zijn Zoon*. *Christus* kan met zonde omgaan; Hij zal God's vijanden treden onder Zijn voeten op de dag van God's toorn. Maar in dit diepere gebied van de genegenheden, moet God afstand nemen van Zijn eigen geliefde Zoon, ten behoeve van Zijn bitterste vijanden.

Dit is de rots waarop de verzoening rust.

Hoofdstuk 3

De verzoening van de wereld - deel 1

"12 Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, waarop allen gezondigd hebben;

13 want reeds voor de wet was er zonde in de wereld. Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.

14 Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen, die niet gezondigd hadden op een gelijke wijze als Adam overtrad, die een beeld is van de komende.

15 Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene zeer velen gestorven zijn, veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden.

16 En het is met het geschenk niet zo als door het zondigen van een; want het oordeel leidde van een overtreding tot veroordeling, maar de genadegave van vele overtredingen tot rechtvaardiging.

17 Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus.

18 Derhalve, gelijk het door een daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook door een daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven.

19 Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van een mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van een zeer velen rechtvaardigen worden.

20 Maar de wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden,

21 opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here."

(Rom. 5:12-21;CV)

De alleen wijze God. Dat is de beschrijving die opstijgt uit het hart van de apostel Paulus in zijn naschrift, gevonden aan het eind van de brief aan de Romeinen. Zijn vurig verlangen dat zij gegrondvest zouden zijn, wordt omgezet in een lofprijzing voor Hem Die alleen de kracht heeft dat te doen.

"25 Hem nu, die bij machte is u te versterken (naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen,

26 maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken)

27 Hem, de alleen wijze God, zij, door Jezus Christus, de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen. "

(Rom. 16:25-27)

Op deze zelfde God, Die het monopolie heeft op alle wijsheid en De Enige is die het vermogen heeft om Zijn heiligen te grondvesten in waarheid, op Hem doen we een beroep. Wij verlangen ook, met de apostel, dat de heiligen gegrondvest mogen worden, verankerd te midden van de storm die lijkt op punt te staan uit te breken.

Maar hoe moet dat dan gedaan worden? Ontelbare oplossingen zijn al aangedragen, en we durven niet *nóg* een andere aan de lijst toe te voegen. Daarom zullen we steunen op *God's Woord*. Daar is licht en kracht en zegen, en *alleen daar*. Zo gaan we voort, met onbegrensd vertrouwen in de middelen die God Zelf heeft voorgesteld om Zijn doelstelling te bereiken. "Mijn evangelie" en "de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis". Dit zijn de twee verschillende en aparte ondersteuning die de gelovige ten allen tijde en onder alle omstandigheden overeind kunnen houden.

Paulus' aparte boodschap.

Alleen het laatste - "de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen" - is het onderwerp van onze huidige overdenking. Het eerste, dat de apostel "mijn evangelie" noemt, was, in tegenstelling tot de bediening van de andere apostelen, geen geheim. Dit wordt duidelijk aangetoond in de openingszinnen van deze brief aan de Romeinen.

"Paulus, een dienstknecht van Christus Jezus, een geroepen apostel, afgezonderd tot verkondiging van het evangelie van God, dat Hij tevoren door zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften, (aangaande zijn Zoon, gesproken uit het geslacht van David naar het vlees, naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here."

(Rom. 1:1-4)

Paulus was *niet* gezonden *in gemeenschap* met de rest van de apostelen. In de geschiedschrijving in het boek Handelingen, lezen we dat de heilige geest Paulus en Barnabas *afzonderde* voor een bijzonder en apart werk (Hand, 13:1,2). Hier, in de brief aan de Romeinen, herinnert hij ze opnieuw aan zijn afzondering. Zijn brief aan de Galaten is op dit punt zeer nadrukkelijk.

"7 Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de prediking van het evangelie van de onbesnedenen toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die van de besnedenen,

8 (immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen),

9 en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de broederhand: wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan."

(Gal. 2:7-9;CV)

De roeping van Saulus-Paulus.

Zelfs de roeping van Saulus van Tarsus, de vijand van God, die later de boodschap van de verzoening zou brengen, levert een heldere aanwijzing voor zijn aparte plaats. We herinneren ons dat binnengaan in het koninkrijk afhankelijk was van bekering en doop (Hand. 2:38). Alleen zo kon iemand hopen te ontsnappen aan de vurige oordelen die het toneel in de dag van de Heer zullen schoonruimen. Saulus was de meest dreigende *vervolger* van hen die in Jezus geloofden. Als de grootste onder de zondaren (1Tim. 1:15) kon hij geen plaats hebben in het "koninkrijk der hemelen", want uit de woorden van Petrus' uiteenzetting blijkt dat Saulus' enig deel zou zijn: uitroeiing uit het volk (Hand. 3:23). Maar in plaats daarvan wordt Saulus goddelijke gunst geschonken, een gunst verre gaand boven wat zelfs de meest vrome in Israël zou kunnen hopen. Zijn roeping is een *patroon*, niet voor hen die al vóór hem geloofden, maar voor hen "die later op Hem zouden vertrouwen" (1Tim. 1:13-16). Het introduceert een nieuw principe in God's handelen. God had in het verleden medelijden en mededogen getoond en zelfs genade. Maar een genade als aan deze vijand van God werd vertoond verdient een aparte en unieke plaats. Het is het fundament van "het evangelie van God" (Rom. 1:1).

Dit evangelie moet apart gehouden worden van de verkondiging van het koninkrijk door de twaalf apostelen. Bekering, het houden van de wet, en ceremonieën zijn er niet aan verbonden. En aangezien dit het evangelie van de *genade* van God is, kon het niet aan de andere natiën onthouden worden.

Het werkgebied van het evangelie van God.

Paulus werd afgezonderd voor het evangelie van God ... over Zijn Zoon (Rom. 1:1-3). Terwijl de twaalf apostelen de Christus als de Zoon van David verkondigden (Hand. 2:30), verkondigde Paulus Hem als de Zoon van God. Paulus onthult de Zoon (Gal. 1:16).

Maar om Hem te kunnen aankondigen als de Zoon van God was er een verandering nodig, zowel in het karakter van de boodschap, als van haar inhoud. God is de Onderschikker of Plaatsers van *alle* natiën, daarom moest Hij niet beperkt blijven tot alleen Israël (Rom. 3:29). Het koninkrijk van de Zoon (Kol. 1:14) is een geestelijk gebied, dat zich ver over de grenzen van Israël uitstrekt zoals die gegeven werden aan de Zoon van David. Daarom gaat het evangelie van *God* uit naar *alle* natiën.

De leer die verbonden is met zijn bediening wordt volledig uiteengezet in de eerste vier hoofdstukken van de brief aan de Romeinen. Abraham is de grote

figuur die ter overdenking wordt aangereikt.

Rechtvaardiging door geloof en door genade, buiten wet of werken of wat dan ook om, is waar het in Paulus' boodschap over gaat.

Het was een geestelijke tegenhanger, op een bepaalde manier vergelijkbaar met de bediening die aan de natiën aangeboden zal worden in de dag van de Heer, waarover getuigd wordt in het verslag van Johannes en in zijn brieven. "Eerst voor de Jood" zal in die dag de norm zijn, met de natiën op een tweede plaats(Rom. 1:16).

Het evangelie van het koninkrijk.

Gedurende de eerste fase van Paulus' persoonlijke verkondiging van zijn evangelie werd het aardse koninkrijk nog steeds door de apostelen van onze Heer aan Israël voorgehouden.

Maar Israël werd "een verkeerd geslacht, kinderen, die geen trouw kennen"(Deut. 32:20). Het kruis had de vervreemding van hun hart laten zien. De zonden tegen de Zoon des Mensen worden vergeven. Het koninkrijk wordt opnieuw door Petrus en de elf verkondigd.

"19 Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren,
20 en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende;
21 Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher. "
(Hand. 3:19-21)

De verkondiging werd bevestigd door wonderen en tekenen, gedaan door de kracht van de heilige geest. Maar de vertegenwoordigers van de natie van Israël, in vergadering bijeen, stonden opnieuw op tegen het getuigenis van de geest. Maar toch talmt God, met veel geduld, totdat niet alleen Jeruzalem, maar heel Judea en Samaria en tot aan de grenzen van het land, het evangelie van het koninkrijk gehoord heeft.

De verstrooiden van Israël horen.

Maar de onder de natiën verstrooiden van Israël zouden niet geoordeeld worden voor het falen van hen in het land. Paulus zelf sprak in zijn eerste reizen naar de heidenvolkeren altijd eerst met de Joden. Deze gang van zaken kostte hem een paar maal bijna zijn leven. Nu hij het evangelie van Christus uit Jeruzalem helemaal naar Illyrië heeft gebracht(Rom. 15:19), is één feit duidelijk: De Joden onder de natiën zijn net zo min gewillig om hun Messias te ontvangen als hun heersers in Jeruzalem. Zo had heel Israël, zowel binnen als buiten het land, de gelegenheid gekregen zich te bekeren.

De hardvochtigheid van Israël.

Met dit feit voor ogen schrijft Paulus aan de Romeinen over Israël's ongelooft, zeggend:

"gelijk geschreven staat: God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden."(Rom. 11:8)

En iets verderop:

"25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, 26 en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden."

Genade voor de natiën.

Nu zijn de omstandigheden en de toestand van zaken veranderd. Israël is voor dit moment niet langer een factor van belang. Nu is de weg vrijgemaakt voor de verzoening, het *geheimenis* van het evangelie kan worden onthuld.

Het koninkrijk op Aarde heeft betrekking op de troon van *David*. Het evangelie van God grijpt nog veel verder terug, tot naar het geloof van *Abraham*. Maar de genade, die we in het vijfde hoofdstuk van Romeinen overdenken, leidt onze gedachten zelfs nog verder terug en houdt zich bezig met *Adam* en zijn ene overtreding. En hoewel het niet het thema is van onze huidige overpeinzing, gaat de geheime bedeling(Efe. 3:9) zelfs nog vooraf aan alle aardse heerschappij en geloof en zonde, en brengt ons bij *Christus Zelf*, in Wie wij gekozen waren vóór de nederwerping van de wereld(Efe. 1:4).

In harmonie hiermee werd de huidige geheime bedeling in God verborgen gehouden van de aionen(Efe. 3:9), terwijl de verzoening al haar schaduwen vooruit wierp door het type dat we nu gaan overdenken; iedere uitspraak er over werd verzwegen in aionische tijden(Rom. 16:25,26). Nu zijn, eindelijk, het type en zijn donkere silhouet onthuld. Het type en zijn schaduw moeten goed in beeld zijn voordat we hun overeenkomsten en tegenstellingen kunnen overwegen.

De sleutel tot de hele zaak ligt in het woord *één*, dat in deze korte passage een dozijn maal herhaald wordt(Rom. 5;12-19). Alles hangt af van *één* daad van *één* man. En de nadruk wordt gelegd op het beklagenswaardige aspect van de zonde, dat we *belediging* noemen. Dit was de aanleiding die leidde tot de vervreemding tussen Adam en zijn Onderschikker.

Samen met God.

De meest aangename van Eden's liefelijke scènes was niet de prachtige tuin met

al die heerlijke bomen, noch de levende schepselen in zachtmoedige onderschikking aan Adam's vriendelijke heerschappij, en zelfs niet in het liefhebbende gezelschap van de hulpe die aan Adam gegeven was als zijn complement. In die oer-onschuld waren ze op hun manier perfect en zeer aantrekkelijk om te zien. Maar het meest innemende gezicht, en de climax van alle, was toen IEUE Elohim kwam, in het wonderig deel van de dag, om samen te zijn met het menselijk dat Hij geschapen had.

Wat meer eer, wat groter vreugde kon Adam verlangen dan Zijn stem te horen, toegelaten te zijn tot de intimiteit van Zijn gedachten, de metgezel te zijn van zijn Schepper? Het was Hij Die alles in de mooie scène had gemaakt en de heerlijke vruchten leverde voor Adam's genoegen. Ook liet God hem er niet alleen, maar waakte Hij over hem om te voorzien in alles wat hij nodig had. Toen bleek dat de bomen en de schepselen niet voldoende waren om de leegte in Adam's hart te vullen, maakte Hij de vrouw om deze honger te stillen. Hierin toonde God Zijn liefde voor Adam.

Satan's insinuatie - Adam's zonde.

Maar op een slecht moment maakte de slang de insinuatie dat IEUE niet echt begerig was naar hun aanhankelijkheid, maar bang was dat ze mogelijk net zo zouden worden als Hij, kennis hebbend van goed en kwaad. De vurige pijl was niet alleen gericht op God's kracht of wijsheid, ze was gericht op zijn genegenheid, op Zijn hart! De vrouw gaf gehoor aan de insinuatie en de man gaf gehoor aan zijn vrouw en zo werd IEUE's liefdevolle vriendelijkheid met voeten getreden.

Aan Adam's daad zaten verschillende kanten. Ze stelde vragen bij de wijsheid van God en vernielde Zijn werken. Ze stelde vragen bij Zijn rechtvaardigheid en deed een aanslag op Zijn karakter. Ze stelde vragen bij Zijn liefde en verwonde Zijn genegenheden. Ze wees het gezag van God af.

Het was een *zonde*; het was een *overtreding*, het was een *belediging*; het was een *ongehoorzaamheid*.

Als zonde gooide het de grote machinerie van het universum uit de versnelling, zodat ze zichzelf in stukken vermaakt. En samen met de ruïnering brengt ze het kreunen en steunen voort waaronder de schepping nog steeds afwachtend is, en ze brengt allen in verdorvenheid. Ze breekt God's mooie kosmogonie af tot brandstof voor de universele brand(2Pet. 3:12).

Als overtredding bracht het de vloek teweeg van een rechtvaardige Onderschikker.

Maar erger dan zonde, en pijnlijker dan de overtredding, was de belediging die God's hart pijn deed, de vervreemding tussen Hemzelf en het schepsel, aan wie Zijn genegenheid zo vrijelijk was gegeven.

Maar het aspect van de ongehoorzaamheid is het meest veelomvattend van alle,

want het was een opstand tegen liefhebbend, zowel als rechtvaardig, gezag. Denkend onafhankelijk te zijn, ontkent het voorwerp de Onderschikker. In ongehoorzaamheid zien we zonde verbonden met overtreding, God beledigend. Ze ontkende zowel de rechtvaardigheid als de liefde van God.

IEUE's voorziening.

Voor Adam's zonde en voor zijn overtreding voorzag IEUE Elohim in een bedekking. Het eerste bloed dat de bodem van de verbijsterde Aarde ooit zag, werd vergoten in dat oer-paradijs. IEUE Zelf doodde een onschuldig dier, om te voorzien in een bedekking voor het schuldige paar (Gen. 3:21). Een passend beeld van Zijn heilig Lam, wat niet slechts de zonde en overtreding bedekt, maar ze geheel weg doet!

De kloof blijft bestaan.

Dat werd allemaal voor Adam gedaan, maar de kloof bleef in stand. Het vertrouwen werd niet hersteld. Adam was nog steeds vervreemd. Om te voorkomen dat het onheil niet te herstellen wortel zou schieten, werd Adam uit de hof verdreven. Cherubim werden aan de oostelijke grens gezet met een vlammend zwaard, om zo de weg naar de boom van de levenden te bewaken (Gen. 3:24).

Lijkt *dit* op verzoening? In het geheel niet! En in Adam's afstammelingen werd, op een paar begunstigden na, de kloof steeds wijder en wijder, totdat ze door de vloed vernietigd werden. Alleen Noach en zijn gezin overleefden dat oordeel. Maar op hun beurt gingen zijn nakomelingen dwars in tegen God's denkwijze en werden over heel de wereld verspreid. Abraham en de aartsvaders vonden gunst bij IEUE, en in hen koos Hij Zich een natie voor Zichzelf. Maar omdat dit verre van een verzoening was, maakte de partijdigheid die aan deze ene natie werd gegeven de kloof tussen God en de rest van de mensheid alleen maar wijder. En terwijl Hij bij Israël verbleef, was dat achter dikke gordijnen, met beperkte toegang en met gevaar. Zijn verblijfplaats, die Hij door hen voor Hem had laten maken, was vol met bewijzen dat Hij een afstandelijk God was. Maar hun zonden en overtredingen werden ondraaglijk en daarom liet de Heerlijkheid de tempel leeg achter. Nu wordt Zijn Naam: "De God van de hemelen."

God zendt Zijn Zoon naar Israël.

God benadert de mensen nog een keer, dit keer in Zijn enige Zoon. Hij wordt echter niet naar heel de mensheid gezonden, maar aan het zaad van Israël, aan wie de beloften gegeven waren. Dit laat zien dat de andere natiën nog steeds vervreemd waren. En het duurt niet lang of we zien dat ook heel Israël een vreemde is voor IEUE, de God waarover ze pochen als hun eigen speciale Godheid,

De mens kruisigt de Christus.

En dan komt het ultieme bewijs van de diepe vervreemding van de mens en zijn bittere vijandschap tegen God en alles wat met Hem te maken heeft. Zijn eigen geliefde Zoon, Die Hij waardig acht voor de hoogste plaats die er in dit universum te vinden is, ontnemen zij het recht om te leven! Zij nagelen Hem, in Romeinse stijl, aan een paal, te midden van veroordeelde criminelen.

Dat er toen *iets* werd gedaan om de golf van rechtvaardige toorn tegen Adam's schuldige ras in te dammen mag duidelijk zijn, anders zou de dag des oordeels afgelast zijn; we zien een uitstel van hun onmiddellijke doem.

Maar het werkt maar tijdelijk, om de schuldige natie nog een kans te geven om Zijn gunst af te wijzen. Dat doen ze dan ook en de vervreemding lijkt compleet. De enige natie met wie Hij Zijn gedachten had gedeeld, had zich nu tegen Hem gekeerd!

Hoofdstuk 3

De verzoening van de wereld - deel 2

De wet die God aan Israël gaf, vergrootte alleen maar hun zonde. Ze kon hen niet rechtvaardigen. Tot de wet kwam werd de zonde in duisternis bedreven. De zoekende lichtbundels van de wet legden het zicht bloot op de verschrikkelijke corruptie in de harten van de mensen. Zonde, aangespoord door de wet, bracht in de mens allerlei soorten van zonde aan (Rom. 7:8).

De zonde heerste zelfs vóór de komst van de wet.

Vóór Mozes kwam had Adam's nageslacht geen geboden ontvangen, en daarom kon men ook niet Zijn wet breken. Ze konden niet "overtreders" genoemd worden. Maar toch heerste de zonde over hun harten, hen dringend die dingen te doen die hun Onderschikker geen genoeg deden. Henoch getuigde van hun goddeloosheid en waarschuwde voor het komende oordeel, dat hen zou overkomen die oneerbiedig tegen Hem gesproken hadden (Judas 1:15). In God's afwezigheid deden zijn dingen die ze niet gedurfd hadden te doen als Hij bij hen zou zijn geweest.

Deze periode was zeker duister, duurde tot de tijd van Mozes en werd gemarkeerd door het oordeel van de vloed, de verstrooiing van Babel en de oordelen over Egypte. Kan zo'n akelige scène de heerlijke verzoening weerspiegelen? Ja! Dat kan en doet ze! En hoe meer wij er over nadenken, des te meer verwonderen wij ons in de rijkdom van de wijsheid en kennis van onze God, Die zulk een duisternis kan kleden met zulke stralende heerlijkheid.

De vergelijking gemaakt.

Laten we een ogenblik stilstaan bij het type zoals het in dit hoofdstuk wordt ontwikkeld. Zelfs een vluchtige blik zal aantonen dat het bereik van de zonde algemeen was; ieder menselijk wezen was er mee besmet. Is dat ook het geval met de universele verzoening? Aangezien onze beste vertalingen de uitgelezen houding en balans van deze vergelijking, zoals die voorkomen in het geïnspireerd origineel, ontsieren, zullen wij de concordante vertaling te hulp roepen, de verzen zodanig arrangerend dat deze de overeenkomsten duidelijk laten zien.

Adam's daad tegenover Christus' daad(Rom. 5:18).

"Derhalve,
gelijk het door een
belediging
voor alle mensen
tot veroordeling
gekomen is"
(Rom. 5:18a; CV)

"zo
komt het ook door een
rechtvaardige daad
voor alle mensen
tot rechtvaardiging
ten leven."
(Rom. 5:18b;CV)

De Zonde zet haar giftanden stevig in ieder van Adam's zonen. Er is voor niemand een vluchtweg. Zonde is niet kwaad in theorie, maar feitelijk en praktisch. Ze wordt niet gepresenteerd als iets waarin we te kiezen hebben. Ze is krachtig en soeverein. Het grootse bewijs hiervan is de dood. De dood kwam binnen door de zonde en eist iedere zoon van Adam op. Deze universele gevolgen zijn gekomen door één enkele belediging.

Rechtvaardiging ten leven.

Op dit moment is de *aanvaarding* van de verzoening niet algemeen. Maar Adam's belediging maakte het niet slechts *mogelijk* dat de mens zondigde en veroordeling verdiende, het maakte het eerder *onmogelijk* dat hij anders zou doen. We durven niet te geloven dat het werk van Christus "ook zo" is. Daarom is het boven alle twijfel verheven dat Christus' ene rechtvaardige daad de basis is waarop uiteindelijk heel de mensheid bevrijd zal worden van alle gevolgen van Adam's belediging. Echt, God besluit allen onder ongehoorzaamheid, opdat Hij genadig zal zijn aan *allen*(Rom. 11:32).

En we mogen vragen: op welke andere gronden zou God de insluiting van allen onder de zonde kunnen rechtvaardigen? Opdat Hij ze zou kunnen veroordelen? Nooit! Maar opdat Hij omstandigheden zou kunnen scheppen waarin Hij Zijn liefde aan hen kan onthullen.

Het is mogelijk over de belediging te denken als het gevolg van verschillende daden van ongehoorzaamheid. Het is ook mogelijk te denken dat de gevolgen in Adam's nageslacht alleen slaan op de herhaling van een soortgelijke belediging. Maar deze veronderstellingen zijn niet waar. Aan de ene kant was het een *enkele* daad. Aan de andere kant had het een *universeel* gevolg. *Zo is het ook* met het werk van Christus aan het kruis! Het was een enkele daad, niet Zijn levenslange *dienstbetoon*, maar Zijn *dood*. En de gevolgen er van zijn niet gebaseerd op een herhaling van een soortgelijke daad door iedere deelnemer, maar ze is net zo universeel als in het type. Net zoals Adam's ene belediging heel de mensheid trof, zo zullen allen delen in de genadevolle voordelen waarin Christus' dood voorziet. De problemen met en tegenwerpingen tegen deze waarheid zullen later bezien worden, wanneer we kijken naar de wederzijdse verzoening van het universum.

Het lijkt ons vreemd toe dat mensen zouden wensen het werk van Christus af te waarderen en Zijn overwinningstocht te laten stoppen voor de citadel van de

zonde. Maar het is nog veel onrustbarend te zien dat zij die God's verslag over de perfectie en alomvattendheid van dat werk geloven, als verraders van het Woord der Waarheid gebrandmerkt worden.

De leringen van de nooit eindigende zonde, van onverzoenbare vervreemding tussen God en mens, van eindeloze kwelling, van een wraakzuchtige God, deze alle vluchten voor deze waarheden, sidderend, als vieze dampen voor de opkomende zon.

Christus' werk kent geen grenzen, noch in kracht noch in omvang! Het herstelt veel meer dan de zonde heeft weggenomen! Het raakt krachtig heel de mensheid, die dodelijk geraakt werd door Adam's zonde.

Adam en de Christus(Rom. 5:19)

"Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens de velen zondaren geworden zijn" (Rom. 5:19a; CV)	"zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één de velen rechtvaardigen worden." (Rom. 5:19b;CV)

Deze verklaring is de uitleg van de eerste, en daarmee overeenstemmend wordt ze geïntroduceerd door het logische "want." Tot dusverre heeft de nadruk gelegen op de *ene daad* van Adam en de daaruit voortvloeiende veroordeling; en op de *ene daad* van Christus en de daaruit volgende rechtvaardiging ten leven, omdat ze heel de mensheid aangaan.

Nu is het contrast niet tussen twee *daden*, maar tussen twee *menselijke wezens*, Adam en Christus. De een maakt de velen zondaar, en de Ander maakt de velen rechtvaardig.

"De velen".

Het Griekse *hoi polloi*, betekent letterlijk "de velen". Voor Engelse [en ook Nederlandse;WJ] oren, doet dit denken aan het grootste deel, of de meerderheid. Maar dat dit niet de gedachte is van de zinsnede in het Grieks, mag blijken uit andere schriftplaatsen. Het wordt gebruikt voor het lichaam(Rom. 12:5) en het brood(1Kor. 10:17). Het is niet de *meerderheid* van de leden die het lichaam vormt, maar *alle* leden. Daarom is het "de vele" leden die samen het *ene* lichaam vormen. De tegenstelling zit niet in *al* de leden en *vele*, maar tussen "*de velen*" en *één*. Dat is ook het geval in het vijfde hoofdstuk van Romeinen. De tegenstelling zit daar ook niet in *alle* leden van het vorige vers. Net zoals *vele* leden *alle* leden betekent, die samen het lichaam vormen, zo sluit "de velen" allen in van hen die in het voorafgaande vers genoemd werden. De velen zijn zondaren geworden door de ongehoorzaamheid van die ene man. De velen zullen rechtvaardig worden door de gehoorzaamheid van de Ene, Christus Jezus. De ongehoorzaamheid van de ene maakte niet alleen van

hem een zondaar, maar het omsloot alle anderen. En zo maakt ook de gehoorzaamheid van de Ene niet alleen Hem, maar de velen, rechtvaardig.

Hoe vele?

Wij kunnen deze conclusie gemakkelijk testen. Adam's ongehoorzaamheid maakte "de velen" tot zondaren. Hoe velen? Is er ook maar één menselijk wezen(Jezus Christus uitgezonderd), dat niet in "de velen" is inbegrepen? Zijn we niet *allemaal* zondaar geworden? Is dit niet het duidelijke getuigenis van de Schrift? "Niemand is rechtvaardig, ook niet een"(Pred. 7:20; Rom.3;10). De tegenstelling is dan ook tussen één en de velen.

Eén man was de oorzaak van al onze ellende, en één Man is het middel voor al onze weelde. Een *enkele daad* van ongehoorzaamheid van Adam's kant maakte velen tot zondaar. Een *enkele daad* van gehoorzaamheid van de kant van Christus zal eens de velen rechtvaardig maken. Doorheen Adam bereikt de zonde iedereen. Doorheen Christus zal eens rechtvaardigheid allen bereiken.

De bestemming van de mensheid is zeker.

Het lot van de mensheid hangt niet af van het individuele gedrag van ieder van ons. *Allen* zijn we zondaren. *Allen* verdienen we veroordeeld te worden. En *allen* zijn we absoluut hulpeloos. Allen die hun afstamming van Adam erkennen, moeten ook erkennen dat ze door zijn ongehoorzaamheid zondaar zijn. Hardnekkige feiten komen van alle kanten op ons af om een getuigenis af te leggen dat niet weerlegd kan worden: verdriet, ziekte, dood en een hart dat niet kan ophouden te zondigen.

Maar wat wil dat zeggen?

Als Adam in deze alleen de schuld draagt, dan moet Christus alleen de lof ontvangen voor de toekomstige perfectie. En dat is volkomen terecht. Wat zit er hier een bemoediging in!

Daarom: terwijl in haar universele aspect het antitype *net zo is* als het type, en het werk van Christus net zo uitgebreid is als de ruïne die Adam veroorzaakt heeft, overweldigt de verzoening in haar kracht en deugd de vervreemding, een kostbare lading aan vruchten voortbrengend voor al het zwoegen en werken dat gepaard gaat met de belediging. Hier is niet slechts *herstel*, geen aanvulling aan het gezaaide zaad, maar *verzoening*, een honderdvoudige oogst.

De aanvaarding van de verzoening.

In haar universele toepassing zijn type en antitype perfect in balans. We hebben naar de verzoening gekeken als het gevolg van de dood van God's

Zoon

Ze reikt zelfs zo ver als Adam's belediging. We zullen ons nu gaan bezig houden met de *aanvaarding* van deze gunst door de mensheid, en alleen hen bezien die de verzoening *ontvangen*. Het gevolg van zulk een aanvaarding is niet beperkt tot de zwakke kanten van het type. Laten we de punten onderzoeken waarin ze uitmunt.

Allesoverstijgende genade(Rom. 5:15)

'Maar het is met de genadegave niet zo als met de overtreding; want, indien door de overtreding van die ene de velen gestorven zijn " (Rom. 5:15a; CV)	"veel meer is de genade Gods en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor de velen overvloedig geworden.." (Rom. 5:15b;CV)

Laten we eens veronderstellen dat de getoonde gunst precies overeenstemt met het type. Dan zou het maar net de gevolgen van de belediging terug draaien en zouden we precies hebben wat Adam aan onschuld had, met de boom van kennis van goed en kwaad ongetest, haar vruchten verboden en vooruitgang onmogelijk. We zouden geen rechtvaardigheid hebben, want Adam stond onder een verbiedend gebod; heiligheid zouden we niet kunnen waarderen, want ze kan niet schijnen dan in de duisternis van de zonde. Alle kostbare vrucht van de liefde van God, die ten koste van het bloed van Christus voorzag in onze rechtvaardiging, het zou allemaal verloren zijn.

Maar nee! Wij hebben *oneindig veel meer* dan alleen maar herstel van de gevolgen van die ene belediging. Wij staan niet onder een inzetting zoals Adam, de kans lopend deze te overtreden bij de eerste de beste aanval van de Tegenstander. In plaats daarvan worden we geheel buiten onze eigen daden om gerechtvaardigd! Wat we ook gedaan hebben, of nog zullen doen, heeft geen gevolg voor onze rechtvaardiging, want ze is net zo onveranderlijk als de Ene Die ze ons gaf. Het is in feite Zijn eigen rechtvaardigheid(Rom. 3;22; Filip. 3:9). Klaag je hen aan die God heeft gerechtvaardigd, dan stel je vragen bij de rechtvaardigheid van God Zelf!

Wij kennen Hem!

Maar er zijn mineurklanken in deze grootse harmonie. Nog beter dan Zijn geschenken is de wetenschap dat wij *Hem* hebben. Wij kennen God zoals Adam dat nooit gekund zou hebben, zelfs indien hij met Hem in onschuld alle dagen tot op heden gecommuniceerd zou hebben. God's bezeerde hart vereiste de dood, maar nu die dood verzoend is, vloeien Zijn gunsten in zo'n overvloed, dat de ze ons oneindig ver meenemen van wat we door Adam's ene belediging verloren hebben.

Er is een ander verslag waarin het geschenk de zonde overtreft.

Eén zonde = veroordeling
 Vele beledigingen - rechtvaardiging
 (Rom. 5:16)

'En het is met het geschenk
 niet zo als door het zondigen van een;
 want het oordeel
 leidde van een overtreding
 tot veroordeling "
 (Rom. 5:16a; CV)

"maar de genadegave
 van vele overtredingen
 tot rechtvaardiging."
 (Rom. 5:16b;CV)

Eén enkele belediging van Adam's kant was voldoende om de straf van veroordeling teweeg te brengen. God wachtte niet af om te zien of de gemiddelde houding van zijn leven aanvaardbaar was, of dat hij wel of niet zijn daad zou herhalen. Eén enkele daad, toen kwam de oordeelszitting. God Zelf is de Rechter, de schuldige mens bekent zijn zonde, en de straf wordt tegen hem uitgesproken(Gen. 3:8-19).

Als zo'n beknopte rechtszitting diende om één enkele zonde te behandelen, wat moet dan wel niet het veelvoud van de beledigingen van de mensen oproepen? Is het geschenk van rechtvaardigheid afdoende om te herstellen van slechts één belediging, om zo het type te vervullen? Die gedachte zij verre van ons! Dat zou ons net zo slecht achter laten als we waren, want wij allen beledigden in *vele* zaken. De gunst die ons verleend is, heeft niet te maken met het aantal beledigingen. Nee, genade glorieert in hun veelvoud en voorziet in een oordeel: "niet schuldig" voor iedereen voor wie ze pleit(Rom. 5:20). Paulus, de grootste van alle zondaren, werd het hoge voorrecht geschonken om de grootste exponent en het belangrijkste voorbeeld te worden van God's genade(1Tim. 1:14-16).

Er is nog een andere overweging, waarin de getoonde gunst het type volledig in de schaduw stelt.

Dood en leven (Rom. 5:17).

'Want, indien
 door de overtreding van de ene
 de dood als koning
 is gaan heersen
 door die ene "
 (Rom. 5:17a; CV)

"veel meer
 zullen zij, die de overvloed van genade
 en van de gave der gerechtigheid
 ontvangen,
 leven en als koningen heersen
 door de ene, Jezus Christus."
 (Rom. 5:17b;CV)

De dood trad binnen door de poorten die door de zonde werden open gelaten en overweldigde God's troon.

De stervende mens.

Het is niet het sterven dat bekend is onder de mensen. Dat zou nooit kunnen heersen. Maar in plaats van de milde berusting aan zijn Onderschikker, die Adam tevoren beledigd had, weigerden de mensen nu helemaal Hem te gehoorzamen. Hun gedrag, in plaats dat het gebaseerd was op Zijn aanwezigheid, uit vrees voor Zijn ongenoegen, was nu gebaseerd op Zijn afwezigheid, voordeel trekkend uit het feit dat Hij niet bij iedere belediging en overtreding op het toneel verscheen om het ter plaatse te oordelen, zoals Hij in het geval van Adam wel gedaan had, maar een toekomstige dag vastgesteld had waarin allen tegelijk geoordeeld zullen worden. Zo werden zij geregeerd door het feit dat Hij niet aanwezig was om in te grijpen, en dat gaf vleugels aan de ongebreidelde verlangens van hun eigen harten. Zo nam de dood de scepter in handen die alleen God hoort te hebben.

Heersen in leven.

Als we dit recht zouden kunnen zetten, wat zouden we dan hebben? De Dood moet onttroond worden. God moet weer op de troon. Dat zou het type recht doen. Maar er is veel meer dan dit. Zij waren slechts *onderdanen* van de Dood. Maar wij zijn niet alleen *onderdanen* van onze God, wij zijn de *voorwerpen* van Zijn onbeperkte gunst, de ontvangers van Zijn beste geschenken, vereerd met een plaats in Zijn heerschappij die verre gaat boven de rang van onderdaan. *Wij zijn geroepen om te heersen*(Rom. 5:17).

Dat zijn de bijzonderheden waarin de vervreemding tekort schiet als type van de verzoening. De getoonde gunst gaat *oneindig veel verder* dan de belediging; de verlossing is niet alleen van zonde, maar van *vele overtredingen*. Het brengt ons niet terug naar de onschuld, maar naar rechtvaardigheid. De heerschappij van de Dood is maar een schimmige tegenhanger van de heerlijke heerschappij van hen die Zijn allesoverstijgende genade aanvaarden.

Type en antitype.

Samenvattend:

Indien type en antitype perfect in balans zouden zijn, dan zou de waarheid er als volgt uit zien:

Velen sterven - Velen leven.

Eén zonde tot veroordeling - Rechtvaardiging van die ene zonde.

De Dood heerst - Het Leven heerst.

Maar dit is niet het geval. Het type schiet tekort om de hele waarheid uit te beelden. Dit kan aldus aangegeven worden:

Velen sterven - God's genade en geschenk overstijgen de "velen".
Eén zonde tot veroordeling - Vele beledigingen tot een rechtvaardige beloning.
De Dood heerst - De ontvangers van de allesoverstijgende genade en het
geschenk van de rechtvaardigheid heersen in Leven.

We herhalen: In haar universele aspect is het antitype *net zoals* het type en het werk van Christus van gelijke waarde met de vernieling die door Adam werd teweeg gebracht, maar in haar vurigheid en daadkracht overweldigt de verzoening de vervreemding, een kostbare lading vruchten voortbrengend voor God voor al het zwoegen en werken dat met de belediging samenhangt.

God's doelstelling.

En hier bevinden we ons bij de kern van de zaak. Sommigen van ons zijn doordrenkt met de gedachte dat Christus' dood tekort schoot om zelfs maar te herstellen wat God had verloren en dat het Goddelijk avontuur een verloren risicovolle zaak was! Maar als we een weinig leren over God's wijsheid en kracht en liefde, en meer drinken van Zijn Woord, dan mogen we concluderen dat Hij, uiteindelijk, alles tot in de uiterste perfectie zal herstellen. Maar stel dat Hij dat zou doen? Wat voor beloning zou dat zijn voor het kruis van Golgotha en de geduldige passie van de aionen? Waarom zouden wij onder Zijn karrenwiel platgedrukt worden en onszelf slechts hersteld terugvinden? Wie zou een gebouw afbreken, alleen maar om het in de oude staat weer op te bouwen? Wie zou op reis gaan met als reden dat hij weer terug kan keren naar zijn eigen land? Wie zou, indien gezond, zich laten martelen, zodat hij weer gezond gemaakt zou kunnen worden? Toch is de wereld gekraakt, Christus is van verre aangereisd en is gekneusd geworden onder het gewicht van de zonde.

Was dit alles voor niets?

Nee! Duizend maal nee! De *afwezigheid* van zonde en overtreding is een negatieve zegening, die niet eens alles zou herstellen naar zoals het eerst was. Maar véél, véél heerlijker dan dit is de vrucht van het zwoegen van de zonde: de vreugdevolle, de jubelende *verzoening*! De toegenegen zoetheid die alleen geproefd kan worden na vervreemding: dit is de nectar die alle smerige drab zal doen uitbannen die wij te drinken kregen.

Zonde bereidt voor op genade.

De Dood was slechts de metgezel van de Zonde, wiens macht niet gebroken werd door de komst van de Wet. Maar de Wet liet haar licht schijnen op het toneel en wat tot dan slechts zonde was, werd nu een overtreding en een belediging. Maar dit hinderde de Zonde niet in het minst. Het maakte van de Wet een medestander, en ze installeerde zichzelf, door haar dood-uitdelende opdrachten, nog steviger op de troon.

De Wet kon de Zonde niet onttronen, omdat ze de Dood niet kon uitbannen.

De heerschappij van de genade.

Maar een machtige Veroveraar is ten tonele verschenen, en de Zonde is overwonnen!
De Dood is verslagen!
En wat is de naam van deze Veroveraar?
Genade!
De Zonde zit niet langer op de troon! Haar dwingelandij is voorbij!
De Genade heerst nu met onbetwiste macht.
Zullen wij dan nog steeds de onttroonde despoot erkennen, als zo'n Koning de troon verfraait?

Genade beëindigt vijandschap.

Zoals de Zonde de mens beroofde van God's aanwezigheid en zegen, zo brengt de Genade hen terug naar Zijn glimlach. Om van Zijn gunst en de geschenken die Hij geeft te kunnen genieten, is leven nodig: aionisch leven. De Cherubim met hun vlammend zwaard, die de weg bewaakten naar de boom van de levenden, staan niet langer op die weg. De aionen mogen komen en gaan, maar niemand kan Zijn gedachten veranderen over hen die de voorwerpen zijn van Zijn onverdunde gunst.

En heel deze schat en al deze zegen is zo vrij voor iedereen als er zonde is. Iedereen zal bevestigen dat Adam's belediging het erg eenvoudig had gemaakt om te zondigen. Het vraagt niet veel inspanning, het is niet duur of moeilijk. Zo is het geen spat moeilijker om voordeel te halen uit Christus' ene rechtvaardige daad.

Vrij om te leven voor God.

De Genade heerst! "Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme?"(Rom. 6:1). Het antwoord is: bevrijding uit de tirannie van de Zonde door middel van de dood aan de Zonde en slavernij voor God in opstanding. De Zonde heeft over ons geen rechtsmacht, want we zijn geen onderdanen van de Wet, maar onderdanen van de Genade(Rom. 6:14).

Wat dan? " Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? "(Rom. 6:15). Maar hier vinden we onszelf terug voorbij het rechtsgebied van de Wet, want de Wet kan niet voorbij de dood reiken in het opstandingsleven dat we nu genieten.

De Wet veroordeeld.

De Wet van Mozes beloofde leven aan een ieder die ze *hield*. Maar de wet van de geest bevrijdt van onder de wet van zonde en dood, door leven te geven in Christus Jezus (Rom. 8:2). De Wet van de Sinai was het zwaard van de Zonde en de Dood. De wet van de geest van leven in Christus Jezus is de enige manier waarop aan haar terechte eisen tegemoet gekomen kan worden en de Dood verslagen wordt.

De Wet is veroordeeld. Genade brengt ons voorbij de mogelijkheid van veroordeling (Rom. 8:1). Er is in ons geval niet zoiets als een ongunstige beslissing, want dit wordt uitgesloten door het geloof van Jezus Christus. Er kunnen geen "eisen van het Recht" zijn.

Nu is er niets dat scheidt.

De Wet bracht scheiding. Maar nu heerst de Genade! Daarom zeggen wij:

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here."

(Rom. 8:38,39)

Dit is VERZOENING: gratis, volledig en definitief!

Hoofdstuk 4

De natiën geënt - deel 1

"12 Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid!

13 Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening,

14 dat ik zo mogelijk de na-ijver van mijn vlees en bloed mocht opwekken, en enigen uit hen behouden.

15 Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?

16 Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.

17 Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen,

18 beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt; niet gij draagt de wortel, maar de wortel u.

19 Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden.

20 Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees!

21 Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen.

22 Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden.

23 Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten.

24 Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. "

(Rom. 11:12-24)

In de goddelijke samenvatting van de Romeinenbrief zijn er twee overheersende thema's. Ze worden "mijn evangelie" en "een geheimenis" genoemd. Op het laatste wordt veel in gegaan, maar het eerste, "mijn evangelie" wordt nauwelijks genoemd (Rom. 16:25-27).

Als we ons herinneren hoe de Romeinenbrief opent, dan zal de reden hiervoor duidelijk worden, want daar wordt, aangezien het verschilde van dat van "de twaalf", Paulus' speciale dienstbetoon volledig uiteen gezet (Rom. 1:1-7).

Wat is het verschil tussen *dat* "goede nieuws", "het evangelie van God" genoemd, en *dit geheimenis*?

Het "evangelie van God" was "tevorens door Zijn profeten beloofd in de heilige Schriften"(Rom. 1:2). Maar die Schriften zullen tevergeefs doorzocht worden om een spoor van het *geheimenis* te vinden, dat God verzwegen had tijdens de voorbij gegane eonen, toen deze profeten leefden. Ook Paulus zelf had tijdens zijn op dat moment bijna afgelopen bediening(Hand. 19:21; Rom. 15:19,25) dit geheimenis niet verkondigd door er over te spreken, want er wordt gezegd dat het "*thans* geopenbaard" werd door zijn profetisch *schrijven*(schriften)(Rom. 16:26). De eonische God gaf de opdracht het aan alle natiën te verkondigen vanwege de gehoorzaamheid van het geloof. Deze brief zelf en de tweede brief aan de Korinthiërs, ook geschreven in dat moment van de tijd, zijn voorbeelden van Paulus' "profetisch schrijven." Hier hebben we een tweevoudige sleutel om het geheimenis te ontsluiten en een onderscheid te maken tussen "het evangelie van God" en wat Paulus "mijn evangelie" noemt.

Het evangelie van God.

Spoedig nadat Paulus voor zijn evangelie afgezonderd was geworden, stond hij in een synagoge in Antiochië in Pisidië en leverde daar een voorbeeldpreek af die wel als een index voor de leer mag dienen die hij tijdens zijn rondgaande bediening bekend maakte(Hand. 13:13-41). Een zeer in het oog springend punt is de rechtvaardiging door geloof, voor wetbrekers, inclusief zij van de natiën als ook de Joden(vers 38 en 39). Onze Heer wordt voorgesteld als de Zoon van God(vers 33), maar Zijn relatie met David, door fysieke banden, wordt ook benadrukt(versen 34-37). Dit is ook duidelijk aanwezig in 2Tim. 2:8 en ook in Rom. 1:3.

Deze beschrijving van Paulus' boodschap in Antiochië zal ook volstaan voor de eerste vier hoofdstukken van de Romeinenbrief. Rechtvaardiging door geloof, buiten wet om, is het overheersende onderwerp. Abraham's rechtvaardiging, voordat deze besneden werd, opent de deur van het geloof naar de natiën. Maar toch is onze Heer nog steeds het Zaad van David, en de Jood staat nog steeds vooraan(Rom. 1:3 en 1:16). Dit laat duidelijk zien dat de eerste vier hoofdstukken niet een *geheimenis* bevatten dat tot dan toe niet onthuld was.

Het geheim van de verzoening.

Maar beginnend met hoofdstuk vijf komt er een *verandering* over het gezicht van de brief.

Wij verlaten de rechtszaal en de rechtvaardige balie van de Rechter en gaan binnen in de aanwezigheid van de Verzoener, gezeten op Zijn troon van genade.

Abraham's en Israël's krappe omheining verdwijnen uit het zicht als we terug gaan en leren dat Adam's ene belediging en haar vreselijke gevolgen voor heel het menselijk ras, het type is, als het ware een negatief, van die meest heerlijke

genade: De Verzoening.

Verzwegen tot "thans".

Waar kan er in de hele heilige Schrift een hint naar zoiets gevonden worden? Wie heeft er ooit van gedroomd dat zo'n intens zwarte pagina de achtergrond zou vormen voor zo'n wonderlijke heerlijkheid? Het type was er, dat is waar, maar het geheimenis was zeker met groot succes verzwegen in aionische tijden.

In het gezicht dat Jesaja had(Jes. 6) lijkt er een straaltje licht de duisternis van Israël's donkere afvalligheid te doorboren. De profeet zag niet de heerlijkheid die bij het gezicht hoorde, maar wenste dat de duur van de blindheid van zijn volk zo kort zou duren als mogelijk zou zijn. Toen de Heer op punt stond Zijn discipelen te verlaten, vroegen zij Hem: "Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israel?"(Hand. 1:6). Als Hij toen deze vraag direct beantwoord had, dan zou Hij het geheimenis onthuld hebben. Maar hij, in volkomen harmonie met Zijn God, stilde alle vragen van dit soort. Daarom antwoordde Hij: "Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft"(Hand. 1:6,7).

Paulus als "priester".

Tijdens zijn vroege jaren als apostel ging Paulus rond in de rol van priester(Rom. 15:16). Een priester is door mensen benoemd in goddelijke aangelegenheden. Hij staat tussen God en de mens. Hij gaat ten behoeve van hen binnen in God's aanwezigheid. Maar zij die toegang hebben dankzij de verzoening, hebben geen priester nodig; nee, ze zullen niemand tolereren die tussen hen en God in komt staan, met Wie zij verzoend zijn. Zelfs Israël's priesterschap zal op de nieuwe Aarde verdwijnen, wanneer God opnieuw zal wonen bij de mensen(Openb. 21:22).

Het evangelie van God werd aan de natiën verkondigd door *het gesproken woord*, maar het geheimenis van de verzoening werd ontvouwd door middel van *geschreven* communicatie, profetische Schrift, overeenstemmend met haar geestelijk karakter(Rom. 16:26). Het neemt de vorm aan van een uitdrukkelijk bevel van de aionische God, en wordt aan alle natiën verkondigd, door vredesambassadeurs(2Kor. 5:18-21).

Verzoening en de geheime bediening.

Voordat we verder gaan met het overdenken van het nationale aspect van de verzoening, zoals naar voren gebracht in de tekst boven dit hoofdstuk, moeten we eerst haar relatie definiëren met de huidige geheime bediening, onthuld in het derde hoofdstuk van Efeziërs. Het feit dat dit geheim een paar jaren *vóór* het geheim *dat "de heidenen mede-lotdelers zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus"*(zoals onthuld in Efe. 3:6) bekend werd gemaakt, is voldoende om de twee geheimen van elkaar te onderscheiden. Maar de verzoening tastte niet Israël's eerste plaats aan. Het was nog steeds "eerst de

Jood". Dit gaat gelijk op met de omstandigheden in de laatste aion, waar de natiën op de nieuwe Aarde wederzijds verzoend zullen worden, en God Zelf bij hen zal wonen (Openb. 21:3), maar Israël zal in de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, haar zetel behouden van alle aardse heerschappij. De natiën zullen met blijdschap hun heerschappij erkennen, zelfs wanneer hun priesterambt niet langer nodig zal zijn en er geen tempel zal bestaan, want God Zelf zal hun tempel zijn (Openb. 21:22). Maar de geheime bediening gaat aan zulke voorrechten voorbij. De natiën worden in die hemelse gunst op hetzelfde niveau geplaatst als Israël (Efe. 3:6). Een *hemelse* bestemming is in deze bediening van groot belang, want op Aarde kan Israël geen gelijke hebben. Daarom werd de hemelse kant van nog een ander geheimenis, het geheimenis van Christus (Efe. 3:4), "om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten" (Efe. 1:10), niet eerder bekend gemaakt, want de hemelen zelf zouden een droevige plaats zijn als Christus beperkt zou zijn tot de Aarde.

Het derde onderdeel dat deze huidige geheime bediening kenmerkt, *dat de natiën "medegenoten van de belofte in Christus Jezus" zijn*, is gefundeerd op de verzoening.

Laten we daarom terugkeren naar het nationale aspect van deze wonderbare waarheid, zoals onthuld in de tekst boven dit hoofdstuk.

Het nationale aspect van de verzoening.

God is Soeverein. Zelfs de heerschappij van de Zonde kan Zijn doelstelling niet dwarsbomen. Als zelfs de wetteloosheid moet buigen onder Zijn ijzeren wil, hoe veel meer zal de genade gewillig dienen! Het kruis heeft het mogelijk en passend gemaakt dat Hij onbeperkt de onuitputbare schatten van Zijn genade zou kunnen uitstorten. Aan allen wordt de vrede verkondigd. Er is voor allen een voorziening getroffen. De inspanningen en de wil van de mens zijn geheel tegen God gericht, en kunnen alleen tot zijn ondergang leiden. Maar laten we onze harten hierin verheugen: *God is Soeverein*, en in Zijn wijsheid kruidt Hij al Zijn daden met genade.

Lang voordat wij Hem leerden kennen was alles al gedaan om ons de Zijne te maken. Maar toch brengen velen van de Zijnen jaren door in dienst van Satan, voordat Hij ze tot Zich roept. Zijn genade is niet tomeloos, maar gehoorzaamt Zijn wijze opdrachten. Iedere zegen die God geeft is gebaseerd op de dood van Christus, ondergaan op Golgotha. Dankzij haar kracht zal ooit de hele mensheid het lied van de verzoening zingen, en nieuwe hemelen en een nieuwe Aarde zullen de veelzijdige heerlijkheden tentoonspreiden die tot op heden in de schoot van de toekomst verborgen liggen. Iedere zegen wacht op het juiste moment.

De verzoening verborgen.

En zo ging het ook met de verzoening. Ze werd aan het kruis bereikt, toen de

Zoon van God Zijn leven aflegde, maar *er was geen onmiddellijk gevolg*. Eerst wilde God Zijn genade aan Israël vergroten. Hij verkondigt hen *opnieuw* de Messias die zij verworpen en gekruisigd hadden.

De Messias verbleef de volle veertig dagen met de Zijnen, sprekend over zaken van het Koninkrijk van God. Daarom was het heel vanzelfsprekend dat zij de vragen stelden die Jesaja en alle profeten al bezig hielden: "Tot wanneer?" en "In deze tijd?" (Hand. 1:6). Zij wisten niet dat ze binnen wilden dringen in God's geheime zaken. De periode die zij op het punt stonden binnen te gaan, moest eerst vele jaren lopen, voordat deze vraag beantwoord kon worden. Vrijwel alle commentaren op het boek Handelingen gaan uit van de veronderstelling dat dit geheim goed bekend was, in plaats van dat het zeer goed verborgen was. Dat er een stuk tijd zou komen dat een tussenperiode zou vormen waarin "de volheid van de natiën" uitgeroepen zou worden, was niet alleen hen onbekend, ze was onkenbaar. God verborg het voor hen. Zelfs toen ze het God rechtstreeks vroegen weigerde Hij dit geheim prijs te geven. Het boek Handeling kan nooit juist verstaan worden zonder een herkenning van deze onwetendheid.

Het boek Handelingen weet niets van de verzoening. Er zijn excuses en verklaringen ten over wanneer God, in genade, uitreikt naar buiten het beperkte gebied van het Judaïsme. Het is pas nadat haar verschillende bedieningen hadden *gefaald* of waren *opgehouden*, dat we lezen: "Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!" (Hand. 28:28).

Dit doet drie belangrijke vragen oprijzen:

1. Verwerpt God Zijn volk?
2. Hoe lang zal Israël terzijde gesteld zijn?
3. Welke bijzondere zegeningen zijn door de verzoening naar de andere natiën gekomen?

Israël wordt, als natie, terzijde gesteld.

Uit wat Paulus zojuist in hoofdstuk 10 heeft gezegd zou het *lijken* dat God het met Zijn oude en geliefde volk helemaal gehad had en dat Hij ze aan het wegwerpen was. "Volstrekt niet!" roept de apostel. De afvalligheid van Israël is slechts *ten dele*, en de duur is *tijdelijk*. Maar de verzoening kon niet beginnen totdat Israël, *als natie*, verworpen was (Rom. 11:15). God gaat met Israël, als natie, heel anders dan via de persoonlijke banden die bestaan hebben tussen Hem en het verkozen overblijfsel, dat Hij altijd voor Zichzelf bewaard heeft (Rom. 11:5). Zo gaat dat ook met Zijn omgang met de andere natiën. Er wordt met hen als *natiën* om gegaan, heel anders dan met de ware gelovigen uit hun midden (Rom. 11:16-24).

Tot wanneer?

De vraag over de duur van Israël's verharding wordt volledig beantwoord door het

kleine woordje "totdat". Israël's verharding blijft beperkt tot de huidige periode van de inzameling van gelovigen uit de natiën (Rom. 11:25).

De laatste vraag over de zegeningen, die als gevolg van de verzoening naar de natiën komen, kan het best beantwoord worden door te leren van *de lessen van de bomen*.

Hoofdstuk 4

De natiën geënt - deel 2

De les van de bomen.

Het Koninkrijk van God is "in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door heilige geest."(Rom. 14:17;CV). Ofschoon het niet bestaat uit eten en drinken, zal juist het fysieke onderhoud van die dag een index zijn van haar geestelijke kenmerken. Door de uitgelezen symboliek staat ze bekend als een dag waarin de zonen van Israël onder hun eigen wijnrank en hun eigen vijgenboom zullen zitten(Micha 4:4). Dit zal zeker feitelijk waar zijn, maar de vijgenboom zal ook de bescherming zijn van een rechtvaardige regering; de wijnrank staat voor de geestelijke vreugde die de Messias zal brengen.

De "wijnrank".

In de tachtigste Psalm wordt ons verteld hoe God een wijnrank bracht uit Egypte, ze onder de natiën bracht en ze plantte. De rest van de Psalm beschrijft haar groei en teloorgang. IEUE klaagt, via de profeet Jeremia, zeggend: "Ik echter had u geplant als een edele muskaat, een volkomen zuiver zaad; doch hoe zijt gij Mij veranderd in wilde ranken van een gedegenereerde wingerd!"(Jer. 2:21).

Jotam, in zijn in dit verband zeer interessante gelijkenis van de bomen, vertelt ons dat de functie van de wijnrank is zowel God(Elohim) als de mens op te vrolijken(Richteren 9:13). Wij weten dat God maar weinig vreugde in Israël heeft gevonden.

Daarom kon, toen de Messias kwam, Deze zeggen: "Ik ben de *ware* wijnrank". En van Zijn discipelen kon Hij toevoegen: "Jullie zijn de takken." En van de anderen: "Wie in Mij niet blijft, is buiten geworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand."(Joh. 15:1,5,6). Wat een ware profetie over deze ongelovige natie!

De gelijkenis van de boze pachters laat zien hoe weinig Israël terug gaf aan IEUE voor Zijn mildheid(Matt. 21:33-41). Maar van de Zijnen verkreeg onze Heer veel vreugde in de dagen van Zijn aardse bediening. Toen Hij op het punt stond hen te verlaten, vertelde Hij hen dat Hij niet van de producten van de wijnrank zou drinken, totdat Hij ze opnieuw zou drinken in het Koninkrijk van Zijn Vader(Matt. 26:29).

In die dag zal de herstelde natie de vruchten van de wijngaard opbrengen. Dan,

op het huwelijksfeest van IEUE, zal Zijn wet getransformeerd worden in overvloeiende vreugde, net zoals dat met water gebeurde in het Galileese Kana(Joh, 2:6-10).

Sommigen onder de natiën die geen gehoor gaven aan de woorden die Jezus tot Zijn discipelen sprak, dat Hij Zich van wijn zou onthouden tot die dag, hebben het nodig gevonden de plaats van Israël als wijnrank in te nemen. Maar we zijn er zeker van dat Hij niet van de oogsten heeft geproefd die zij Hem aanboden.

De "vijgenboom".

In de wijngaard van Israël had God een *vijgenboom* geplant. Zoals we al eerder vermeld hebben is de vijgenboom de afbeelding van de bescherming van een rechtvaardige regering en politieke zegen. Maar toen onze Heer kwam vond Hij er geen vruchten aan. Drie jaar lang zocht Hij naar de zoetheid en goede vruchten die Israël aan hun God overhandigd had moeten hebben(Luc. 13:6-9). In plaats van een echte rechtvaardigheid vond Hij alleen maar bladeren, dezelfde bedekking die Adam geprobeerd had voordat God hem kleepte met een dierenvel(Gen. 3:7,21).

Christus' laatste binnenkomst.

Hoe ontroerend en triest zijn de scènes die we gegroepeerd zien rond de laatste binnenkomst van onze Heer in Jeruzalem! Iedere stap, ieder voorval, beeldt een morele waarheid uit. De dag kwam met grote snelheid nader dat het laatste deel van Daniël's profetie over de Messias(Christus), de Regeerder, vervuld moest worden. De negen-en-zestig zeventers waren vlak voor Christus' geboorte vervuld. Vier honderd en drie-en-tachtig jaren waren voorbij gegaan sinds het woord om terug te keren en Jeruzalem te herbouwen was uitgegaan(Dan. 9:25). Dat tijdperk was *vervuld*(Mar. 1:15). Maar Daniël had verder gezegd: "En *na* de twee-en-zestig weken[plus de zeven weken voor het herbouwen] zal een gezalfde worden afgesneden, terwijl er niets tegen hem is"(Dan. 9:26;CV). Tijdens de pauze tussen de negen-en-zestigste heptade(periode van zeven jaren) en de zeventigste, moest Christus worden "afgesneden", daarbij geen enkele van de aardse heerlijkheden ontvangend die Hem als Israël's Messias toebehoren. Het is vlak voor dit "afgesneden" worden dat we Hem aantreffen, Zichzelf aan de afvallige natie aanbiedend als hun Koning.

De "wilde vijg."

Een wilde vijgenboom, Rome, heerste over Israël. Zacheüs, een Jood, een belangrijke belastingambtenaar van de keizerlijke Romeinse regering, wilde Jezus zien. Hij klom in een wilde vijgenboom, daarmee zijn fysieke omgeving in overeenstemming brengend met zijn ware morele toestand. Zijn hoge plaats ten opzichte van zijn landgenoten kwam door de rang die hij had, hem gegeven door

de onderdrukkers van zijn volk. Daarom waren de eerste woorden die onze Heer tegen hem zei: "kom vlug naar beneden"(Luc. 19:4,5). Een ambt in een vijandig koninkrijk past slecht bij de gelegenheid wanneer de ware Koning komt.

De vervloeking van de vijgenboom.

In die laatste dagen komt Hij aan in Betfage, wat in het Hebreeuws betekent: "het huis van de groene vijg." Maar de onrijpe vijgen zijn erg onsmakelijk en kunnen Zijn honger niet stillen. Hij gaat naar Jeruzalem en keert terug naar Bethanië("huis van de nederige"). Als Hij de volgende morgen naar Jeruzalem gaat is Hij nog steeds niet bevredigd, want Hij heeft nog steeds honger. Er hangt een vijgenboom over de weg. Volgens de goddelijk wet is een tiende van haar vruchten voor Hem. Maar in plaats dat Hij, als de grote Wetgever, Zijn deel opeist, neemt Hij de plaats in van de arme en de vreemdeling, en speurt langs de takken.

Maar Hij vond niets dan *bladeren!* Er waren geen vruchten om Zijn honger te stillen. En daarom zegt Hij: "Nooit groeie aan u enige vrucht meer, voor[de duur van] de aion! En terstond verdorde de vijgenboom"(Matt. 21:19;CV).

Om het belang van dit voorval beter te kunnen waarderen, moeten we een paar van de kenmerken van de vijgenboom in Palestina leren. Algemeen gesproken verschijnen de vruchten van de vijg rond midden februari, bijna een maand voordat de bladeren uitpruiten. De vruchten zijn zonder bloemen en, zoals gezegd, gaan vooraf aan de groei van de bladeren. Dit ontluiken gebeurt tijdens wat we de lente mogen noemen, want wanneer de bladeren uitkomen, dan is de zomer nabij(Matt. 24:32). Deze data variëren een beetje, en dat komt door lokale omstandigheden: het klimaat, de grond, en de hoeveelheid beschikbare bescherming.

We noemen alleen in het voorbijgaan de "eerstelingen" van de vijgenboom(Hosea. 9:10), wat een vroege oogst is, klein in getal, gewoonlijk geplukt in juni. Ook is er de "groene vijg"(Hooglied 2:13), of onrijpe vijg, die aan de boom blijft gedurende de winter. Dit is, zoals eerder vermeld, de betekenis van Betfage(huis van de groene vijg).

Het vervloeken van de vijgenboom gebeurde tijdens de week die vooraf ging aan het Paasfeest. Dit stelt de datum ergens aan het einde van maart of in het begin van april, een tijd in het jaar dat het voor een vijgenboom, in de buurt van Jeruzalem, zeer ongebruikelijk was dat ze bladeren droeg. Maar indien de boom zijn eigenwijsheid toonde door al zo vroeg bladeren te hebben, dan zou je ook verwachten dat ze vruchten droeg, alhoewel, toegegeven "het was niet de tijd voor vijgen"(Marc. 11:13). Iets had de vijg bladeren doen krijgen. Toch was de verschijning vals, want er waren geen vruchten voor het genoegen van de Heer. Hij vond "niets anders dan bladeren".

Deze ontorechte tentoonspreiding van bladeren, aangevend dat er rijp fruit is, is van belang. De vijgenboom is een beeld van de regering van de staat, de bescherming van een rechtvaardig heersende macht, politieke zegen. Maar Israël

heerste niet over zichzelf, zij waren onderdanen van Rome. Er zat voor IEUE geen vrucht aan de boom.

Ondanks deze positie ging Israël voort met handelen alsof zij het eetbare fruit in hun bezit hadden! Zij namen de plaats van gezag in en drukten hun aanklachten tegen Jezus door, Hem bindend en Hem voor Pilatus leidend. Zonder deze druk van de leiders van Israël zou Rome, vertegenwoordigd door Pilatus, nooit de Here Jezus gekruisigd hebben. Israël handelde alsof ze regeerde!

Er was geen vrucht, alleen bladeren, maar de valse indruk die de bladeren gaven beeldde af wat er had plaats gevonden in Israël. Aangezien het niet de werkelijkheid was, moest het valse beeld verwijderd worden.

En zo daalt de vloek van de Heer naar beneden en de vijgenboom kwijnt weg, van de wortel af aan, "voor [de duur van] de aion"(Matt. 21:19). *Niet* "voor eeuwig!" Want alhoewel Israël als natie wegwijnde en vruchteloos werd, zelfs zonder bladeren(want ze konden hun onrechtvaardigheid niet bedekken), en hoewel zij geen nationale grond meer heeft, lijkt de dag niet ver weg wanneer IEUE Zijn rechtvaardige heerschappij zal opzetten en de vijgenboom van Israël een overvloedige oogst zal opleveren.

De andere natiën, met al hun gepraat over persoonlijke en nationale rechtvaardigheid, zullen nooit de plaats in kunnen nemen van Israël, IEUE's vijgenboom. Zij zijn wild en hun vrucht is zo minderwaardig, dat ze voor IEUE waardeloos is.

Indien nationale *rechtvaardigheid* en nationale *vreugde* afgebeeld worden door de vijgenboom en de wijnrank, wat beeldt dan de *vrede* af, het resterende kenmerk van God's Koninkrijk?

De "olijfboom".

De vrede wordt gesymboliseerd door de *olijfboom*. Aangezien de duif naar Noach terug kwam met een olijftak, wordt de olijftak gezien als het symbool van voltooid oordeel. Dat is de les van zijn bladeren, maar de vrucht is nog veel kostbaarder. De olie van de olijf is de bron van goddelijke verlichting. Het enige licht waarbij God's heerlijkheden in de tabernakel of in de tempel te zien waren, werd geleverd door de olie van de olijfbes. De olie is bij uitstek het symbool van Zijn geest. Ze werd gebruikt voor zalving, en tekende de geest die Hij uitgoot over hen die Hij gezalfd had en wel in onbeperkte mate over Zijn Gezalfd, Jezus, *de Messias*(Messias betekent gezalfd in het Hebreeuws).

Dat geeft de olijf de belangrijkste plaats onder de bomen; het was de eerste keus voor een koning(Richt. 9:8). De rechtvaardigheid van de vijgenboom is goed en aangenaam voor de mens, maar wat zit er voor God aan voordeel in als de mensen rechtvaardig zijn? Aangezien de Messias de ware Wijnrank is, kunnen zowel God als de mens zich in Hem verheugen. God en de mens worden beide verheerlijkt door de geest, waarvan de olijf het symbool is. Dat is het grote onderwerp in Romeinen 11 - God's heerlijkheid. *Nationale rechtvaardigheid* en

nationale vreugde zijn hier niet in beeld en worden niet verkregen. Maar door de olijfboom wordt God's Naam op grootse wijze onder de natiën verhoogd.

Israël: de olijfboom.

Vóór de verzoening was het beeld van de olijfboom beperkt tot Israël. En zelfs nu zijn zij de wortel en stam en een paar van de takken. Alle goddelijk licht kwam via hen. Onze Heer kon tot Zijn discipelen zeggen: "Jullie zijn het licht van de wereld"(Matt. 5:14:CV). Aan de Jood waren de woorden van God toevertrouwd(Rom. 3:2). De bron en kracht van goddelijke onthulling ligt in de heilige geschriften, die hun speciale schat waren.

De "wilde twijgen" geënt.

De andere natiën kunnen nooit afgebeeld worden door een gecultiveerde olijfboom. Zij zijn "wild." De bessen van de wilde olijf, of oloeaster, geven geen licht-gevende olie. Maar God heeft wilde twijgen geënt op de gecultiveerde olijfboom, in de plaats van sommige van de takken die weggesnoeid werden(Rom. 11:16-24).

Een tak van een wilde *vijgenboom* enten op een goede stam, zou voor beide rampzalig zijn. Onze Heer verwacht niets van de wilde vijgenboom. Ook kun je geen wilde druif enten op een goede rank en lekkere druiven verkrijgen. Het is net zo onmogelijk voor de natiën om Israël's plaats in te nemen en goede druiven voortbrengen voor de pers. Maar, vreemd genoeg, God is in staat geweest wilde olijftakken te enten op de gecultiveerde olijfboom en daarvan vruchten te krijgen die de kostbare olie leveren.

Er zijn uit de natiën geen aartsvaders of profeten opgestaan. De wortel en stam van de olijfboom blijven dezelfde. Maar, hoewel er een paar van de takken blijven, de grote meerderheid zijn wilde enten. Een paar van Israël's zonen werden door God's geest verlicht en houden publiekelijk vast aan Zijn Woord. Maar buiten deze enkele zichtbare uitzonderingen gebruikt God andere natiën om in het buitenland de kennis over Zichzelf te verspreiden. Alle filosofieën van Egypte en Griekenland en India kunnen geen enkel straaltje licht toevoegen. Het was pas toen de natiën hun eigen wilde verlangens verlieten en de licht gevende waarheden van dat Boek aan gingen hangen, dat eens de exclusieve roem van Israël was, dat zij de ware balsem van de wortels van de gecultiveerde olijfboom konden opzuigen.

Zo zien we dat de rechtvaardige heerschappij over deze Aarde, zoals afgebeeld door de vijgenboom, nooit overgedragen werd aan enige andere natie. Iedere nieuwe poging om te heersen doet de mensheid weer een stap verder belanden van het weldadige despotisme dat deze Aarde eens zal genieten onder de heerschappij van Israël en hun Messias. Ook is de vreugde van die millenniumdag tot op heden nog niet verwezenlijkt. Maar er is een groot voordeel tot de natiën gekomen: God behandelt hen niet langer als Zijn vijanden, maar vertrouwt aan hen Zijn kostbaarste geschenk toe: de goddelijke Woorden. Het licht heeft Israël

verlaten en verblijft nu bij de natiën. *De natiën zijn God's getuigenis op Aarde.*

De Aarde gezegend doorheen Israël.

Gezien vanuit het standpunt van het *individu* dat in God gelooft, gaat de huidige dag van de genade onmetelijk ver uit boven het komende Koninkrijk op de Aarde. Maar dit is niet het standpunt van Romeinen elf. Wij kijken naar de *natiën*, als zodanig, niet naar individuen. In dit licht kunnen we zien dat: als Israël's belediging al zoveel rijkdommen voor de wereld heeft gebracht door de verzoening, hoeveel groter zal dan deze Aarde gezegend worden wanneer Israël gezegend wordt!

Aardse, fysieke zegen wordt ook gegeven aan en door die natie. Het heeft in het geheel geen zin om buiten hen om naar zulke zegen te kijken. De verzoening leidt naar allesoverstijgende *geestelijke* zegeningen, maar ze geeft geen belofte van tijdelijke aardse voorspoed. Ze deelt een kracht uit om beproevingen om te zetten in aanleidingen om zich te verheugen, maar ze voorkomt ze niet, noch neemt ze die van ons weg. Israël zal zich in die dag niet verheugen in beproevingen, want dan zullen beproevingen een teken zijn van goddelijk ongenoegen. Nu mogen ze een teken zijn van Zijn gunst.

Zo zien we dus dat hoewel de verzoening tot stand kwam toen God's Zoon de dood in ging, ze pas effectief werkzaam kon worden nadat Israël terzijde was gesteld. We bemerkten dat ze vrede bewerkte tussen God en de natiën, maar niet de rechtvaardigheid en blijdschap bracht van de Millenniumdag, die alleen kan komen via Israël. De natiën, als geheel gezien, hebben Zijn Woord toevertrouwd gekregen, zo lang als zij dat Woord hooghouden en haar licht in het buitenland laten schijnen.

De natiën "staan in geloof."

Een tijd lang houdt de Genade de scepter en geven de natiën hun getuigenis van God op Aarde.

"Jullie staan in geloof" (Rom. 11:20; CV). Als we willen weten wat, voor zover het de verzoening betreft, in de huidige tijd de positie van de natiën is, dan is hun houding tegenover het Woord van God alles wat we moeten onderzoeken. Zolang zij God geloven is alles goed. Maar weigeren zij Hem te geloven, dan staan zij op het punt weg gehakt te worden uit de olijfboom en de bevoorrechte plaats te verliezen die ze lang mochten innemen.

Geloof wankelt.

Een vluchtig onderzoek van de koers van het Christendom zal laten zien dat het niet anders dan een serie van afvalligheden is, met een paar zwakke pogingen tot terugkeer naar de waarheid. Maar er is nooit zo'n grootschalige afval geweest als in de huidige tijd, zelfs in de lichamen die hun opkomst danken aan hun

terugkeer tot God's Woord.

De gezonde leer wordt niet meer toegestaan. Leraren proberen de massa's te behagen, terwijl de leven-gevende waarheden van God's genade bedekt zijn en veroordeeld. De mens geeft de voorkeur aan mythen boven God's schitterende boodschap. Wij moeten daarom het *Woord* verkondigen, er in staan, het verkondigen, gelegen of ongelegen, zaken weerleggen, uitnodigen, met alle geduld en onderwijs(2Tim. 4:2-4). We moeten er altijd aan herinnerd worden dat het grootste gevaar voor hen die God's Woord liefhebben, niet ligt in snijdende critici, noch van hen die leven op hun gevoel, want deze oefenen nauwelijks zoveel invloed uit als de *verdedigers van het geloof* die oprecht pogen te bestrijden wat zij als fout zien.

God's Woord, onze enige gids.

Waar is er dan zekerheid te vinden? Zekerheid is alleen te vinden in de herkenning van de heersende afvalligheid, die ons er toe zal leiden om aan alle menselijk gezag en vooringenomenheid en traditie voorbij te zien en ons geloof alleen te grondvesten op de feiten van het Woord.

Ook sluiten we onszelf niet uit van de lijst van hen niet gevolgd zouden moeten worden. Wij zijn slechts mensen, net als de rest. Maar we hopen dat allen die deze zinnen lezen in staat zullen zijn ons deze ene genade toe te staan - het hoogste compliment dat we mogen verwachten: dat de last van onze boodschap zal leiden tot een terugkeer naar God's Woord, en dat de feiten, zoals die te vinden zijn in de handschriften, naar waarheid en onpartijdig aan de overweging van onze lezers gepresenteerd zullen worden. Buiten deze feiten is er geen terugkeer mogelijk naar Zijn Woord, en is er geen ontsnapping mogelijk van deelname aan de heersende afvalligheid.

De laatste dagen van de verzoening.

Ter afsluiting dit: de hoofdrichting van de vele verschillende bewegingen van de moderne tijden is weg van het Woord van God. Poging na poging is er geweest om de waarheid te herstellen, maar, net als bij het terugtrekkende getij vloeien de aanstormende golven sneller terug dan ze komen, en laten ze het geloof gestrand en verlaten achter.

Christus werd gekruisigd te midden van God's uitverkoren volk en het geloof wordt gekruisigd te midden van haar zogenaamde vrienden. *De verzoening heeft bijna haar loopbaan gelopen. De tijd lijkt voor de geloofloze natiën nabij om van de olijfboom afgesneden te worden!*

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 1

Een land kan het best herkend worden door het omringend gebied te beschrijven. Zo kan ook de bediening van de verzoening het best begrepen worden door eerst de bedieningen te definiëren die er voor kwamen en er na komen. Door dit te doen overdenken we de verschillende opdrachten die gegeven werden voordat en nadat de verzoening bekend werd gemaakt, zowel door onze Heer aan Zijn discipelen toen Hij nog op Aarde was, als, vanuit Zijn hemelse heerlijkheid, aan Paulus. Eerst zullen we de opdrachten overwegen die gegeven werden door onze Heer, terwijl Hij nog op Aarde was.

De eerste Koninkrijks opdracht.

Jezus, de Messias, begon Zijn aardse bediening alleen. Direct nadat Johannes de Doper gevangen genomen was, begon Hij te verkondigen: "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen"(Matt. 4:12,17). Dit evangelie, of "goed-nieuws", over het Koninkrijk, ging vergezeld van Zijn onderwijs in de synagogen en het genezen van alle ziekte en onvermogen onder de mensen. Zelfs zij die door demonen verstandelijk ontspoord waren, werden hersteld(Matt. 4:23-25).

Nadat Hij een grote schare volgelingen had gekregen, gaat Jezus de berg op en brengt Hij de Wet van het Koninkrijk, of de wetten die daar de grondwet zullen gaan vormen(de zogeheten "Bergrede", Matt. 5:1-7,29).

Oogstwerkers.

Opnieuw zet Jezus Zijn bediening alleen voort. Maar als Hij naar de massa mensen kijkt, dan roepen zij Zijn medelijden op, want ze worden heen en weer gestuurd als schapen zonder herder. Dan zegt Hij tegen Zijn discipelen:

"De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst. "

Dan roept Hij Zijn twaalf discipelen bij Zich en geeft Hij hen gezag over onreine geesten, om deze uit te drijven en alle ziekte en onvermogen te genezen. De twaalf *discipelen* van vers 1 worden de twaalf *apostelen*(zij met een opdracht) van vers twee(Matt. 10:1,2).

De opdracht gegeven.

Aan deze twaalf geeft Jezus de opdracht, hen zeggend:

" Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen;
6 begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.
7 Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.
8 Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. "
(Matt. 10:5-8)

Haar bediening.

Over de bediening van de Eerste Koninkrijks Opdracht, werd de twaalf apostelen gezegd:

"Gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijntwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken.... En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil; maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israel zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt... Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.... Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft. "
(Matt. 10:18,22,23,34,40).

Hier hebben we de Eerste Koninkrijks Opdracht en haar bediening. Als antwoord op gebed voor arbeiders in het oogstveld, krijgen de twaalf discipelen de opdracht en worden ze uitgezonden om te oogsten. De loslopende schapen van Israël zijn het enig doel van dit evangelie. Later lezen we dat dit evangelie van het koninkrijk ook aan de alle natiën verkondigd zal worden(niet als "goed nieuws", maar als waarschuwing, zoals we lezen in de tweede Psalm) en dan zal haar voleinding te zien zijn in de lichtflits van de komst van de Zoon des Mensen(Matt. 10:18; 24:14,27).

Het oordeel voor de heerlijkheids troon.

Zittend op de troon van Zijn heerlijkheid, zal de Zoon des Mensen oordelen over de andere natiën *naar hun behandeling van Zijn herauten*, die hen gewaarschuwd hebben voor Zijn ijzeren staf. De zekerste weg om in die dag aionisch leven te verkrijgen, zal zijn om Zijn broeders te beschermen en te helpen, de getrouwen van Israël(Matt. 25:31-46).

De opdracht niet voltooid.

Hoewel het hele bereik van de koninkrijksverkondiging zo uiteengezet is, loopt ze niet de ononderbroken weg die in de tekst wordt verondersteld. De natie Israël verwierp de verkondiging; zij dachten dat de Koning slechts de weer tot leven gekomen Johannes de Doper zou zijn, of een van de profeten (Matt. 16:14), en daarom sloeg Hij de deur die naar het Koninkrijk leidde dicht en deed ze op slot. En omdat Hij niet aanwezig zou zijn wanneer de aankondiging vernieuwd zou worden, gaf Hij de sleutels aan Petrus. *Dan waarschuwt Hij de discipelen dat ze niemand mogen zeggen dat Hij de Christus is* (Matt. 16:20). Ook al krijgen Petrus en Jacobus en diens broer Johannes een glimpje van het Koninkrijk te zien op de berg, toch zegt Hij tegen dat ze niemand iets van dit gezicht mogen vertellen *totdat de Zoon des Mensen opgewekt zal zijn uit de doden* (Matt. 17:9).

Petrus op de Pinksterdag.

Dit is de eerste onderbreking van de verkondiging van het Koninkrijk der hemelen. De oorzaak ligt bij de afwijzing van de persoonlijke bediening van de Messias. Ze duurt van Zijn transfiguratie op de berg tot de Pinksterdag. Dan staat Petrus op en ontsluit de deur met de aan hem gegeven sleutels. Een paar dagen later vertelt hij hen:

"Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher. "
(Hand. 3:19-21)

Maar zij bekeerden zich niet, als natie. De hele vergadering van hun belangrijkste vertegenwoordigers vermoordde Stefanus, zeggend, zoals de Heer had voorzien in Zijn gelijkenis: "Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt" (Luc. 19:14; Hand. 7:1-60).

De roeping van Saulus.

Dit werd gevolgd door de roeping van Saulus, door wie de boodschap werd gebracht aan de Joden die onder de andere natiën verstrooid waren, en, samen met Lucas' opdracht en zijn eigen speciale boodschap, aan de natiën zelf. Petrus zelf werd door een visioen geleerd dat allen in iedere natie die God vrezen en rechtvaardig handelen, voor Hem aanvaardbaar zijn (Hand. 10:34,35). Hij bracht het evangelie aan de God-vrezende proselieten uit de natiën die in het land Israël woonden. De loopbaan van de twaalf apostelen ging voort, gebaseerd op deze opdracht. Te midden van alle vervolging, handhaafden zij hun post in Jeruzalem, de stad van de grote Koning. Hier werden zij onderhouden door goddelijke kracht. Petrus werd door een wonder uit gevangenschap

bevrijd(Hand. 12:1-17).

De Joden in de verstrooiing.

In de tussentijd was Saulus, die ook Paulus genoemd wordt, bezig met het afronden van de verkondiging aan de Joden onder de natiën, buiten het land. Het werd duidelijk dat Israël, als natie, afvallig was. Zo vader, zo zoon. Hun voorouders kwamen uit Kadesh Barnea, een elf daagse reis, maar zij gingen het land niet binnen vanwege hun ongelooft. Zij werden voor een periode van veertig jaren terug de wildernis in geworpen, opdat ze het kwaad in hun eigen harten zouden leren kennen. Precies zo was nu opnieuw Israël aan de grenzen van het Koninkrijk gekomen - zij hadden de vruchten er van geproefd, de krachten van de komende aion - maar zij gingen opnieuw niet binnen vanwege hun ongelooft, en ze maakten wederom veertig jaren door, in een vruchtenloze wandeling, tot de vernietiging van Jeruzalem door de Romeinse legioenen in 70 n.Chr.

Als Petrus hen in hun verstrooiing schrijft, verzekert hij hen dat het Koninkrijk, zoals getoond op de berg, geen mythe was. Hij roept hen op hun roeping en keuze gestand te doen, want zo'n intrede in het Koninkrijk zal rijkelijk beloond worden(2Pet. 1:11, 16-19).

De opdracht volledig uitgevoerd.

Gedurende de tijd van de verdrukking van Jacob, onder het vijfde zegel, zien we dat de woorden van de Heer over de droefenis van Zijn getuigen, eeuwen daarvoor gesproken, inderdaad waar zullen zijn. Zij zullen gehaat worden en de dood in gejaagd, en hun bloed zal schreeuwen om wraak(Openb. 6:9,10). Door middel van de 144.000 zal een ontelbare menigte veilig door de grote droefenis heen komen(Openb. 7:4,9,14).

Wanneer de zevende engel(boodschapper) de trompet zal steken, zal de voleinding, waarvan de Heer had gesproken, bereikt worden; want de hemelen zullen verklaren:

"Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tijdens de aionen der aionen."
(Openb. 11:15;CV)

Het breekt alle koninkrijken van de Aarde in stukjes en het brengt ze tot een einde. Op deze wijze zal het Koninkrijk der hemelen, zoals voorzien door de profeet Daniël, opgezet worden(Dan. 2:44). De Eerste Koninkrijks Opdracht, gegeven aan de twaalf apostelen, zal zo uiteindelijk geheel vervuld worden.

De Tweede Koninkrijks Opdracht.

"16 En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.

17 En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden.

18 En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde.

19 Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

20 En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld. "

Sommigen hebben gesteld dat Mattheüs' verslag oorspronkelijk in het Hebreeuws geschreven werd. We moeten erkennen dat het taalgebruik sterker Semitisch is dan welk ander van de Griekse handschriften dan ook, met misschien als uitzondering het boek Openbaring. We moeten de taal niet vanuit ons westers gezichtpunt bezien, maar ze verstaan als waren ook wij Joden, net als de elf discipelen aan wie deze opdracht werd gegeven.

Misschien ligt het meest opvallend verschil tussen het Hebreeuws en de moderne talen in de uitdrukking van de *tijd*. Voor ons is dit van belang en duidelijk gedefinieerd. Het Hebreeuwse werkwoord echter maakt onderscheid tussen compleetheit en incompleetheit, meer dan het dat doet met tijd. Het toekomstige werk van IEUE(wat letterlijk Zal-Zijnde-Was betekent) is niet een probleem dat de toekomst nog moet oplossen; het is al zo waar als welk feit dan ook. Hij roept wat nog niet is alsof het al bestaat(Rom. 4;18). Daarom lezen we: "Mij *is gegeven* alle macht", hoewel het nog duurt tot de zevende boodschapper de trompet blaast, voordat het Koninkrijk van de wereld voor onze Heer en Zijn Christus zal zijn(Openb. 11;15).

Voorbeelden van deze uitgelezen methode van het uitdrukken van de stabiliteit van God's Raadsbesluiten is overvloedig aanwezig in de Hebreeuwse profeten. Bij iedereen zijn wel de volgende passages bekend: "Hij heeft onze smarten gedragen"(Jes. 53:4), en "Gevallen, gevallen is Babel"(Jes. 21:9). Is dit niet veel levendiger dan de bewering: "Hij *zal* dragen" en "Babel *zal* vallen." In deze is het gevoel meer waar dan het feit.

Deze lagere inschatting van onze westerse grammatica zullen we later opnieuw zien. Wij zouden zeggen: "Ik *zal* bij u zijn," maar er staat: "Ik ben met u"(Matt. 28:20).

Daden spreken luider dan woorden.

Maar is er een manier om deze conclusies te testen? Hoe kunnen we weten of men er uit begreep dat onze Heer doelde op de toekomstige dag van Zijn macht, of, zoals het Christendom heeft verondersteld, de huidige periode van Zijn

afwezigheid? Het antwoord op deze belangrijke vraag is te vinden in de *dad*en van de apostelen. Gaven zij gehoor aan deze opdracht in hun bediening die volgde? We vinden zelfs geen hint in het boek Handelingen of de brieven van Petrus, Jacobus of Johannes dat zij ooit deze opdracht in die tijd vervulden of dat ze daar een poging toe deden. Zij gingen niet naar de natiën als zodanig. Zij doopten niet in de naam van de Vader en van de Zoon en van de heilige geest. Zij schijnen aan deze opdracht in het geheel geen gehoor gegeven te hebben.

Maar predikten de apostelen dan niet het evangelie? Dat deden ze zeker! Maar in de opdracht waar we nu naar kijken staat *geen woord over welk evangelie dan ook. Er staat niets over redding, bekering, geloof, opstanding of hemelvaart*. De redenen hiervoor zal later verschijnen.

We missen vaak veel als we ons niet houden aan de *omgeving* van God's kostbare juweeltjes. Laten we dan ook letten op de omstandigheden waarin deze opdracht gegeven werd.

Ten eerste: ze wordt gevonden aan het einde van Mattheüs verslag, wat zich hoofdzakelijk bezig houdt met de Koning en het Koninkrijk waarvan Daniël al sprak, wat de wereldmachten zal vernietigen en zal heersen over alle natiën. De stamboom van de Koning gaat terug tot David en Abraham (Matt. 1:1-16). Al snel na aanvang van Zijn bediening geeft de Heer in Zijn eerste rede op de berg de wetten van het Koninkrijk (Matt. 5:1-7:29). Dit is de code die van kracht zal zijn wanneer het Koninkrijk opgezet is.

Aangezien deze Tweede Koninkrijks Opdracht gegeven wordt op een *berg*, is het goed dat we aandacht schenken aan het belang van zo'n omgeving in andere passages. De eerste keer dat het voor komt is zeer behulpzaam bij het verstaan van haar kracht. In hoofdstuk vier, vers acht, lezen we:

"Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt."

Hier zien we de vijand feitelijk Hem precies de positie aanbieden die rechtmatig de Zijne was, van God, zoals duidelijk wordt uit de opdracht die we nu overdenken. Beide scènes spelen zich af op een berg, een verhoogde plaats op Aarde. Zo is in Mattheüs *fysieke verhoging* een beeld van *koninklijke verhoging*. Deze gedachte wordt doorheen heel het verhaal vasthoudend onderhouden. De wetten van het koninkrijk werden niet openbaar gemaakt op de lage vlakte, maar op de top van een berg (Matt. 5:1). Het is niet het onderwijs van de verachte Nazarener, maar de krachtige uitspraken van de grote Koning. De transformatie, waarin een vooruitblik op het komende Koninkrijk wordt gegeven, vindt plaats op een hoge berg (Matt. 17:1). Geloof, ook al is het zo klein als een mosterdzaadje, zou bergen verplaatst hebben, dat wil zeggen: zou ze van Rome's soevereiniteit bevrijd hebben (Matt. 17:20). Tegen het einde van Zijn bediening komt Hij naar hen toe zoals Daniël en Zacharia hadden voorspeld, Zichzelf aan hen voorstellend als hun Koning. Nadat zij Hem afgewezen hebben spreekt Hij over Israël, God's heersende natie, in het beeld van een berg. Niet alleen is de vijgenboom, beeld van hun nationale politieke eenheid, weg

gekwijnd, maar de natie Israël staat op het punt verstrooid te worden onder de andere natiën, alsof een berg in de zee geworpen wordt (Matt. 21:18-21). Hun leidende hoge positie is in die toestand volledig ondergegaan. Is dit niet een goed beeld van Israël, tot hun recente herstel? De tweede rede op de berg gaat ook over Zijn koninkrijk en over haar uiteindelijke triomf (Matt. 24:3). Opnieuw zien we Hem op de Olijfberg en Hij spreekt met Zijn discipelen af elkaar te zien op de berg in Galilea, waar de Tweede Koninkrijks Opdracht werd gegeven. Zijn dood en opstanding komen tussenbeide. Uit al deze informatie wordt duidelijk dat we hier een ander beeld hebben van dat komende koninkrijk.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 2

De eerste opdracht.

Christus had tegen de twaalf apostelen gezegd:

"Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls. Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen."
(Matt. 10:5-7)

Men moet de hele context lezen om deze opdracht te begrijpen. Ze is voor Israël, zowel in de toekomst als in het verleden. Ze moest, onder vervolging, voortgezet worden in Zijn afwezigheid. Zij zullen ze niet volledig uitgevoerd hebben wanneer de Zoon des Mensen wederkomt (Matt. 10:23).

De afsluitende opdracht er aan tegen gesteld.

Hoe anders is deze afsluitende opdracht! De discipelen worden in het geheel niet naar Israël gestuurd, maar naar de natiën! De berg zelf is in het "Galilea der heidenen" (Matt. 4:15). Er wordt geen evangelie verkondigd. Er wordt geen vervolging voorspeld. Gehoorzaamheid lijkt vanzelfsprekend. Hij is in alles bij hen.

Dan zullen zij het licht der wereld zijn. Het spreekt van die heerlijke tijd waar Jesaja ons van vertelt:

"Sta op, word verlicht, want uw licht is gekomen
en de heerlijkheid van IEUE over u is stralend.
Want zie, duisternis bedekt de aarde
en donkerheid de natiën,
maar over u zal IEUE opgaan
en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.
En de volken zullen opgaan naar uw licht
en koningen naar de helderheid van uw straling. "
(Jes. 60:1-3; CV)

Dan zal de Christus van de Heer inderdaad hoog in aanzien zijn op de Aarde en hoog verheven zijn boven alle natiën. Dan zal de wet uitgaan van Jeruzalem en al de einden der Aarde zullen onderschikt zijn aan de grote Koning. Hoe passend is het dat Mattheüs' verslag, dat de geschiedenis van de afwijzing van het

koninkrijk naspeurt, ook opdrachten bevat die niet alleen voorzien in haar bediening voor Israël, maar ook voor haar wereldwijde overheersing over de andere natiën! Hun Messias zal zeker "Koning der koningen" zijn!

Maakt al de volken tot Mijn discipelen.

Deze opdracht voorziet in het onderwijs aan de natiën. Het werk van een schoolmeester is tweezijdig. Het bestaat uit het handhaven van de orde en het overdragen van kennis; het omvat berisping, maar ook instructie. Deze beide aspecten zijn te zien in de voor ons liggende passage.

Al de volken tot discipelen maken betekent meer dan eenvoudig hen onderwijzen. In feite zal een deel van het onderwijs ondergeschikt zijn aan de tweede fase van het tot discipel maken, die van de disciplineren; want zij zullen geleerd worden alles te onderhouden wat de Koning uitvaardigt. Dit toont het overwicht van de Joodse discipelen over de natiën in de komende "dag van de Heer." Zij zullen over ieder van de natiën geplaagd worden, hen niet alleen de kennis over IEUE overdragend, maar ook de orde handhavend, gedrag sturend, gezag uitoefenend dat aan hun grote Koning gegeven was en waarop hun opdracht is gebaseerd. Zij zullen de Messias' vertegenwoordigers zijn bij de andere natiën.

Discipelen, geen apostelen.

Het is van belang op te merken dat deze opdracht aan de elf *discipelen* werd gegeven, niet aan de twaalf *apostelen* (Matt. 28:16). De apostelen hebben hun eigen plaats over de twaalf stammen (Matt. 19:28), terwijl andere discipelen gesteld zullen worden over de rest van de natiën.

Een drievoudige doopformule.

Een andere belangrijke overweging: de speciale formule die bij het dopen in die dag gebruikt zal worden, is nergens anders te vinden. Tot die tijd is het grote punt van dopen de identificatie met *de Verworpene*. De gebruikte formule verschilde naar gelang van de relatie die door de betrokkenen met Hem werd onderhouden. De Joden gebruikten "Jezus Christus" (Hand. 2:38), de Samaritanen en zij die uit de volkeren kwamen, gebruikten "Here Jezus" (Hand. 8:14-17; 19:5). Maar in die toekomstige dag zal Hij niet de Verworpene zijn, vandaar dat deze formules falen, ruimte gevend voor de aanroeping "de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes" (Matt. 28:19).

Enkele afsluitende overwegingen.

De Eerste Koninkrijks Opdracht moest, toen het koninkrijk eenmaal verworpen was, tijdens Zijn *afwezigheid* vervuld worden. Ze wordt afgesloten bij Zijn *wederkomst*. Maar de Tweede Koninkrijks Opdracht begint met Zijn *wederkomst* en verhoging en moet uitgevoerd worden terwijl Hij *bij* hen is, tot aan het uiterste einde van die nog toekomstige aion. Aan het einde van die aion zullen een paar van de natiën de trouwbelofte afzweren die deze opdracht hen had opgelegd en zich bij Satan's opstand voegen en optrekken naar de heilige stad zelf. Hier ontdekken de discipelen de waarheid van Zijn belofte om bij hen te zijn, want Hij discussieert niet met de rebellen, maar er daalt vuur van God uit de hemel naar beneden en verpulvert hen in een oogwenk (Openb. 20:7-9). Zo gaat er in die heerlijke aion geen dag voorbij zonder een teken van Zijn aanwezigheid, in het bijzonder tijdens de vreselijke crisis aan het einde.

De Scheppings Opdracht.

De opstanding van de Zoon van God heeft een veel breder weldadig bereik dan we gewend zijn te denken. God's heerlijkheid verlangt dat niet alleen de mensheid die zondigde en Zijn heerlijke schepping bedierf, maar dat ieder onderdeel van de schepping naar Hem terug gebracht zal worden in een betere dan de oorspronkelijke perfectie. De mensheid heeft vele kenmerken gemeen met een lichaam dat levend gemaakt werd door een geest, met als gevolg een levende ziel. De ziel is in het bloed (Lev. 17:11 - waar de King James vertaling ongelukkig vertaalt met "leven"). Met dit in gedachten citeren we de Scheppings Opdracht.

"14 Daarna verscheen Hij aan de elven zelf, terwijl zij aanlagen, en Hij verweet hun hun ongeloof en hardheid van hart, omdat zij hen niet geloofden die Hem aanschouwd hadden, nadat Hij opgewekt was.

15 En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

16 Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.

17 Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuw tongen zullen zij spreken, 18 slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

19 De Here Jezus dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand Gods.

20 Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden. "

(Marc. 16:14-20)

Gericht op het fysieke.

Nu we deze opdracht overdenken merken we de afwezigheid op van vrijwel alles wat *geestelijk* genoemd zou kunnen worden en de grote plaats die gegeven wordt aan de *fysieke* schepping. Ze werd gegeven terwijl ze bezig waren hun honger te stillen; ze moest verkondigd worden aan de hele schepping (niet alleen aan de mensheid) en de tekenen hadden allen betrekking op lichamelijke zegen.

De obstakels voor een perfect fysiek geluk kunnen onder vijf kopjes samengevat worden. Om deze hindernissen te verwijderen moet (1) de kracht van de demonen om het menselijk lichaam te beheersen worden weggenomen, (2) de kameraadschap tussen de lagere schepselen en de mensheid moet worden hersteld; (3) het gif van slangen en de giftige elementen moeten onschadelijk gemaakt worden; (4) de huidige tendens om ziek te worden en (5) de dood moeten afgeschaft worden.

De hele schepping.

De verwijdering hiervan is niet alleen al geregeld in het offer van Christus, maar werd zeker gesteld door Zijn opstanding. Dit is de reden waarom Hij hen niet zegt naar iedere "natie" te gaan of naar alle "mensen", maar Hij zegt hen, een woord van speciale nadruk gebruikend, "in de gehele wereld" te gaan en het evangelie van Zijn opstanding aan "de ganse schepping" te verkondigen. De mens is niet het enige schepsel op Aarde. Hij is niet de enige die door de opstanding gezegend zal worden. De lagere schepselen hebben samen met de mens in zijn benauwde toestand geleden. Zij hebben deel gekregen aan de verdorvenheid en de slavernij en de dood die hem toekomt, want zij waren aan hem onderschikt.

De schepping bevrijd van verderf.

Laten we ons daarom verheugen dat zij die vanwege ons lijden, ook verlossing zullen ontvangen, door dezelfde kracht waarmee onze sterfelijke lichamen verlost zullen worden. Paulus vertelt ons dat de schepping een voorgevoel heeft van God's openbaarmaking van Zijn zonen. Wij zien ook dat de schepping aan ijdelheid werd onderworpen, niet vrijwillig, maar omwille van Hem die haar onderschikt, in verwachting dat de schepping zelf, ook, bevrijd zal worden van de slavernij van de verdorvenheid naar de heerlijke vrijheid van de kinderen van God (Rom. 8:19-21).

Nieuwe talen.

Maar, zo zult u zeggen, hoe kon het evangelie verkondigd worden aan de lagere schepselen? Hoe zouden zij bereikt kunnen worden? Laten we een mogelijkheid onderzoeken.

Onder de tekenen die de verkondiging vergezelden was die van het spreken van "nieuwe talen." Het woord "nieuw" kan hier onmogelijk verwijzen naar buitenlandse talen, zoals die op de Pinksterdag gesproken werden (Hand. 2:4), of

de gave van talen die de Korinthiërs bezaten(1Kor. 12:28). Deze talen waren in deze zin niet recent of nieuw. Het Arabisch dat op de Pinksterdag gesproken werd was waarschijnlijk ouder dan het Grieks waarin de latere Schrift geschreven werd. Dit woord "nieuw" duidt datgene aan wat anders is dan wat al bestaat; dat wat tot dan toe nog niet gehoord was. Maar wat zou het nut zijn van een gebrabbel van geluiden om de berichten van Zijn opstanding te verkondigen? Wat voor *belang* (een *teken betekent* altijd iets) kan men er aan hechten?

Adam en de dieren.

In het begin, voordat Adam zondigde, was hij nauw betrokken bij de dieren rondom hem. Alleen al het feit dat ze allemaal voor hem gebracht werden, met als doel voor hem een hulp te vinden, zowel als het hen geven van een naam, laat zien dat er wederzijds begrip was(Gen. 2:20). Toen de slang tot de vrouw *sprak*, leek dat haar niet te verrassen. Indien de dieren niet met menselijke wezens konden converseren, zou dit feit zijn hele plannetje verhinderd hebben, omdat de vrouw onmiddellijk op haar hoede zou zijn geweest. Maar kennelijk zag ze niets ongewoons in het spreken van de slang en ging ze op haar gemak het gesprek met hem aan.

Hier kunnen we dan ook de noodzaak zien voor "nieuwe" talen en hier ook wordt in deze nood voorzien. Het wordt hen verkondigd als een evangelie, want ook zij zullen, net als de mensheid, de vruchten plukken van de opstanding van Jezus Christus. Niet dat zij aansprakelijk gehouden zullen worden, zoals de mensheid, of de zegeningen ontvangen die alleen voor de mens gereserveerd zijn. Jesaja 11:6-9 toont duidelijk aan dat de dierlijke schepping voordeel zal hebben bij het werk van het kruis. Romeinen 8:19-22 is net zo helder, en stelt dat de schepping op dit moment een voorgevoel heeft(een intuïtief gevoel) van een toekomstige verlossing van de slavernij en het verderf.

Christus' opstanding universeel uitgeroepen.

De gedachte dat de opstanding van God's Zoon aan andere schepselen verkondigd wordt blijft niet beperkt tot alleen deze passage. De boodschappers die in Noach's dagen zondigden, hebben zelfs in hun gevangenis(1Pet. 3:19; 2Pet. 2:4) gehoord dat Hij Heer is. Hij is verhoogd boven allen en Zijn heerschappij heeft een passende verkondiging gekregen tot in ieder hoekje van het universum. Boodschappers, zowel uitverkoren als opstandig, demonen, boze geesten, mensen, vogels, beesten - allen hebben ze gehoord dat Hij Heer is, tot eer van God, Zijn Vader.

Boze geesten onderworpen.

Demonen hebben een groot verlangen om in een menselijk lichaam te verblijven, en de leden daarvan te gebruiken voor hun eigen doelen. Nog liever dan dat ze ontlichaamd worden, leven ze liever door in het minderwaardig karkas van een varken(Luc. 8:32). De schepping zal niet in orde komen, totdat de vrijheid van

de demonen volkomen van hen weggenomen zal zijn, zoals het geval zal zijn wanneer het grote Babylon vernietigd is en hun verblijfplaats wordt, de *gevangenis* van iedere onreine geest (Openb. 18:2). In de tussentijd voorziet dit evangelie van Zijn opstanding de nodige kracht om de demonen te dwingen naar hun juiste plaats te verkassen.

Vergiften krachteloos.

Slangengif en gif in het algemeen konden hen die deze bediening hadden niet raken. De macht van de slang om kwaad aan te richten was weggenomen, net zoals dat in de toekomstige zegen van het millennium het geval zal zijn. Toen Paulus schipbreuk had geleden op het eiland Malta, beet een slang zich vast in zijn hand. Hij wierp ze in het vuur en hield er verder niets aan over, ook al verwachtten de mensen die daar woonden dat hij ieder ogenblik neer kon vallen (Hand. 28:3-6). Op ditzelfde eiland genas Paulus de vader van Publius en vele anderen (Hand. 28:8).

Paulus' aandeel in haar verkondiging.

Paulus had vele bedieningen. Dat hij een belangrijk aandeel had in de proclamatie van Marcus' Scheppings Opdracht, wordt overduidelijk uit zijn schitterende ervaringen, zoals opgetekend in het boek Handelingen, en, zoals we al gezien hebben, in het bijzonder op Malta, pal voor zijn aankomst in Rome (Hand. 28:1-9).

De Scheppings Opdracht uitgevoerd.

Wij veronderstellen dat dit onze tekst verklaart. Wij geloven dat zij *overal* heen gingen, en de tekenen *volgden hen na*, zoals Christus had beloofd. Daarom wacht deze bediening niet op vervulling. Er is geen plaats die zij niet bereikt hebben.

Als wij ons niet vergissen is de opdracht die door de Heer aan het eind van Marcus wordt gegeven, de enige die volledig is uitgevoerd. Het werk dat Hij hen opdroeg te doen, is gedaan en heeft geen herhaling nodig.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 3

De opdracht voor de mensheid.

Mattheüs, een overheidsdienaar, vertelt over de Koning en geeft de twee Koninkrijks Opdrachten, zowel de binnenlandse als buitenlandse politiek schetsend.

Marcus, de begeleider van Paulus en Barnabas, vertelt over God's Dienstknecht, en geeft ons de Scheppings Opdracht, die aan de hele schepping werd verkondigd.

Lucas, de geliefde arts, van heidense origine, vertelt van de sympathieke *Mens*. Hij geeft ons de Opdracht voor de Mensheid, inclusief heel Adam's dwalende nageslacht. Deze opdracht is breder van bereik van de twee Koninkrijks Opdrachten die we vinden in Mattheüs' verslag. De eerste Koninkrijks Opdracht is exclusief voor Israël; de tweede betreft de natiën. Lucas, schrijvend aan Theofilus, een man uit de natiën, voert de stamboom van onze Heer terug naar Adam, en houdt zich met de mensheid als geheel bezig, inclusief zowel Israël als de natiën, onder de gezamenlijke noemer dat *allen* zondaren zijn. Maar Marcus omarmt meer dan de mensheid in zijn Scheppings Opdracht.

Deze verschillen geven het karakter aan van de zegeningen en oordelen die er op volgen. Onder de eerste Koninkrijks Opdracht is toegang tot het Koninkrijk het deel van de Israëliet, die volhardt tot de komst van de Zoon des Mensen (Matt. 10:22,23). De opstandigen zullen verloren gaan. De natie die de geloofsgetrouwe Jood beschermt zal een lotdeel krijgen in het Koninkrijk; de natie die hen vervolgt wordt weggezonden in een aionische kastijding. Hun oordeel is nationaal en is niet gebaseerd op de individuele zonden van iedere burger. Rechtvaardigheid of recht zal toegewezen worden aan iedere natie die *IEUE's volk erkent* en daar naar handelt (Matt; 25:31-46). De tweede Koninkrijks Opdracht gaat uit met kracht en staat geen oppositie toe. Op het beslissende moment, wanneer Satan zijn laatste aanslag pleegt, wordt de kracht er van gezien in zijn onmiddellijke vernietiging, tezamen met hen die hij misleid heeft.

De zegeningen die samengaan met de Scheppings Opdracht, zijn vrijwel geheel fysiek en gericht op het herstel van de Aarde. Hoewel wij geloven dat haar verkondiging vervuld is, wacht de vruchtgeving tot het openbaar worden van de zonen van God (Rom. 8:19).

Christus' lijden voor zonden.

Het valt ons op dat in deze opdrachten, *zonden* en het lijden van Christus daarvoor, zelfs niet genoemd worden.

De eerste Koninkrijks Opdracht werd lang voordat Hij leed gegeven en *de verkondiging ervan werd onmiddellijk gestopt toen Hij Zijn lijden begon aan te kondigen*. Het is waar dat de vestiging van het Koninkrijk, zoals alle andere, gebaseerd is op Zijn offer, maar Zijn komst in grote kracht moet voorafgaan aan het vestigen van het Koninkrijk.

De tweede Koninkrijks Opdracht is een ambassade voor de natiën en is gebaseerd op de vervulling van de eerste opdracht en de politieke suprematie van Israël.

Marcus' Scheppings Opdracht is gefundeerd op de opstanding van Jezus Christus. Ze strekt zich niet alleen uit over zondaren, maar ook over de lagere schepping, die we niet van zonde kunnen beschuldigen, maar alleen van het dragen van de last van de mens, zonder diens schuld.

De opdracht gegeven.

Maar de Opdracht voor de Mensheid in Lucas' verslag houdt zich bezig met *de vergeving van zonden*. Toen deze Opdracht werd gegeven, werden de apostelen, doodsbang door Zijn verschijning onder hen, verzekerd door hun Heer dat Hij niet een geest was, maar dat Hij het Zelf was. Overladen van blijdschap vatten ze het niet helemaal, maar Hij opent hun verstand om de Schrift te verstaan, waarop Hij Zijn uitspraken baseert:

" En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, ik doe de belofte mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge. "
(Luc. 24:46-49)

De basis van deze opdracht is, zoals we al gezien hebben, het *lijden* van Christus. Het was al voorgezegd in de vroege Schrift. Petrus verwijst hier naar toen hij met Cornelius sprak. "Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn naam"(Hand. 10:43). Het werd pas van kracht op de Pinksterdag, toen ze met heilige geest gedoopt werden, hen kracht gevend voor de verkondiging. Het verslag van Handelingen geeft ons de loop van deze opdracht.

Het boek "Handelingen van de apostelen" is in werkelijkheid een verhandeling over het Koninkrijk, zoals door de apostelen aangekondigd in de kracht van de heilige geest. Hoewel het een voortzetting is van Lucas' eerdere verhandeling,

doet het ook verslag van de bediening van de eerste Koninkrijks Opdracht en de Scheppings Opdracht. Petrus, aan wie de sleutels van het Koninkrijk gegeven waren tijdens de afwezigheid van de Heer, ontsluit de deur voor de Joden op de Pinksterdag en later ook voor de heidenen. Dopen was onderdeel van de verkondiging, vanuit Marcus' Opdracht, alsook bekering uit Lucas' Opdracht voor de Mensheid.

Petrus op de Pinksterdag.

Bekering en vergeving moesten eerst in Jeruzalem verkondigd worden (Luc. 24:47; Hand, 2:38), dan verspreid naar Judea en Samaria (Hand. 1:8; 8:1) en tenslotte tot aan de grenzen van het land. Daarom horen we het dan ook eerst verkondigd in de heilige stad, op de Pinksterdag. Petrus zegt tot de zonen van Israël: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden..." (Hand. 2:38). De woorden met betrekking tot het dopen behoren bij Marcus' Opdracht. De woorden over de ontvangst van de heilige geest, die we weggelaten hebben, wijzen naar een *belofte* die in geen van de Opdrachten voorkomt. Zo zien we in het boek Handelingen verschillende opdrachten in één adem genoemd en verkondigd worden, en alleen een precieze kennis van elk zal ons in staat stellen de basis te bepalen van elke verklaring.

Cornelius.

Er is in het boek Handelingen geen verslag te vinden dat vertelt dat Petrus ooit buiten het land Israël is geweest bij zijn proclamatie van vergeving. Jeruzalem op de Pinksterdag en Cornelius, de proseliet uit Caesarea, zijn de voorbeelden die ons van zijn bediening gegeven worden. Cornelius' geval is bijzonder toepasselijk. De Koninkrijks Opdracht kon daar niet gebruikt worden, daarom wordt Christus verkondigd als *Heer over allen* (Hand. 10:36), en Rechter van zowel de doden als de levenden, en op deze grond wordt gezegd: "Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam" (Hand. 10:43).

Paulus biedt vergeving aan.

Paulus werd aangesteld om deze boodschap naar de natiën te brengen. Hoewel zijn latere opdrachten de uitoefening ervan herriepen, werd hij aanvankelijk naar de natiën gestuurd "om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een lotdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door geloof dat in Mij is" (Hand. 26:18; CV).

Zijn toespraak in Antiochië in Pisidië, geeft ons een voorbeeld hoe dit uitgevoerd werd. Eerst verkondigde hij het aan de Joden in de synagoge, zeggend: "Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Hem u vergeving van zonden verkondigd wordt..." (Hand. 13:34,38).

Maar IEUE had Jesaja verteld:

"Het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn
om de stammen van Jakob weder op te richten
en de bewaarden van Israël terug te brengen;
Ik stel u tot een licht der volken,
opdat mijn heil reike tot het einde der aarde. "
(Jes. 49:6)

Daarom kregen de natiën deze dingen bekend gemaakt, opdat ook hun zonden vergeven zouden worden.

Paulus bereidt voor op rechtvaardiging.

Dit is de allereerste van Paulus toespraken waar we een verslag van hebben na zijn afzondering van de andere apostelen, zoals opgetekend in Handelingen 13;2. Naast het brengen van Lucas' Opdracht aan de Mensheid, geeft Paulus zijn broeders de eerste hint die wij over *rechtvaardiging* hebben. Het is hier in het geheel niet in de volheid of helderheid die het later zou krijgen in Romeinen, want dit zou niet passend zijn in een historisch verslag in een boek als Handelingen. We mogen verwachten het daar alleen te vinden zoals het relateert met het aardse koninkrijk. Daarom lezen we: "ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes, wordt ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem"(Hand. 13:39).

Hier werd de wet niet feitelijk terzijde gezet. Maar de onmacht van de wet wordt verondersteld in die dingen waarin de rechtvaardiging wordt geïntroduceerd.

Gezag om te vergeven.

Het is van belang op te merken dat in ieder geval *vergeving* verbonden is met *heersen*. Christus wordt verkondigd als Koning of Heerser, of God's gezag wordt eerst naar voren gebracht als een basis voor welke verggeving dan ook die aangeboden kan worden. Dit is waarom de Verggevingsgelijkenis te vinden is in Mattheüs' verslag, hoewel het in geest verbonden is met dat van Lucas door de ietwat vreemde karakterisering: "Een mens, een koning"(Matt. 18:23;CV)

De Verggevingsgelijkenis.

De vraag van de verggeving van zonden tussen broeders komt naar voren, en aan de apostelen wordt gezag gegeven om op Aarde te binden en te ontbinden. Indien twee op Aarde het ergens over eens zijn, hun verzoek zal vervuld worden. Twee of drie vergaderd in Zijn naam, kunnen met Zijn gezag handelen. Petrus vraagt of de limiet van verggeving tot zeven maal verlegd moet worden. Dit brengt bij de Heer de loop van het Koninkrijk in gedachten in verband met de verkondiging van verggeving. Daarom geeft Hij deze illustratie:

"23 Daarom is het Koninkrijk der hemelen te vergelijken met een koning, die afrekening wilde houden met zijn slaven. Toen hij begon te rekenen, werd een voor hem geleid, die tienduizend talenten schuldig was. Omdat hij niet bij machte was te betalen, beval zijn heer hem te verkopen, met zijn vrouw en kinderen en al wat hij bezat, opdat er betaald kon worden. De slaaf wierp zich neder als smekeling en zeide: Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen. De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en hij liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt.

Toen die slaaf wegging, trof hij een zijner medeslaven aan, die hem honderd schellingen schuldig was, en hij greep hem bij de keel en zeide: Betaal wat gij schuldig zijt. De medeslaaf nu wierp zich voor hem neder en bad hem dringend, zeggende: Heb geduld met mij en ik zal u betalen. Doch hij wilde niet, maar ging heen en zette hem gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald hebben. Toen nu zijn medeslaven zagen, wat er gebeurd was, werden zij zeer verdrietig en gingen hun heer al wat er gebeurd was, mededelen.

Toen ontbood zijn heer hem en zeide tot hem: Slechte slaaf, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, daar gij het mij dringend hadt gevraagd. Hadt ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf, zoals ook ik medelijden had met u? En zijn meester werd toornig en gaf hem in handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben. Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft. "

(Matt. 18:23-35)

Een interpretatie.

De Jeruzalemse zondaren die schuldig waren aan Zijn dood, waren zeker degenen die de tienduizend talenten schuld hadden. Maar op voorwaarde van bekering werden ze vergeven.

De natiën werden schuldenaren aan Israël door de ontvangst van hun geestelijke zaken. Maar wat was de houding van deze vrome Joden ten opzichte van de natiën? Paulus vertelt de Thessalonicenzen dat zij:

"die zelfs de Here Jezus en de profeten gedood en ons tot het uiterste vervolgd hebben, die Gode niet behagen en tegen alle mensen ingaan, daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde de maat hunner zonden vol maken. De toorn is over hen gekomen tot het einde."

(1Thess. 2:15,16)

Het is van belang dat "tienduizenden" Joden geloofden, maar toch waren ze allen vurig voor de wet en deden ze hun uiterste best om Paulus te vermoorden, alleen omdat hij vergeving predikte aan de andere volkeren (Hand. 21;20;

22:21,22).

Zij hadden de vergeving aan hen aangeboden door de apostelen, maar net als de slaaf in de gelijkenis, ontmoetten ze afkerende toorn voor hun houding tegenover hun medeschuldenaren. Met de vernietiging van Jeruzalem begon hun straf en gedurende de voorbije negentien eeuwen zijn zij in de handen geweest van hun kwelgeesten. Eens waren ze verlicht en mochten ze op de Pinksterdag proeven van het hemelse geschenk, en werden ze deelgenoten van heilige geest, naast de ideale verklaring van God en de krachtige daden van de komende aion, maar zij werden afvallig. Deze zaken kwamen door bekering, maar bekering was niet langer mogelijk (Hebr. 6:4-6).

De Koning had hen geleerd het koninkrijksgebed te bidden. "Uw Koninkrijk kome.... vergeef ons onze schulden, *zoals wij onze schuldenaren vergeven.*" En Hij voegt toe: "Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven." (Matt. 6:9-15).

De voortgang van de Opdracht.

Zo hebben we de voortgang gevolgd van de verkondiging van de Opdracht voor de Mensheid. Begonnen in Jeruzalem, afhankelijk van de zetel daar van de afgevaardigden van de grote Koning, zich verspreidend over Samaria en de andere natiën, raakt ze uiteindelijk krachteloos door de afwijking van Jeruzalem, het terzijde stellen van Israël en het aardse gezag dat aan de apostelen gegeven was.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 4

Petrus' Koninkrijks Opdracht.

De verkondiging van het Koninkrijk door de Heer faalde. De Koning kwam wel, maar het volk slaagde er niet in Hem te (h)erkennen. Nadat het Koninkrijk was afgewezen, vertelde Jezus Zijn discipelen de geheimenissen die er verband mee hielden, terwijl de menigten toegesproken werden in gelijkenissen (Matt. 13:10,11). En nu vraagt Hij Zijn discipelen: "Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?" Nadat ze een onbevredigend antwoord hebben gegeven, zegt Hij tegen hen:

"Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen. "
(Matt. 16:15-19)

De sleutels van het Koninkrijk.

De poorten naar het Koninkrijk waren door de Heer wijd open gezet, maar wie wilde er binnen gaan? De krachten van de duisternis schijnen met succes het "Licht" verborgen te hebben en ook de basiswaarheid van Zijn Messiasschap werd door duisternis onzichtbaar gemaakt. Toch was deze rots, die het fundament zou gaan vormen voor Zijn ecclesia, stevig gegrondvest, ook al konden maar weinigen ze waarnemen in de toenemende duisternis. Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God. Dit feit is het stevige fundament waarop het Koninkrijk eens gebouwd zal worden. De erkenning hiervan door Petrus maakte het voor hem mogelijk de sleutels van het Koninkrijk te dragen. Het bezit van de sleutels van een stad, en een plaats bij de stadspoorten, spreekt in het oude Midden-Oosten van gezag en heerschappij. Zo ook in het geval van Simon Petrus. Zijn Opdracht omvat meer dan slechts het ontsluiten van de poorten. Hem was het gezag gegeven om te binden en te ontbinden. Zijn daden zouden in de hemelen bekrachtigd worden. Dit is ook waar van de daden van de Joodse ecclesia (Matt. 18:18).

De poorten van Hades zullen niet overwinnen.

Als verder bewijs dat de poorten van Hades(het dodenrijk) niet Zijn ecclesia zullen overwinnen, onthult de Heer op de berg haar heerlijkheden aan de drie uitverkoren apostelen(Matt. 17:1-5). Daar kreeg Simon Petrus het profetische woord nog meer bevestigd en was hij een toeschouwer van Zijn luister(2Pet. 1:16-20). Maar bij het afdalen van de berg wordt het gezicht verzegeld, de poorten naar het Koninkrijk worden gesloten, totdat de Zoon des Mensen opgewekt zou worden uit de doden(Matt. 17:9).

Petrus op de Pinksterdag.

Dan, op de Pinksterdag, gebruikt Petrus de sleutels die aan hem toevertrouwd waren, en hij verkondigt aan heel het huis Israëls "dat God Hem én tot Here én tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt"(Han. 2:36). Het was op deze rots dat de ecclesia werd gebouwd. Zo opende hij de poorten met de aan hem door de Heer toevertrouwde sleutels, en vele van de Joden gingen binnen.

Petrus en de proseliet.

Maar allen die het Koninkrijk binnen willen gaan, moeten door Petrus door gelaten worden. Daarom vraagt Cornelius, een vroom en Godvrezend man, of hij wil komen(Hand. 10:2). De krachten van het Koninkrijk bereiken de proseliet niet totdat Petrus hem de boodschap brengt. Later zegt hij tegen de apostelen en elders:

"gij weet, dat God van de aanvang af mij onder u heeft verkoren, opdat door *mijn* mond de heidenen het woord van het evangelie zouden horen en geloven. "
(Hand. 15:7)

Maar die bediening faalt, net als die van zijn Heer. De poorten naar het Koninkrijk worden opnieuw door Jesaja's sobere boodschap dicht geslagen(vergelijk Matt. 13:14 met Hand. 28:26). Hoe kunnen de poorten weer geopend worden nu Petrus er niet langer is? Zijn brieven wijzen naar de middelen daarvoor. In zijn tweede brief laat hij de verstrooide Joden zien hoe er rijkelijk voorzien kan worden in een ingang in het aionische Koninkrijk van onze Heer en Redder Jezus Christus(2Pet. 1:11). Zo was Simon Bar-Jona de belangrijkste van de twaalf apostelen en ontgrendelde(of beter: zal ontgrendelen) hij voor het volk van IEUE de poorten naar het Koninkrijk.

"Gij zijt Petrus."

Hoe verfrissend voor het vermoeide hart van de Heer was deze belijdenis van Zijn onstuimige discipel! Vlees en bloed konden hem dit inzicht niet gegeven hebben. De Vader moet het hem onthuld hebben door Zijn geest. En zo

hernoemt de Heer hem "Petrus", in erkenning van de onthulde geestelijke verwantschap.

De goddelijke duif.

De naam van de vader van Simon was Johannes (Joh. 1:42). Toen de Heer Simon voor het eerst ontmoette, gaf Hij hem de Hebreeuwse voornaam Cephas, wat in het Grieks vertaald betekent: Petrus. Maar nu noemt Hij hem "Simon Bar-Jona", of Simon, *zoon van een Duif*. De goddelijke duif, die kostbare belichaming van de heilige geest, die neergedaald was op de Heer bij de aanvang van Zijn bediening, is opnieuw aanwezig, aangezien Simon nu zijn Opdracht gegeven wordt (Luc. 3:21,22). Nu de rots, waarop het Koninkrijk zal rusten, aan Simon is onthuld, en hij, door zijn belijdenis, er mee geïdentificeerd is geworden, en, ondanks de wijze waarop zaken er op dat moment bij stonden, de poorten van Hades hen niet zouden overwinnen, is het zeer terecht dat de sleutels die de poorten naar het Koninkrijk ontsluiten aan hem werden gegeven. Dus: hoewel de Heer de poorten naar het Koninkrijk sluit, belooft Hij op hetzelfde moment de sleutels aan Petrus.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 5

Petrus' Herder Opdracht

De Hoofdherder stond op het punt de kudde te verlaten. Toen Hij kwam had Hij ze "voortgejaagd en afgemat" aangetroffen, "als schapen die geen herder hebben"(Matt. 9:36). Maar Zijn eigen schapen hadden Zijn stem gehoord. Hij noemde hen bij naam, en zij volgden Hem. Hij was de ideale Herder, de ware David, want Hij legde Zijn ziel neer ten behoeve van de schapen(Joh. 10:14,15). Zo werd de profetie vervuld:

"Zwaard, waak op tegen mijn herder,
tegen de man die mijn metgezel is,
luit het woord van IEUE der heerscharen;
sla die herder, zodat de schapen verstrooid worden"
(Zach. 13:7; Matt. 26:31)

Maar nu is de kleine kudde, aan wie Hij het Koninkrijk beloofd had(Luc. 12:32), weer bijeen verzameld en moet er iemand gekozen worden om op hen te passen en hen te voeden in de reis door de wildernis, die pal voor hen ligt. En wie kiest Hij voor zo'n taak? Wij zouden de meest trouwe en vaste hand gekozen hebben om de herdersstaf vast te houden, Wij zouden misschien op menselijke kracht gesteund hebben, maar de Heer maakt een betere keuze. Menselijk kracht betekent in dit soort dienstbetoon alleen maar zwakte. Om Zijn herder te onderwijzen moet deze beproefd worden, om zo de ijdelheid in zijn hart te leren kennen.

De onstuimige Petrus.

"Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit! " was de trotse opschepperij van Petrus. Maar zijn Heer kende hem veel beter dan hij zichzelf kende. Toch stond Petrus er op: "Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen"(Matt. 26:33-35). Wat moet zijn ziel ineen gekrompen zijn, nadat hij zijn Meester tot drie maal toe ontkend had. Petrus hoorde de haan kraaien en de Heer, temidden van al Zijn lijden, draaide Zich om en keek hem aan(Luc. 22:61). Oh, wat had die blik een zeggingskracht!

En Petrus ging naar buiten en weende bitter.

De les geleerd.

Het was hier dat Petrus die grote les leerde die hij later aan de schapen leerde:

"God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u."
(1Petr. 5:5-7)

Deze bittere tranen waren voor de Heer van onschatbare waarde. Met welk een uitgelezen tederheid stuurt Hij later Zijn opstandingsbericht naar: "Zijn discipelen *en aan Petrus!*"(Marc. 16:7)

De falende visser.

Maar de liefde had nog een les in petto. Petrus gaat vissen. Zes anderen gaan met hem mee. Maar de Heer had hen weggeroepen van het vissen naar vis, zeggende: "van nu aan zult gij mensen vangen"(Luc. 5:10). Daarom vissen ze heel de nacht door en vangen ze niets. Hoe priemend was dan ook de vraag van een Man aan de wal: "Kinderen, hebt gij ook enige toespisjs?"(dwz. iets te eten - Joh. 21:5).

Petrus en de anderen dachten zonder enige twijfel van zichzelf dat ze goede vissers waren, maar zij moesten met "Nee" antwoorden. De Man aan de kant geeft hen opdracht het net aan de rechterkant van het schip uit te werpen en kijk eens aan, ze waren niet sterk genoeg om het net binnenboord te halen vanwege de menigte vissen!

Het waren er 153, wat mag slaan op het aantal van hen die gezegend werden tijdens de aardse bediening van de Heer, iets waarvan we de verslagen hebben. Ook kan de nacht van het vergeefse vissen overeenkomen met de tijd die in Israël's jaarlijkse kalender gekenmerkt wordt door het feest van de Ongezuurde Broden en het feest van de bazuinen[het Joodse nieuwjaar;WJ], een periode van ongeveer 153 dagen. Het kan zijn dat het aantal vissen hierop een toespeling is. Dit zou aantonen dat hoewel het voorbijge werk van de twaalf apostelen niets heeft opgebracht, er toch, wanneer Hij in de toekomst verschijnt, een overvloedige "vangst" zal zijn.

"Het is de Here!" roept Johannes uit. Simon Petrus omgord zijn overjas en zwemt, in zijn verlangen om zijn Meester te bereiken, naar de wal. Dan helpt hij de anderen de vissen aan land te brengen. Maar de Heer heeft al een lunch klaar op de kant, hen zo Zijn zorg en voorziening tonend. De maaltijd is kant en klaar, gekookt en wel. Zij hoefden er niets voor te doen. Nu Petrus' honger is gestild, draagt de Heer hem op de honger van Zijn kudde te stillen.

De eerste last.

Hou jij meer van Mij dan deze *discipelen*? Hoe klein lijkt nu Petrus' opschepperij van trouw, zelfs tot de dood! Aan de andere discipelen had hij laten zien dat hij

een lafaard was, zijn Heer ontkennend met zweren en vervloeken. Hij kan hen zijn afhankelijkheid aan zijn Heer niet bewijzen. Maar hij wist nu dat zijn hart voor de Heer een open boek was. Nog steeds weigert hij te roemen dat hij meer van Hem *houdt* dan zijn mede-discipelen, zich verbergend achter een zwakker woord, dat de aantrekkelijke kracht van vriendschap aanduidt. Hij antwoord: "Ja, Heer, U weet dat ik *dol* op U ben!"(Joh. 21:15;CV).

Dit beroep op inwonende liefde in al haar zachte zwakte, brengt deze last naar voren: "Weid Mijn lammeren." De lammeren zouden mogelijk niet de kracht hebben om verleidingen te weerstaan. Ze zouden kunnen falen, zoals Simon had gefaald, toen de vloed over hem heen kwam. Toch is er één ding waar van hen allen: zij hadden een afhankelijkheid voor hun Heer. En daarom wilde Hij dat de discipelen, die hun eigen zwakte kenden, de zwakte van de lammeren zouden opvoeden tot kracht.

De tweede last.

Simon had niet alleen drie maal zijn Heer verloochend, maar hij had zojuist Zijn discipelen op het verkeerde pad van een vistocht gebracht en zou hen honger hebben laten lijden met zijn vakmanschap als visserman. Het net, vol van honderd en drie-en-vijftig vissen, die kwamen op bevel van de Heer, kon niet anders doen dan indruk maken op Simon door het feit dat geen enkele vistocht met succes afgerond kon worden, zonder dat de Heer er de opdracht voor gaf. Het aantal vissen zou heel goed een herinnering voor Petrus zijn dat hij alleen naar mensen moest gaan "vissen."

Hoe goed komt dit overeen met de tweede last: "Hou je van Mij? Ja Heer, U weet dat ik dol op U ben."

En de Heer antwoord: "Hoed Mijn schapen"

De derde last.

Nog een derde maal doet de Heer een beroep op zijn afhankelijkheid, dit maal de term gebruikend waarmee Simon Zijn vorige vragen had beantwoord: "Simon, zoon van Johannes, ben je echt dol op mij?" "Heer, U weet alles! U weet dat ik dol op U ben!"(Joh. 21:17;CV)

Hier is Petrus' protest veel sterker dan wat hij eerder had gezegd. Hij verlaat het standpunt dat de Heer bekend was met zijn afhankelijkheid, zoals hij van tijd tot tijd had laten zijn, en gaat over naar het diepere inzicht van de persoonlijke kennis, de kennis die de Heer had van zijn diepste innerlijk. "U *weet*", zegt hij, "dat ik dol op u ben." En op grond van dit volwassen kennen krijgt hij de last: "Weid Mijn schapen."

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen,

waar gij niet wilt. En dit zeide Hij om te kennen te geven, met welke dood hij God verheerlijken zou. En dit gezegd hebbende, sprak Hij tot hem: Volg Mij."
(Joh. 21:18,19)

Petrus' opschepperij waar gemaakt.

Simon had zijn overjas omgord en was, toen hij hoorde dat het de Heer was, overboord gesprongen, zo groot was zijn verlangen om bij Hem te zijn. Nu onthult de Heer hem dat Hij hem inderdaad kent. Petrus' uitingen van genegenheid waren niet aan Hem voorbij gegaan. Zelf de opschepperij dat hij Hem zou volgen in de dood zou waar gemaakt worden, want hij zou niet alleen zijn Heer navolgen in de verkondiging van het Koninkrijk, in het hoeden van de schapen, maar ook in de wijze van zijn dood. Zeker tegen hem kon Hij als tegen geen ander zeggen: "Volg Mij!" In zijn tweede brief vertelt Petrus hen die het geloof als net zoiets kostbaars hadden verkregen: "ik weet, dat het afleggen van mijn tent spoedig komt, zoals ook onze Here Jezus Christus mij heeft doen weten"(2Petr. 1:14).

De Opdracht wordt uitgevoerd.

Deze Opdracht moest uitgevoerd worden tijdens de afwezigheid van de Heer, en gaat na Zijn komst niet verder, in tegenstelling tot Johannes' persoonlijke Opdracht(Joh. 21:22-24).

De twee Opdrachten met elkaar verbonden.

Hoewel heel anders dan Petrus' Koninkrijks Opdracht, zijn deze lasten er nauw mee verbonden. Van oudsher leidde IEUE Zijn volk als schapen en voerde Hij hen als een kudde door de wildernis(Psalm 78:52). Hij was hun Herder(Psalm 23:1; 80:1). Zij waren de schapen van Zijn weide(Psalm 79:13) en de kudde van Zijn hand(Psalm 95:7; 100:3). Maar net als schapen waren ze verdwaald; ieder was zijn eigen weg gegaan(Jes. 53; Jer. 50:6; Eze. 34:1-31). De valse herders hadden hen verleid. Toen de Goede Herder kwam, zei Hij Zijn apostelen niet naar de natiën te gaan, maar naar de verloren schapen van het huis Israëls(Matt. 10:6). Petrus herinnerde ze hieraan toen hij schreef: "Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de Herder en Hoeder van uw zielen"(1Petr. 2:25).

"Niet van deze kudde."

Jezus verkondigde het Koninkrijk als iets dat alleen voor "de schapen" zou zijn. Daarom lezen we: "Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven"(Luc. 12:32). De "schapen" van het toekomstige Koninkrijk op Aarde zullen alleen uit Israëlieten bestaan. Zelfs de term "verloren schapen" verwijst naar de Israëlieten buiten het land, verstrooid onder de natiën. Zij zijn het die zich bekeren tot de Herder(1Petr. 2:25). Dit

wordt verder aangegeven met de woorden van de Heer:

"Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder."
(Joh. 10:16)

De "kudde" is Israël, met haar muur van voorschriften. Het kuddeke bestaat uit hen van Israël die naar Zijn stem horen en de Herder volgen, de kudde uit. Sommigen van de verstrooiden onder de natiën werden door Petrus' brieven bereikt en werden zo opgenomen in dat ene "kuddeke" en volgden de Herder met de andere schapen in het land.

Paulus' gebruik van de term "kuddeke", wanneer hij spreekt in Milete (Hand. 20:28), lijkt een vrij algemene verwijzing te zijn, zonder een specifiek verband met de woorden van de Heer in Johannes 10. Samen met zijn gebruik van "kuddeke", verbindt Paulus de term "hoeden" met de "ecclesia van God." Deze laatste benaming heeft een zeer weidse toepassing, gebruikt in de vroege dagen, toen Paulus nog Saulus werd genoemd (zie 1Kor. 15:9; Gal. 1:13). Deze termen worden hier als figuren gebruikt, perfect toepasbaar om levendigheid en waarschuwing te geven voor de "wolven" die, het kuddeke niet sparend, binnen zouden dringen nadat Paulus zijn laatste tocht zou hebben gemaakt.

De schapen en de geiten.

Tenslotte, wanneer het Koninkrijk zal zijn gevestigd en alle natiën verzameld zullen zijn voor de Zoon des Mensen, zal Hij de natiën verdelen zoals een herder dat met de schapen en de geiten doet. De schapen staan voor die natiën die Zijn broeders ondersteund hebben in hun hevige nood. Zulke natiën zullen gaan genieten van een lotdeel in het Koninkrijk, samen met Zijn broeders, de Israëlieten.

Het figuur van de schapen wordt in dit oordeel over de natiën gebruikt omdat het tot gevolg zal hebben dat enkele natiën een onmiddellijke en nauwe band met Israël zullen krijgen. De behandeling van Christus' broeders door zulke natiën, is in werkelijkheid een niet bekende verwachting voor de toekomst, en zo zullen dit soort natiën niet de behandeling met de ijzeren staf ondergaan (Openb. 2:27; 12:5). Maar de natiën die de Jood slecht behandeld hebben, wordt deze zegen niet gegeven; zij verspelen hun plaats in het Koninkrijk en worden weggezonden in een aionische kastijding (Matt. 25:31-46).

De staf van de Grote Herder.

De belangrijkste van Zijn milleniale heerlijkheden zal Zijn ijzeren staf zijn, die geen andere is dan de staf van de Grote Herder van de schapen. Vóór die grote dag hoedt Petrus, door middel van zijn brieven, de lammetjes, bewaakt en voedt de schapen, en bereidt hij de kleine kudde voor op het Koninkrijk, dat

zeker hun deel zal zijn.

Johannes' Opdracht.

Petrus volgt in geest en ervaring zijn Heer, niet alleen in de wijze van zijn dood, maar in de geest van zijn brieven. Zij staan stil bij Christus' lijden en werden geschreven aan hen die beproevingen te doorstaan hadden.

Johannes "verblijft."

In tegenstelling hiermee is Johannes' bediening, zoals beschreven in zijn geschriften. Aionisch, de dood trotserend *leven* is de last van zijn verslag van de bediening van onze Heer. Zijn brieven springen vooruit en slaan speciaal op hen die trouw blijven tot de komst van Christus in Zijn heerlijkheid. Dit is de sleutel voor hun interpretatie.

Maar speciaal in de onthulling die Johannes ontvangt op het eiland Patmos, wanneer hij de grootse scènes overziet die verband houden met de openbaring van Jezus Christus, *verblijft* hij in een zeer echte zin tot de komst van de Heer. Zij waren voor hem net zo echt als ware hij in vlees als in geest.

Dit is betekenis van het voorval dat te vinden is aan het eind van Johannes' verslag:

"En Petrus, zich omwendende, zag de discipel volgen, dien Jezus liefhad, die zich bij de maaltijd aan zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie is het die U verraadt? Toen hij deze zag, zeide Petrus tot Jezus: Here, maar wat zal met deze gebeuren? Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij. "
(Joh. 21:20-23)

Het gerucht dat Johannes niet zou sterven wordt ontkend, maar desalniettemin wordt de raadselachtige uitspraak herhaald. "Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom..." kan alleen betekenen dat, in geest, dit het geval zou zijn, hoewel hij feitelijk net als andere mensen zou sterven.

De plaats van Johannes.

Het lijkt behoorlijk zeker dat Johannes' "evangelie" pas werd geschreven toen Paulus zijn loopbaan beëindigd had. Paulus heeft het waarschijnlijk nooit gezien, noch iemand die zijn bediening ontving. Waarom denkt men dan dat het dezer dagen absoluut noodzakelijk is, en vervangt men in veel gevallen Paulus' onderwijs er mee en hecht men daar weinig geloof aan? Het recht snijden van het Woord der waarheid zal Johannes' geschriften bevestigen, maar zal ze ook op de plaats laten die ze voor zichzelf opeisen. Johannes was een dienaar van de besnijdenis (Gal. 2:9) en verwijst altijd naar de natiën als zijnde buiten het gezichtsveld van zijn bediening. Aangezien veel van zijn bediening haar meest volledige toepassing heeft in de nog toekomstige dag van de Heer, wanneer de

andere natiën gezegend zullen worden door het geloofsgetrouwe Israël, spreekt hij vaak over wereldwijde zegen; maar, zoals het in die dag zal gaan, altijd wordt Israël's vooraanstaande plaats bevestigd. Hij opent zijn eerste brief met de nadruk te leggen op een fysieke relatie met Christus(1Joh. 1:1,2). Het terzijde schuiven van die relatie is nu juist het fundament van de huidige verzoening. Volgens Paulus zit het zo: "Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, *thans niet meer*"(2Kor. 5:16).

Johannes in plaats van Paulus.

Er is veel verwarring voortgekomen uit het feit dat men Johannes, en niet Paulus, tot exponent van de huidige waarheid heeft gemaakt. Het grote feit van de nieuwe *schepping*(2Kor. 5:17) is vrijwel geheel verdrongen door de leer van de "*wedergeboorte*", die Israël's herstel beschrijft(Joh, 3:7). De "*wedergeboorte*" wordt specifiek aangeduid als zijnde "aards"(Joh. 3:12), terwijl de zegeningen voor ons, die zijn inbegrepen in de nieuwe schepping, "hemels" zijn(Efe. 1:3). "Ziende het Koninkrijk van God"(het koninkrijk van God waarnemend) is geworden tot de betekenis van een intrede in de hemelen. Als gevolg daarvan is het aardse Koninkrijk(der hemelen) uit het zicht geraakt en werd het vervangen door "hemel". Niets aannemend van de natiën(3Joh. 7) is gewijzigd in "niets aannemend van de ongeredden," zo het feit verbergend dat Johannes niets van de natiën ontving, terwijl Paulus niet alleen van hen voor zichzelf ontving, maar hun liefdegift naar de hongerende heiligen in Jeruzalem bracht(Rom. 15:26,27).

In die dagen werd duidelijk begrepen dat Johannes geen dienaar moest zijn van de natiën. Toen Paulus naar Jeruzalem ging, gaven Jacobus, Petrus en Johannes, die verondersteld werden de steunpilaren te zijn, Paulus en Barnabas de rechterhand van broederschap, en ze spraken af dat Paulus en Barnabas naar de natiën zouden gaan, maar Johannes en die bij hem waren naar de besnijdenis(Gal. 2:9).

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 6

Paulus' vier bedieningen.

Paulus' bediening verschilt op een aantal belangrijke punten van die van de twaalf apostelen. Zij ontvingen strak omschreven Opdrachten van de Heer toen Die nog op Aarde was. Deze Opdrachten leidden hen doorheen heel hun bediening. Maar Paulus ontving zijn opdrachten uit de hemel, niet allemaal tegelijk, maar in geleidelijke porties. Dit wordt duidelijk uit zijn eerste Opdracht, zoals hij die voor Koning Agrippa weergeeft. "als dienaar en getuige daarvan[zijn], wat u gezien hebt en dat Ik aan u verschijnen zal.. "(Hand. 26:16;CV)

Als gevolg hiervan valt Paulus' bediening uiteen in vier onderscheiden perioden:

- I. Saulus verkondigt Jezus als de Zoon van God(Hand. 9:1-30, zie vers 20).
- II. Saulus wordt afgezonderd door de heilige geest: Paulus predikt rechtvaardiging(Hand. 13:1-19:20, zie ver 21).
- III. Paulus kent Christus niet langer naar het vlees: hij leert de verzoening(2Kor. 5:16-21; Hand. 19:21-28:28).
- IV. De bedeling van de geheime bediening wordt aan Paulus toegewezen(Efe. 3:1-9).

Deze perioden volgen elkaar niet op, maar iedere bediening sluit de eerdere in, en voegt daar haar tentoonspreiding van genade en heerlijkheid aan toe. De verkondiging van Jezus aan de Joden als de Zoon van God, bereidde de weg voor om de rechtvaardiging te prediken aan de andere natiën. Rechtvaardiging daarentegen voorzag in de basis voor de boodschap van vrede, de verzoening. Al deze samen vormden het fundament waarop de bedeling van de huidige geheime bediening rust.

De nu aan de natiën getoonde genade zou niet kunnen bestaan zonder het feit dat God met de wereld is verzoend. Deze gunst vloeit voort uit rechtvaardiging. En dit hangt allemaal af van Christus' heerlijkheid als de Zoon van God.

Paulus' bediening ging "van heerlijkheid tot heerlijkheid"(2Kor. 3:18). Mozes deed geen bedekking over zijn gezicht om de heerlijkheid te bedekken. De zonen van Israël zagen die heerlijkheid(Ex. 34:30). Hij deed de sluijer over zijn gezicht om het feit te verhullen dat het een *verminderende* heerlijkheid was, een heerlijkheid die teniet gedaan werd(2Kor. 3:14). Ze verdween, net zoals de

bediening van de wet dat in de praktijk deed. Ze kwam met stemmen en bliksem en vuur, maar ze eindigde met het uitdelen van de dood.

Maar zo was het niet met Paulus' bediening. Ze begon in genade en verkreeg, naar mate ze vorderde, *meer* genade en heerlijkheid. Ze heeft een heerlijkheid die *blijft*(2Kor. 3:11).

De heerlijkheid van Saulus' eerste blik op de Heer was zo groot, dat hij verblind werd door de schittering(Hand. 9:8). Hier krijgt hij zijn beginopdracht, waarnaar we al verwezen hebben. Deze bediening is nergens in zijn brieven te vinden, daarom moeten we de essentie er van halen uit zijn persoonlijke uitspraken in het boek Handelingen.

Ze leek in die zin op die van de twaalf apostelen, dat ze ook bekering en vergeving inhield; maar in tegenstelling tot hun opdrachten moest het ook aan de natiën verkondigd worden, naar wie Saulus in het bijzonder werd gezonden(Hand. 26:16-20). Hieraan gelijk is het verslag van zijn bediening in de stad Damascus(Hand. 9:20-22). Hij bewees dat Jezus de Christus was, maar predikte Hem ook als de Zoon van God.

De tweede periode.

Na zijn roeping op de weg naar Damascus wordt zijn afzondering het tweede grote keerpunt in het leven van Saulus, samen met Barnabas, door de heilige geest, voor een bijzonder werk(Hand. 13:2). Dan, in overeenstemming met zijn nieuwe bediening, wordt Saulus Paulus. Hij staat op en geeft in het Pisidische Antiochië een toespraak die veel glans geeft aan zijn boodschap, want daar brengt hij voor het eerst de grote doctrine van rechtvaardiging door geloof ter sprake(Hand. 13:14-41, zie vers 39).

Het is waar, het is eigenlijk maar een zijstapje, genoemd in verband met de vergeving die hij eerder had verkondigd. Maar de kiem was er en ze vond haar volle wasdom in de eerste vier hoofdstukken van zijn brief aan de Romeinen. Haar genadevolle karakter wordt gezien wanneer ze, na te zijn verworpen door de Joden, vrijelijk wordt verkondigd aan de afgodendienaren, en zij die waren voorbestemd tot aionisch leven geloofden(Hand. 13:48).

Naar deze bediening wordt door Paulus vaak verwezen als "mijn evangelie". Ze ging voort totdat hij de prediking van "het evangelie van de Christus gecompleteerd" had vanuit Jeruzalem en omgeving, tot aan Illyrië toe(Rom. 15:19:CV). Het omvat Paulus' rondreizen onder de natiën, inclusief de gevestigde orde van de ecclesia's in Galatië, Thessalonika, Korinthe en Efeze. De brieven aan de Thessalonicenzen werden tijdens de eerste periode geschreven, net zoals die aan de Galaten en de eerste brief aan de Korinthiërs, maar de tweede brief aan de Korinthiërs en die aan de Romeinen werd niet op schrift gesteld voor de afsluiting. Zij markeren de overgang tussen deze periode en de volgende. Dit deel van Paulus' bediening wordt zeer veelzeggend besloten met de woorden: "Zo wies het woord des Heren krachtig en het werd sterker..."(Hand. 19:20,21).

De derde periode

"En toen dit alles voorbij was.." brengt ons bij Paulus' beslissing om Jeruzalem en Rome te bezoeken. Dat laatste verbindt deze overgang met zijn brief aan de Romeinen (Rom. 15:22-25). Zijn bezoek aan Jeruzalem geeft ons een aanschouwelijk beeld van het karakter van zijn nieuwe bediening: de verzoening. Door deze bediening wordt iedere barrière tussen God en de natiën op doeltreffende wijze verwijderd. Maar toch wordt Trofimus, een Efeziër, wanneer deze in Jeruzalem is, alle toegang tot het tempelgebied van IEUE ontzegt; alleen al de gedachte aan het feit dat hij had gedurfd naderbij te komen, zorgde er voor dat de hele stad in oproer ontbrandt (Hand. 21:27-32).

Op dit punt aangekomen is het goed de aandacht te richten op het kenmerkend karakter van de zegeningen voor de natiën, dat tijdens Paulus' bediening ontwikkeld werd. Volgens de profeten moet alle zegen voor de natiën via Israël lopen. Hun zegen gaat altijd "*met* zijn volk" (Rom. 15:10). En tot nu toe was, ondanks het feit dat Israël afvallig geworden was, de zegen "eerst voor de Jood" en de natiën namen deel aan "hun geestelijke goederen" (Rom. 15:27). Het werd echter meer en meer duidelijk dat de zegen niet afhankelijk was van Israël's nationale verlossing.

De verzoening is niet gebaseerd op hun zegen, maar op "hun verwerping" (Rom. 11:15).

Paulus' bediening groeit in feite waar die van Israël's afneemt. Haar heerlijkheid groeit in de toenemende duisternis.

Israël's overwicht over de andere natiën had twee onderscheiden aspecten: het was politiek en het was religieus. Beide werden door de apostelen van de Besnijdenis verondersteld, toen zij een besluit uitvaardigden aan de ecclesia's onder de natiën om te gehoorzamen (Hand. 15:19-29).

Maar toen Israël volkomen faalde als priesternatie, waardoor ze, in plaats van dat ze de natiën bij God brachten, hen van Hem weg jaagden, opende God een geestelijke weg van toegang tot Hemzelf, die de trage en onbehouwen nadering die Israël kende geheel overvleugelde.

In de toekomstige aion zal zegen voor de natiën in proportie zijn met Israël's superieure gelukzaligheid. Nu, echter, voorziet Israël's *falen* in het veld voor God's *genade* om met de gehate natiën om te gaan. Paulus' derde bediening wordt ten volle uiteen gezet in het vijfde tot en met het achtste hoofdstuk, en ook het elfde hoofdstuk, van de brief aan de Romeinen. Haar last is vrede. In deze bediening vraagt God de mens om alle vijandschap terzijde te leggen en de verzoening te aanvaarden die Hij door de dood van Zijn Zoon heeft bewerkstelligd.

Paulus' profetische geschriften.

Een en ander werd bekend gemaakt ná Paulus' rondreizende bediening, en uiteen

gezet in zijn *profetische geschriften*. Eerder gebaseerd zijnde op Israël's "verwerping" dan op hun herstel, was het geheel nieuw - een geheim dat onbekend was aan de profeten of aan de twaalf apostelen (Rom. 16:25,26).

Gedurende de drie voorgaande perioden had Israël nog steeds haar plaats voor God. Het boek Handelingen volgde nog steeds de zaken van het Koninkrijk, zoals ze verkondigd werden in de kracht van de geest. Israël werd pas geheel terzijde gesteld nadat Paulus gevangene was geworden in Rome. Daar dreunde Jesaja's sobere boodschap voor de laatste maal na in hun oren. Allen moesten weten dat God's redding rechtstreeks medegedeeld werd aan de natiën, en weten dat zij er gehoor aan zullen geven (Hand. 28:26-28). Pas na deze gebeurtenis was het mogelijk de laatste, en nog hogere, bediening van de grote apostel van de natiën te onthullen. Tot dusverre was de zegen altijd, op de een of andere manier, ondergeschikt geweest aan Israël. Zou er niet iets nieuws gedaan zijn, dan zouden de natiën er maar triest aan toe zijn geweest, want hun enige zegenkanaal, volgens de profeten, was dicht geslibd geraakt.

Maar God had al iets nieuws gedaan. Hij had al het geheim onthuld dat met succes Israël's religieuze heerschappij had weg gedaan. Nu groet de grootste heerlijkheid van al de duisternis die zich om Israël's nationale graf verzamelt. Het terrein van de zegen wordt verlegd van het aardse gebied naar het hemelse (Efe. 1:3). Wat God ook doen moge, kan, zelfs in genade, nooit ingaan tegen Zijn onthulde Raadsbesluit voor Zijn uitverkoren natie. Op de Aarde moet de politieke suprematie voorbehouden blijven voor Zijn aardse volk. Maar in de hemelen heersen zulke beperkingen niet.

Daar mag Hij kwistig omgaan met de heerlijkheden van Zijn genade, zonder ook maar op z'n minst schade toe te brengen aan Israël's bijzondere voorrechten. Daarom wordt een geheimenis bekend gemaakt - het geheimenis van Christus, dat Hem op de hoogste plaats stelt onder de hemelingen, zoals Hij dat ook eens op Aarde zal zijn. Dit geheimenis ligt ten grondslag aan Paulus' laatste bediening. Geestelijke zegen onder de hemelingen wordt het deel van hen die deze boodschap ontvangen (Efe. 1:3). Joodse voorrechten verdwijnen. De natiën worden in deze hemelse heerlijkheid niet ten achter gesteld, maar ze worden gelijkelijk gezegend met hen die geloven uit God's uitverkoren natie. Zij worden tot *deelgenoten* van dit lotdeel gemaakt, leden van een gezamenlijk lichaam en gezamenlijk deelnemers aan dit alles en meer, iets wat Paulus in zijn eerdere bedieningen alleen kon uitdelen als zijnde afhankelijk van de uitverkoren natie (Efe. 3:1-11).

Zo zijn er tijdens Paulus' vier bedieningen twee krachten aan het werk geweest. Een er van heeft Israël in het stof getrokken, de andere heeft de natiën doen opstaan tot de plaats van zegen, en de gelovigen onder hen tot de allerhoogste plaats van kracht en heerlijkheid.

De weg naar zulk een hoogte is een geleidelijke geweest. Op z'n minst vier onderscheiden stappen markeren de opgang tot dit hoogtepunt van genade, totdat we onszelf terug vinden op het toppunt van onthulling. Dit wordt in Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen gevonden, brieven die geschreven werden nadat de apostel in Rome gevangen was gezet. Zij bevatten voor ons de

waarheid der waarheden. Zij zijn de toetssteen van alle leer voor vandaag. Zij zijn de grens van de heerlijkheid, waarachter er niet nóg meer kan zijn.

In de laatste dagen van deze bedeling is het van het grootste belang dat we een goed begrip hebben van Paulus' bedieningen en van hun onderlinge relatie. Van de eerste tot de laatste bevatten zij waarheid voor deze tijd. Zijn oproep vormt een patroon voor allen die op het punt staan te geloven (1Tim. 1:16). Het was een tentoonspreiding van allesoverstijgende genade buiten het land van Israël en het kwam uit de hemel. Zo beginnen en eindigen zijn bedieningen met drie opvallende karakteristieken: genade, hemelse genade, getoond in een vreemd land.

De eerste twee perioden van Paulus' bedieningen hebben veel gemeen en dat is ook met de laatste twee het geval. De eerste zijn rondreizend. De verkondiging gaat via spreken. Na de grote omwenteling, waarna hij Christus niet langer naar het vlees kent, krijgt Israël niet langer de prioriteit. De apostel brengt zijn tijd door in de gevangenis en schrijft in plaats van dat hij spreekt.

De eerste twee zijn in overeenstemming met Israël's zegen in de dag van de Heer en de natiën krijgen een plaats toegewezen die in die dag bij hen past. Maar in de laatste twee worden twee grote geheimen bekend gemaakt: de verzoening en de geheime bedeling, die de natiën een positie geven die in het geheel niet van Israël afhankelijk is.

Hieruit vloeit voort dat Paulus' eerdere bedieningen aanpassing nodig hadden om overeen te komen met de huidige waarheid. Zijn boodschap van bekering werd niet aan papier toevertrouwd en zijn uitspraken in het boek Handelingen zijn duidelijk bedoeld om te passen bij het koninkrijk, waarover dat boek een verhandeling is.

Maar *nadat hij afgezonderd was*, zien we een opmerkelijke verandering. Dan begint hij waarheid aan te dragen die, hoewel toepasbaar op het koninkrijk in haar toekomstige uiting, beslist waarheid is voor de *huidige* bedeling. Rechtvaardiging wordt in de gevangenisbrieven (Efeze, Filippi en Kolosse) niet opnieuw uiteen gezet, maar wordt bekend verondersteld in passages als Efeze 4:24, Filippenzen 1;11 en 3:6-9.

Tijdens deze periode ontvangt hij ook de glorieuze waarheid van de komst van de Heer en onze verlossing van de komende verontwaardiging. Hij ontving dit *van de Heer*. Het is duidelijk niet afkomstig van de andere apostelen, want zij leerden nooit dit soort zaken. Deze waarheid is niet in het boek Handelingen terug te vinden, omdat het niet past bij dat onderwerp. Het werd aan de Thessalonicenzen onthuld (1Thess. 4:16,17), en er wordt in de gevangenisbrieven naar verwezen in Efeze 1:12, Filippenzen 3:20 en Kolossenzen 1:5.

" Daarvan hebt gij tevoren gehoord in de prediking der waarheid, het evangelie,..." (Kol. 1:5). Dit geeft aan dat de apostel de Kolossenzen aan deze waarheid herinnert, die hij eerder leerde tijdens zijn rondreizen. Dit komt perfect overeen met zijn uitleg van het "geheimenis," dat gevonden wordt in

Efeze 3:6,7, dat "de heidenen ... medegenoten [zijn] van de belofte in Christus Jezus door het evangelie waarvan *ik een dienaar geworden ben...*"(Efe. 3:6,7;CV)

Een komma plaatsen achter "evangelie", zodat we de apostel de Efeziërs laten vertellen dat hij feitelijk een uitdeler van het evangelie was, is zonder noodzaak. Hij had onder hen jaren lang het "goede nieuws" verkondigd. Toen hij het hen in die tijd bekend maakte, echter, moest hij hen vertellen dat hun aandeel in de zegen ondergeschikt was aan Israël. Maar nu is die bepaling geschrapt en nu mogen zij gelijkelijk delen met de gelovigen die geroepen worden uit de uitverkoren natie.

Deze zegeningen worden door de laatste onthulling niet teniet gedaan; ze worden slechts aangepast om overeen te komen met haar last, zodat alle zegen nu gelijkelijk beschikbaar is voor alle gelovigen, zowel uit de Joden als uit de heidenen.

Maar deze vroege waarheden worden niet alleen aan hen bevestigd, niet alleen worden zij door de natiën gelijkelijk met Israël gedeeld, maar zij worden omgevormd, van heerlijkheid tot heerlijkheid(2Kor. 3:18).

De "Heer" zal nederdalen uit de hemel, lezen we in Thessalonicenzen(1Thess. 4:16). Dit was Zijn titel, zonder toen op de natiën te slaan(Hand. 10:36). Er wordt niets gezegd over onze lichamen. "Zo zullen wij altijd met de Here wezen", garandeert niet noodzakelijk een hemels lotdeel. Maar de Korinthiërs ontvangen bericht van een toegevoegde heerlijkheid, want hen wordt verteld van de verandering van de lichamen van de heiligen, van ziels naar geestelijk, van aards naar hemels(1Kor. 15:44-53). "Altijd met de Here" en een geestelijk lichaam zijn krachtige symptomen van de ophanden zijnde waarheid, maar het is pas nadat Filippenzen op schrift gesteld is dat alle heerlijkheid van deze schitterende waarheid naar buiten barst(Filip. 3:20,21).

Daar zullen we niet alleen *met* Hem zijn, maar *als* Hem! Daar zullen onze geestelijke lichamen hun hemels huis bewonen. Daar is Hij niet alleen onze Heer, maar onze Redder en Christus.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 7

Paulus' "Mijn evangelie."

Paulus sluit zijn brief aan de Romeinen af met een oproep tot "Hem..., die bij machte is u te versterken naar *mijn* evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis,..."(Rom. 16:25).

Paulus afgezonderd.

Hier maakt hij onderscheid tussen zijn evangelie en de onthulling van een geheim. In de openingszinnen van de brief worden we geïnformeerd dat hij werd afgezonderd voor het evangelie van God, aangaande Zijn Zoon(Rom. 1:1-3). Dat dit een heel andere boodschap is dan die welke door de andere apostelen werd verkondigd is duidelijk, *want hij werd er voor afgezonderd*. Zelfs in het boek Handelingen, waar dit minder absoluut is dan Paulus' brieven aangeven, hebben wij het verslag van deze afscheiding en worden we hierin bevestigd door het feit dat hij in dat boek de enige is die Christus vermeldt als de Zoon van God(Hand. 9:20) en die het evangelie van God proclameert. Bij het onderwijs van de twaalf apostelen ontbreekt dit op dat moment geheel.

De drie voorvallen.

Drie maal spreekt Paulus van "mijn" evangelie(Rom. 2:16; 16:25; 2Tim. 2:8). Één maal spreekt hij, zoals we gezien hebben, van zijn evangelie als een van de fundamenteën waarop de heiligen gegrondvest moesten worden. In de twee andere voorvallen spreekt hij van zaken die er in overeenstemming mee zijn, die er op een opvallende manier mee verbonden zijn. Het zijn het oordeel over de mensheid(Rom. 2:16) en de opwekking uit de doden van Jezus Christus, Die van het zaad van David is(2Tim. 2:8).

De verschillende opdrachten die we bekeken hebben bevatten niet het oordeel waar in Romeinen over wordt gesproken. De verborgen dingen van de mensheid worden niet berecht door welk van de eerdere opdrachten dan ook. Er is oordeel voor de Israëliet die verrader van zijn Koning wordt; voor de natie die faalt in de trouw aan het verwachte Koninkrijk; voor de man die de opstanding in diskrediet brengt; voor een onbekeerde en onsympathieke houding tegenover aangeboden vergeving; maar nu worden de *motieven* van de mens, de diepste gronden voor hun handelen, naar voren gebracht om, buiten enig nationaal onderscheid of uiterlijk gedrag om, getest te worden door God's heerlijkheid. Dit is in harmonie met Paulus' boodschap, die gebaseerd is op het feit dat allen gezondigd hebben en de heerlijkheid God's derven(Rom. 3:23). Zo ook met de opstanding. Men hoeft alleen maar naar de afsluitende hoofdstukken van Paulus'

brief aan de Korinthiërs te verwijzen, om te zien wat voor een unieke en vitale plaats dit heeft in zijn onderwijs(1Kor. 15:12-58).

Het opstaan uit de doden van Jezus Christus is, voor wat belang en noodzaak betreft, gelijkwaardig aan zijn afstamming van het zaad van David. Zijn Davidische afstamming gaf Hem een relatie voor wat het vlees betreft, terwijl Zijn opstanding Zijn oorsprong aangaf, Hem aanwijzend als de Zoon van God. Beide zaken zijn in overeenstemming met "mijn" evangelie. De band met het vlees voorzag ook in een situatie waarin Paulus, in zijn eigen vlees, namens Hem, de leemten in de kwellingen van Christus kon aanvullen; en hierin verheugde de apostel zich voortdurend.

Ander bewijs.

Maar de koppeling van het woord "mijn" met "evangelie" is alleen een klein deel van het bewijs dat ons dringt zijn blijde boodschap te beschouwen als een aparte onthulling. Voordat we de boodschap zelf overwegen en haar kenmerkende karakteristieken opmerken, pauzeren we om aan te geven hoe regelmatig hij het monopolie er over opeist.

Sommigen zijn gevallen over de uitspraak in Galaten dat "ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!"(Gal. 1:8). Hieruit concluderen zij dat er alleen één, universeel, evangelie is, zonder variatie of aanpassing. Maar de studie van de voorgaande Opdrachten heeft ons laten zien dat er verscheidenheid is in de boodschap van God, naar gelang van wat er in beeld is en in overeenstemming met de toestand van hen aan wie het gezonden wordt. Laat ons daarom opmerken dat de apostel zijn uitspraak kwalificeert door het "u" er aan toe te voegen(dat wil zeggen, de Galaten, als onbesneden gelovigen uit de natiën). Hij was de apostel van de Onbesnedenen(Gal. 2:8), terwijl de twaalf apostelen naar de Besnijdenis werden gestuurd. Zij gingen naar hun respectievelijke gebieden vanwege het karakter van de opdracht waaronder zij dienden. Door zo zijn uitspraak te kwalificeren door de toevoeging van "u", gaat hij niet in tegen Petrus' proclamatie van het Koninkrijk aan de Besnijdenis. Iedere omstandigheid en bewering in de context dient om aan te tonen dat, hoewel hij voorzichtig de gemeenschap met de twaalf zocht, de voorwaarden van juist die gemeenschap hem de ene kant op stuurde en hen een andere. De apostel predikte inderdaad niet dit evangelie toen hij in Judea was, want hij spreekt er over als "het evangelie ..., dat ik onder de heidenen verkondig "(Gal. 2:2).

We zien hier dat er een naam wordt gegeven aan Paulus' evangelie. Het wordt "het evangelie van de onbesnedenen" genoemd(Gal. 2:7). Het wordt als reeds in bezit aangegeven, maar het is hier nog niet werkelijk in het bezit van de Galaten. Het werd aan Paulus gegeven voor de onbesnedenen, zodat de naam haar *karakter* aanduidt.

In hun tweede brief aan de Korinthiërs herinneren Paulus en Timotheüs hen er aan dat "indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen, die

verloren gaan, ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is" (2Kor. 4:3,4). Hij heeft gesproken over de bedekking die op Israël's hart ligt. Israël verwachtte de toekomstige heerlijkheid van hun Messias, zoals de twaalf apostelen dat verkondigd hadden. Maar zij kenden niet het evangelie van de "heerlijkheid van Christus", een heerlijkheid die Hij al bezat aan God's rechterhand. Het feit dat de aardse heerlijkheid niet verscheen, was een gelegenheid voor de Tegenstander om hun denken te verblinden.

In zijn schrijven aan de Thessalonicenzen herinnert Paulus hen aan de vloek over hen. Het evangelie van God, zegt hij, kwam niet alleen in woorden, maar ook in kracht, en in heilige geest, en met veel verzekering (1Thess. 1:5). Daarom *kenden* zij hun uitverkiezing door God. In dezelfde trant schrijft hij hen nogmaals:

"Maar wij behoren God te allen tijde om u te danken, door de Here geliefde broeders, dat God u als eerstelingen Zich verkoren heeft tot behoudenis, in heiliging door de Geest en geloof in de waarheid. Daartoe heeft Hij u ook door ons evangelie geroepen tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus. Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen, die u door ons, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, geleerd zijn"
(2Thess. 2:13-15)

Wanneer we zijn evangelie onderzoeken zullen we zien dat de kenmerken die hier genoemd worden alleen daar bij horen en niet bij de boodschap die door de twaalf apostelen verkondigd werd.

Het derde punt van de geheime bedeling voorziet er in dat de natiën "medelotdelers zijn van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan ik een dienaar geworden ben" (Efe. 3:6,7; CV). Het zou voor de apostel, in een brief zoals die aan de Efeziërs, niet nodig zijn hen er aan te herinneren dat hij een dienaar van het evangelie was, maar toch is dat alles wat hij hen overbracht, in de gebruikelijke interpunctie. Maar het punt is nu juist dat de natiën niet "medelotdelers" zijn van de beloften die voortkomen uit het evangelie zoals dat door de twaalf verkondigd werd, maar veeleer door dat evangelie waarvan Paulus, in een bijzondere en onderscheiden manier, de dienaar was.

Paulus zou zich kwetsbaar opstellen voor de aanklacht van eigenliefde, door iedere brief te beginnen met zijn eigen naam, ware het niet dat hij schrijft in een officiële bevoegdheid; zijn naam is het uithangbord van zijn bijzondere bediening.

Paulus' Opdracht.

laten we nu eens kijken naar Paulus' Opdracht. Paulus' Opdracht is, anders dan de formele opdrachten die we al overdacht hebben, niet tot op de letter en komma geformuleerd. Wij hebben een aantal verslagen, maar in ieder daarvan zit een lokale kleuring. Zeker in zijn eerste brief aan de Korinthiërs herinnert hij

hen aan het evangelie dat *hij* hen gebracht had(1Kor. 15:1,2). De grote feiten van Christus' dood voor zonden, Zijn begrafenis en opstanding, worden gepresenteerd(15:3,4), maar toch is dit slechts een schets. Dan gaat hij dieper in op de opstanding, want dat is het onderwerp dat aan de orde is(1Kor. 15:12-28). In het boek Handelingen wordt de nadruk gelegd op die aspecten van Paulus' werk die betrekking hebben op het Koninkrijk, want dat is het onderwerp van dat boek. Het verslag van zijn roeping vertelt ons alleen dat hij de naam van de Heer moest brengen naar de natiën en koningen, en naar de zonen van Israël(Hand. 9:15). Wij hebben het verslag van dit drievoudig werk in Handelingen zelf. Het is van belang dat nergens anders Paulus' getuigenis voor de *koningen* ons voor ogen wordt gebracht, want het boek doet verslag van de verwerping van het Koninkrijk. In zijn verdediging voor zijn eigen landslui, herhaalt Paulus de woorden van Ananias over zichzelf: "De God onzer vaders heeft u voorbestemd om zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen; want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt"(Hand. 22:14,15). Voor koning Agrippa geeft Paulus het meest volledige verslag van zijn aanvankelijke opdracht. De Heer verklaart Zijn verschijning aan hem aldus: "want hiertoe ben Ik u verschenen om u aan te wijzen als dienaar en getuige daarvan, dat gij Mij gezien hebt en dat Ik aan u verschijnen zal, u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waarheen Ik u zend, om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij"(Hand. 26:16-18). Twee dingen worden hier duidelijk. Hem was speciaal dat deel van Lucas' Opdracht voor de mensheid toevertrouwd dat verwees naar "aan alle natiën"(Luc. 24:47). Maar het was ook duidelijk dit niet het einde was, want hem waren ook toekomstige onthullingen toegezegd. Omdat Paulus bij aanvang niet alle orders had ontvangen, zullen we naar zijn daden moeten kijken terwijl hij het hem opgedragen werk verricht. Niet alleen kunnen we de overeenkomsten met deze opdrachten naspeuren, maar ook hun geleidelijke ontvouwing als gevolg van latere onthullingen.

Het bewijs ontvouwt zich.

Zelfs voordat hij en Barnabas formeel afgezonderd werden van de rest in Antiochië, had Paulus Jezus als de Zoon van God verkondigd en als Israël's Messias. Wij hebben al de koers van de apostel in Pisidisch Antiochië opgemerkt, het eerste uitgebreide verslag van zijn prediking na zijn afscheiding van de andere apostelen. Zonder de wet terzijde te stellen, terwijl hij nog steeds de vergeving predikt, voegt hij deze buitengewoon belangrijke uitspraak toe: "ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes, wordt ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem"(Hand. 13:39).

In de vier "evangeliën" wordt nooit de rechtvaardiging gepredikt. Het is waar, we hebben de Wijsheid gerechtvaardigd en God gerechtvaardigd en zondaren, die proberen zichzelf te rechtvaardigen, maar slechts in één geval lezen we van een mens die gerechtvaardigd wordt. De Farizeeër rechtvaardigde zichzelf op grond van zijn eigen werken. Hiermee in contrast staat de tollenaar, die gerechtvaardigd *wordt*(Luc. 18:10-14). Niet dat hij de volheid van deze zegen

geniet zoals wij, maar hij, en niet de Farizeeër, had het bij het rechte eind. Het is van belang op te merken dat dit de enige maal is waar over een verzoenende bedekking wordt gesproken in de vier verslagen. De tollenaar veroordeelde *zichzelf*, maar vroeg God voor hem, de zondaar, een verzoenende bedekking te maken. Deze houding was juist, en om deze reden keerde hij gerechtvaardigd terug naar zijn huis, iets wat de Farizeeër niet kon doen. Maar zelfs dit is niet de rechtvaardiging van Paulus' evangelie.

Terwijl het boek Handelingen gevuld is met de vervulling van Lucas' Opdracht voor de mensheid, gekoppeld aan de Eerste Koninkrijks Opdracht tijdens het aanspreken van de Joden in het land, en dopen, en tekenen van de Scheppings Opdracht, wordt in Handelingen de speciale Opdracht die aan Paulus was toevertrouwd maar nauwelijks vermeld. Als Paulus' Opdracht al naar voren komt, is ze, net als Lucas' Opdracht, verbonden met en gekleurd door de last van het boek, en dat is het koninkrijk van Israël.

Rechtvaardiging in Romeinen.

De brief aan de Romeinen perfectioneert het fragment van het nieuwe begin in het Pisidische Antiochië. Na het falen van de Koninkrijksverklaring is heerschappij niet langer aan de orde en kan goddelijk goedertierenheid niet langer koeriers uitzenden om de vergeving uit te roepen voor de vergissingen en misdaden van de aangesprokenen. Het is de taak van de heerser om te straffen of te vergeven waar kwaad is begaan. Dit is heel anders dan de functie van een rechter. Zijn enige bezigheid is te bepalen of de gevangene schuldig is of niet. In Romeinen wordt het toneel veranderd. Wij zijn in de rechtszaal. De wet waarop alles moet geschieden wordt vastgesteld. Er is een perfect evenwicht; er is geen onderscheid.

De mensheid is de eerste die in de beklagdenbank verschijnt. Maar ieder van hen wil zelf op de stoel van de rechter zitten en zijn medemens aanklagen, daarbij vergetend dat hij net zo onderworpen is aan het oordeel van God. De mensheid veroordeelt zichzelf (Rom. 2:1-6).

Vervolgens komt de Jood, die niet meegerekend wenst te worden met de rest. Hij kent de wet, maar breekt die. Maar een wetgeleerde heeft geen betere kans in deze rechtbank dan iemand die geen enkele wetsregel kent. Bij de voleinding van de Eerste Koninkrijks Opdracht zal het oordeel gaan op basis van Israël voorrechten. De bevoorrechte natie komt in het geheel niet in dit oordeel en de rest wordt geheel en alleen beoordeeld op basis van hun behandeling van de getrouwe Jood (Matt. 25:31-46). De Tweede Koninkrijks Opdracht, hoewel de natiën daar het onderwerp zijn, onderschikt hen aan Zijn aardse volk, Israël. En zelfs dan, onder Lucas' Opdracht, wordt er een vergeving verkondigd aan alle volkeren, inclusief Israël, en het moest beginnen in Jeruzalem. Het verslag in het boek Handelingen laat zien dat het alleen door tussenkomst van goddelijke ingeving was, dat het aan anderen verkondigd werd dan de mede-Jood. De Opdracht was duidelijk genoeg. Het lange verhaal in het geval van Cornelius laat zien hoe dit vooroordeel afgebroken werd. Het boek Handelingen, echter, is, zeer strikt genomen, een koninkrijksverslag, een koninkrijkswaarheid

verkondigend, en vergeving is daar een koninklijk voorrecht. Als zodanig moet het de Israëliet de belangrijkste plaats geven. Maar in Romeinen zijn we in de rechtszaal, waar er geen onderscheid is tussen Jood en Griek. Daar is de enige regel het onkreukbare en onbuigzame recht. De wet, waarop de Jood rustte, vindt hem terug met de mond toegesloten en onderworpen aan het oordeel van God(Rom. 2:17 - 3:20).

De aanklachten tegen zowel de Jood als de Grieks worden onderbouwd. Beiden wachten op hun oordeel. Buiten de rechtszaal gaven het nationale voorrecht van de Jood hem een groot voordeel. Maar voor de balie van God is er geen onderscheid(Rom. 3:23).

GOD.

Wie is de volgende in de beklagdenbank?

God Zelf!

En wat is de aanklacht?

Afwijking van de strikte lijn van het recht, op twee punten:

1. het voorbijgaan aan de straffen voor zonden uit het verleden, en
2. het nu rechtvaardigen van de zondaar.

Het eerste punt wordt afgehandeld door het feit van God's doelstelling dat Christus Jezus het verzoenmiddel moest zijn(Rom. 3:25). Zijn bloed heeft afdoende waarde gegeven aan God's eerdere geduld. Dat bloed wijst ook vooruit naar het toekomstige priesterlijk werk van Hem Die zal dienen naar de kracht van een "onvernietigbaar leven"(Hebr. 7:16).

Het tweede punt is een vraag van gelijkheid, dat wil zeggen, het is buiten wet om(Rom. 3:21). Er is een toevlucht tot de rechtvaardigheid van God, in al haar exclusiviteit. Voor Hem is het geen probleem, want Zijn rechtvaardigheid is een gebied waar de wet geen zeggenschap heeft, waar de heerlijkheid van God Zijn eigen resultaten bereikt. Aangezien God GOD is, is Hijzelf voldoende om de vergelijking in evenwicht te houden.

En wat is in deze het bewijs? Het wordt opgesomd in deze woorden: "het geloof van Jezus Christus"(Rom. 3:22). Het is door dit geloof dat God's rechtvaardigheid de onze wordt, want Hij was altijd volkomen gehoorzaam aan God's rechtvaardigheid. Het geloof van Jezus Christus was in de rechtvaardigheid van God.

In God's genade worden zij die van het geloof van Jezus Christus zijn om niet gerechtvaardigd. Dit komt door de verlossing die in Christus Jezus is(Rom. 3:24), want deze verlossing toont God's rechtvaardigheid in de huidige tijd(Rom. 3:26). In Hem Die geen zonde kende heeft God de zondaar benaderd, opdat zij die geloven in Hem God's rechtvaardigheid zouden verkrijgen(2Kor. 5:21). De zaak van de oneerbiedige ligt zo in God's handen(Rom. 4:5).

Echter, aangezien deze zaak buiten het domein van de wet ligt, welke standaard

van billijkheid is er dan beschikbaar? Er zijn er twee, maar toch zijn deze twee één: God's heerlijkheid en het welzijn van Zijn schepselen.

Kan zonde gerechtvaardigd worden op grond van God's heerlijkheid? Zonde kan dat nooit *uit zichzelf*. Maar zonde en de gehoorzaamheid van de Heiland aan Zijn Vader zullen, gecombineerd, een oneindige schittering geven aan God's heerlijkheid. De combinatie is van zulk een weldadige helderheid dat niets de terugtrekking van zonde nu zou kunnen rechtvaardigen, zelfs als dat al mogelijk zou zijn, en niets kon Hem het recht gegeven hebben om zoveel van Zichzelf achter te houden als het geloof van Jezus laat zien. Uit het wezen van dit geval vloeit voort dat er geen ander kanaal mogelijk is voor de manifestatie van de essentie en kwaliteiten van God dan zonde. Zonde is tegen God's wil, maar het gehoorzaam lijden van Jezus Christus was overeenkomstig met God's wil en dientengevolge was en is het lijden van Christus "God's rechtvaardigheid." Het geloof van Jezus Christus was in de rechtvaardigheid van de Vader. Zijn bloed is het heerlijke bewijs van Zijn geloof; Hij geloofde het Woord van Zijn God en Vader. En Zijn geloof geeft waarde aan het geloof van degene die van het geloof van Jezus is.

Daarom, terwijl zonde op zich ontsiert en vernietigt en verderft, zou het recht haar verwijdering en veroordeling eisen, maar de zonde en het bloed van Jezus Christus (het bloed als figuur van Zijn geloof en daaruit volgend lijden) zijn het hermelyn waarin het recht zich hult. Zij brengen rechtvaardigheid, vrede en zegen; zij bewaren en scheppen. De schatten van God's liefde zouden voor altijd verborgen blijven in Zijn hart, onbekend bij Zijn schepselen, verloren aan het universum, als er niet de gelegenheid van de zonde was geweest. Maar omdat ware liefde, van nature, uit moet barsten, zou het verbergen er van ver gaan om te bewijzen dat er in het geheel geen liefde bestond.

Deze rechtvaardigheid, "voor allen en op allen die geloven" (Rom. 3:22;SV), is iets heel anders dan de wet. De wet kan niet omgaan met zonde. Ze veroordeelt slechts en is niet in staat enige rechtvaardigheid te verlenen. Het is daarom ook perfect juist dat God hen rechtvaardigt die deelnemen aan dit grote doel om Zijn eigen heerlijkheid te onthullen, zelfs als de wet, zowel natuurlijk als goddelijk, hun handelen veroordeelt. Hij is rechtvaardig en de Rechtvaardiger van hen van wie het geloof het geloof van Jezus vastgrijpt (Rom. 3:26), want het geloof van Jezus was in God's rechtvaardigheid. Het bloed van Christus blijft het bewijs van het geloof van Jezus, en het is ook een demonstratie van de rechtvaardigheid van God. Zij die geloven zijn *gerechtvaardigd*.

Dit is geen pardon, want een pardon veronderstelt schuld. Het grote verschil tussen rechtvaardiging en vergeving (pardon) wordt onmiddellijk duidelijk wanneer we het toepassen op God. De tollenaars, zo lezen we, rechtvaardigden God (Luc. 7:29)!! Maar het was verre van hun gedachten om God te vergeven (pardoneren)! Vergeving kan alleen geschonken worden door iemand die gezag heeft. Een rechter kan niet vergeven. Vergeving is het exclusieve voorrecht van de heerser. De koning kan een misdadiger vergeving schenken (die door de wet schuldig was verklaard), vanwege verzachtende omstandigheden.

Maar hij mag en kan zijn misdaden niet rechtvaardigen.

Een rechter kan rechtvaardigen. Maar een rechter kan alleen rechtvaardigen op één of twee gronden. Eén: de beschuldigde is niet schuldig aan de misdaden binnen de letter van de wet. Twee: hij is schuldig naar de letter van de wet, maar een beroep op een raad van billijkheid verklaart de wetbreuk rechtvaardigbaar. Dit is het dichtste nadering die menselijke jurisprudentie kan maken naar God's rechtvaardigheid.

God wordt daarom gerechtvaardigd in Zijn voorbijgaan aan de straffen over zonden die gebeurden voordat het verzoenmiddel werd getoond. Ja, het verzoenmiddel ging in het goddelijk plan vooraf aan de zonde. Het Lam was al gekend vóór de nederwerping, die veroorzaakt werd door de intrede van de zonde, en in God's doelstelling werd Het geslacht vanaf dat moment (1Petr. 1:20; Openb. 13:8). Zonde is niet de aanleiding tot verlossing; het is haar achtergrond, zonder welke wij haar schoonheid niet konden zien. Het is de duisternis die het licht onthult. Zonder dit kon de verlossing, met al haar last van eindeloze heerlijkheid, nooit een uitdrukking gevonden hebben.

En aangezien God rechtvaardig was in het voorbijgaan aan de straf voor zonden die eerder gepleegd waren, wordt Hij ook gerechtvaardigd als Hij iedereen die gelooft rechtvaardig noemt. Zij zijn *om niet* gerechtvaardigd door de verlossing die is in Christus Jezus. Dit zelfde woord wordt gebruikt in Galaten 2:21, waar we leren dat als rechtvaardigheid door de wet zou komen, Christus dientengevolge *tevergeefs* gestorven is. Er zou dan geen noodzaak zijn voor Zijn dood. Zij haatten Hem *zonder reden* (Joh. 15:25). In Hem kon geen aanleiding voor deze haat gevonden worden. Anders dan bij vergeving is er in ons geen verdienste te vinden, het is... *om niet, gratis*.

Vergeving vroeg tenminste om een juiste geestestoestand, of berouw, zonder welke de schenking er van alleen maar fout gedrag zou aanmoedigen. Maar rechtvaardiging is van begin tot eind goddelijk. Hoewel de genade en liefde die ze toont elke vergeving in de schaduw stelt, is het toch het meest nauwgezette recht. Het is het gevolg van goddelijk beraad, dat stamt van lang voor de komst van de zonde en dat haar vervulling vindt, lang nadat de zonde het toneel heeft verlaten.

Exclusief voor Paulus.

In deze korte schets van de leer van Paulus' "mijn evangelie", is het noodzakelijk op te merken *dat het nooit door een andere geïnspireerde schrijver is opgeschreven*. Hoewel Jacobus over rechtvaardiging spreekt, is zijn rechtvaardiging door *werken* juist het complete *tegendeel* van het evangelie dat Paulus predikte. Het heeft haar plaats, maar niet in deze bediening van de *genade* van God.

Daarom, zelfs als Paulus nooit van "mijn" evangelie had gesproken, hebben we toch reden om deze boodschap de zijne te noemen.

Vergeving doet ons denken aan de dag van David, de koning. Rechtvaardiging gaat nog verder terug, naar Abraham, toen er geen wet was. De geheime bediening die we nu op punt staan te overdenken, neemt ons nog verder mee terug, naar het allereerste begin. Het brengt ons in verband met Adam en zijn overtreding.

Onderwerp 1

De voorafgaande opdrachten - deel 8

Een samenvatting van de voorafgaande Opdrachten.

De verschillende opdrachten verschillen in karakter, in bereik, in de overgebrachte voordelen, in de middelen die gebruikt werden om ze uit te voeren, in het effect op hen die hun boodschap ontvingen; en ieder had een aparte geschiedenis.

De eerste Koninkrijks Opdracht.

De eerste Koninkrijks Opdracht (Matt. 10:5) was Joods van karakter. De twaalf apostelen werd verboden ze uit te dragen voorbij de grenzen van Israël. Ze bracht tijdelijke zegeningen, die een teken waren van de nabijheid van het aardse Koninkrijk. Ze werd door de Koning Zelf verkondigd, en werd ook door hen die Hij de Opdracht gaf bekend gemaakt door middel van publieke verkondiging in de steden van Israël. Hij verzamelde uit de afvallige natie een overblijfsel in verband met het komende Koninkrijk.

De verkondiging wordt in drie perioden opgesplitst. De Heer Zelf begon er mee en koos de twaalf apostelen uit als Zijn verkondigers. Toen de boodschap verworpen was, werd de verkondiging stop gezet. Tijdens de pauze die er op volgde, probeerde Hij ze te betrekken bij Zijn lijden en dood. Tijdens de Pinksterdag werd de verkondiging vernieuwd en voortgezet doorheen de periode die in het boek Handelingen beschreven wordt.

Tenslotte wordt ze opnieuw verworpen en de verkondiging nogmaals stop gezet, en, zoals eerder, probeert de Heer hen bezig te betrekken bij de diepere waarheden die voortvloeien uit Zijn dood, dit maal door de apostel Paulus. Voordat het Koninkrijk op Aarde komt, moet het opnieuw verkondigd worden, gevolgd door Zijn glorieuze verschijning.

De tweede Koninkrijks Opdracht (Matt. 28:16-20) vereist dat Israël de eerste Koninkrijks Opdracht ontvangen heeft en, als gevolg daar van, het gezag heeft over de andere natiën. Deze Opdracht is nationaal, alle natiën omvattend, uitgezonderd Israël, en verzekert hen een rechtvaardige regering, *als zij de afgevaardigden van de grote Koning gehoorzamen*. In die dag zal de Koning Zijn lijdende dienstknechten belonen door hen het gezag te geven over de andere natiën. Deze Opdracht duldt geen tegenstand en zal gedurende de dag van de Heer met kracht gehandhaafd worden.

Marcus' Scheppings Opdracht.

Marcus' Scheppings Opdracht is gebaseerd op de opstanding en gericht op het herstel van het hele scheppingsgebied. Ze is wereldwijd in bereik, brengt alleen materiële of fysieke voordelen, werd door de discipelen verkondigd in de die hele schepping onder de hemelen, en is als zodanig vervuld. Ze zal haar vruchten gaan opleveren wanneer de schepping bevrijdt is van de slavernij van verderf, wanneer de zonen van God bekend gemaakt zijn (Rom. 8:19-21).

Lucas' Opdracht voor de mensheid.

Lucas' Opdracht voor de mensheid is gebaseerd op het lijden van Christus. Terwijl het de hele menselijke familie omvat, is ze voor de uitvoering er van afhankelijk van het gezag van de Zoon des Mensen en Zijn afgevaardigden. Ze vaardigde een voorwaardelijk pardon voor zonden uit; de voorwaarde was: bekering. De kracht om vergeving te schenken werd overgedragen aan de apostelen. De geschiedenis er van is opgetekend in het boek Handelingen.

Velen die vergeving ontvingen vielen terug. Het gezag om te vergeven hield op met de dood van de apostelen en zal pas weer uitgeoefend worden als het Koninkrijk nogmaals het onderwerp van de verkondiging is.

Paulus predikt verzoening.

Paulus lijkt in zijn vroege bediening deel gehad te hebben aan deze verschillende opdrachten. Maar de tijd kwam dat hij afgezonderd werd van de anderen en aanvullende onthullingen kreeg. Hij maakt eerst de rechtvaardiging bekend aan de Joden buiten het land en ook aan de andere natiën. Maar anders dan bij de vergeving was dit geheel afhankelijk van genade en werd het ontvangen door geloof en niet door enig werk. Haar geschiedenis is geheel het tegendeel van vergeving, omdat het afhankelijk is van God, en niet van iets in de mens. Het vormt de fundering waarop alle verdere gunst gebouwd is geworden. Het is voorbereidend voor de wederzijdse verzoening. Het is de basis voor het evangelie voor vandaag. De onthulling van het geheim van het gezamenlijk lichaam (Efe. 3:3) paste het alleen aan, zodat het nu het gelijke deel is van een ieder die gelooft. Deze Opdracht wordt diepgaand besproken in de vroege hoofdstukken van de brief aan de Romeinen en in de brief aan de Galaten.

De verzoening.

De verzoening is de Opdracht voor nu. Ze wordt ontvouwd in het vijfde tot en met het achtste hoofdstuk van Romeinen, en in de tweede brief aan de Korinthiërs.

Zo vinden we dat de apostel gedurende het grootste deel van zijn rondreizende bediening, de fysieke banden had bevestigd die Christus verbinden met de natie Israël. Dit is: "Christus kennen naar het vlees." Maar toen dit deel van zijn bediening afgelopen was, kwam er een radicale verandering. "Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen." (2Kor. 5:16,17).

Het was een geheim, tot die grote omwenteling in Paulus' bediening plaats vond, waarop hij altijd zinspeelt wanneer hij het uiteen zet. Aan de Romeinen schrijft hij dat hij het evangelie van de Christus (als Israël's Messias) had gecompliceerd in de kracht van tekenen en wonderen (Rom. 15:19). Op dit punt aangekomen schrijft hij ook aan de Korinthiërs (2Kor. 5:16-21):

"Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer. Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft, welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd. Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen. Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem. "

Zo worden in een veeg de voorafgaande Opdrachten terzijde geveegd. De fysieke verschillen die eens zo prominent waren, worden niet meer in aanmerking genomen.

Het geheimenis van het evangelie, zoals de verzoening genoemd wordt, is een ander geheim dan de huidige geheime bediening, hoewel het verrijkt was en het bevatte. De verzoening werd bekend gemaakt in een brief *aan* de Romeinen, terwijl de apostel nog in vrijheid was. Tijdens zijn gevangenschap *in* Rome maakte hij de waarheid van de huidige bediening bekend in drie gevangenisbrieven. Wat is dan het verschil tussen de verzoening voor de huidige genade en nu?

De geheime bediening.

Israël's suprematie had twee aspecten: zij moesten een koninklijke natie zijn en een natie van priesters. Zij moesten namens God de andere natiën regeren en zij moesten de andere natiën naar God brengen. In de grote voleinding zullen beide voorrechten overbodig raken. Maar zij zullen dat niet tegelijkertijd doen. Israël's priesterlijke bemiddeling zal verdwijnen zodra deze oude Aarde vernietigd wordt, want op de nieuwe Aarde verblijft God met heel de mensheid en is er geen priesternatie nodig om hen naderbij te brengen. Maar dat is niet het geval met regeren, want dat gaat door tot de voleinding. Israël gaat voort met het

regeren van de natiën op de Aarde.

Net zoals deze twee voorrechten in de toekomst zullen ophouden te bestaan, zo is het in het verleden geweest. Toen de verzoening tussen God en de mensheid voor het eerst bekend werd gemaakt, verdween Israël's priesterlijke verhoging, terwijl zij nog steeds hun vooraanstaande plaats in het regeren behielden. Maar toen de huidige geheime bediening onthuld werd, kwam er niet alleen een verzoening met God, maar kwam er vrede tussen gelovigen, zowel uit de Joden als uit de natiën (Efe. 2:15,16). Heerschappij onder de hemelingen zal niet afhangen van enig fysiek voorrecht, maar is gereserveerd voor allen die volharden (2Tim. 2:12).

Er waren dus twee onderscheiden stappen in het inleiden van de verzoening. Door Israël's afvalligheid falen hun priesterlijke functies en opent God de weg naar Zijn aanwezigheid, door vrede te verkondigen aan alle natiën en toegang door geloof, *zonder enige tussenkomst*. En nadat het geheim van Christus' hemelse verhoging bekend werd gemaakt, was er voor de fysieke suprematie van Israël geen plaats meer. Een nieuwe mensheid wordt geschapen, zonder de knellende elementen die de oude bevat. Zo wist de verzoening de vervreemding uit tussen de verschillende secties van de mensheid, net als die tussen God en mens.

En tenslotte worden we geleerd dat deze grootste van alle zegeningen het hele universum zal omvatten (Kol. 1:20).

Hoofdstuk 5

De bediening van de verzoening - deel 1

"14 Want de liefde van Christus dringt ons,
15 daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat een voor allen gestorven is.
Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die
leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen
gestorven is en opgewekt.
16 Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al
Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer.
17 Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is
voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.
18 En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft
en ons de bediening der verzoening gegeven heeft,
19 welke immers hierin bestaat, dat God in Christus de wereld met
Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te
rekenen, en dat Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd.
20 Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u
vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.
21 Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde
gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.
1 Maar als medewerkers Gods vermanen wij u ook de genade Gods niet
tevergeefs te ontvangen,
2 want Hij zegt: ten tijde des welbehagens heb Ik u verhoord en ten dage
des heils ben Ik u te hulp gekomen; zie, nu is het de tijd des welbehagens
zie, nu is het de dag des heils.
3 Wij geven in geen enkel opzicht enige aanstoot, opdat onze bediening
niet gesmaad worde,
4 maar wij doen onszelf in alles kennen als dienaren Gods: in veel dulden,
in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden,
5 in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in moeiten, in nachten
zonder slaap, in dagen zonder eten,
6 in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in rechtschapenheid, in de
Heilige Geest, in ongeveinsde liefde,
7 in de prediking van de waarheid, in de kracht Gods; met de wapenen
der gerechtigheid in de rechterhand en in de linkerhand;
8 onder eer en smaad, in kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders en
toch betrouwbaar;
9 als niet bekend en toch wel bekend; als stervend en zie, wij leven; als
getuchtigd, maar niet ten dode;
10 als bedroefd, maar altijd blijde; als arm, maar velen rijk makend; als
niets hebbend en toch alles bezittend.
11 Onze mond heeft zich tegen u geopend, Korinthiers, ons hart staat wijd
open;

12 bij ons vindt gij niet te weinig ruimte, maar in uw binnenste is het te eng.

13 Maar dan ook gelijk op, (ik spreek als tot mijn kinderen) gij moet ook ruimer worden."

(2Kor. 5:14 - 6:13)

God is verzoend! God heeft vrede! Dit is de sleutel tot de proclamatie die Hem genoeg doet. Hoe zelden wordt dit heerlijke feit ten volle verstaan! De mensen wordt verteld dat *zij* vrede moeten maken met God, ondanks het feit dat Hij die al voor hen heeft gemaakt. Ze worden voortdurend opgeroepen tot Hem te bidden, Hem vragend hun verzoeken aan te horen, in complete minachting voor Zijn ongeëvenaarde minzaamheid, waarin Hij hen uitnodigt. *God is nu Degene die vraagt*, voor zover het de ongelovige betreft.

De verzoening en de nieuwe schepping.

In deze bediening is God verzoend, maar Hij zal dat zeker niet zijn tijdens de periode van verontwaardiging, die volgt op de huidige tijd van genade, noch tijdens het duizend-jarig Koninkrijk op deze Aarde, alhoewel die tijd zeer gezegend zal zijn. In het Koninkrijk zal het de "heidenen" niet toegestaan zijn God te benaderen, behalve via Zijn priesternatie, Israël. Het is pas op de nieuwe Aarde dat God bij heel de mensheid zal tabernakelen. Dan zal Hij alles nieuw maken (Openb. 21:5).

Een nieuwe schepping, dat is het deel van de gelovige, zelfs nu al (2Kor. 5:17).

De trage eonen op de Aarde hebben tot op heden ons nog niet een beeld gegeven van de huidige genade. Zelfs het grootse millennium, de mooiste bloem die deze Aarde zal voortbrengen, kan haar allesoverstijgende heerlijkheden niet schetsen. Het is pas tot de as van de huidige Aarde vervangen zal zijn door een geheel nieuwe schepping, dat het oog kan rusten op een scène die op juiste wijze de geestelijke zegeningen zal portretteren die wij hebben in Christus Jezus.

Schepping vs. geboorte.

Laten we schepping niet verwarren met geboorte. Adam werd niet geboren. Hij verkreeg de volwassenheid niet door de poorten van het kind-zijn en jeugd. Hij kwam volgroeid, perfect volwassen, volledig gerijpt, voort uit de hand van de Schepper. Hoe anders ging het met zijn nageslacht! In plaats van dat men vers uit de hand van God komt, met alle perfectie die daarmee samen gaat, worden wij in de wereld gezet als hulpeloze baby's, en na een langzame groei bereiken we nauwelijks wat Adam was op het moment van zijn schepping. Schepping houdt perfectie in; geboorte is een vernieuwing door middel van de kindertijd en jeugd.

Wedergeboorte vs. nieuwe schepping.

Geboorte is de gedachte die boven komt wanneer God Zich beraadt om deze Aarde een frisse start te geven en noemt het "wedergeboorte"(Matt. 19:28), en, wanneer dat gefaald heeft, vernietigt Hij het geheel en maakt Hij een totaal nieuwe schepping(Jes. 65:17; 2Pet. 3:13; Openb. 21:1).

Dit zijn ook de gedachten die bij ons opkomen in de geestelijke tegenhangers van deze twee. De wedergeboorte stelt God's evangelie voor zoals uiteen gezet door de apostel Paulus, *tot het moment van de omwenteling*, toen de brieven aan de Korinthiërs werden geschreven. Zoals in de heerlijke dag van de Heer(IEUE), benaderden de natiën God door de bemiddeling van Paulus, handelend als priester(Rom. 15:16). De fysieke relatie van de natie Israël met de Messias gaf hen een overwicht over de andere natiën, die Paulus tot dusverre had bevestigd. Maar vanaf dat moment hield de wedergeboorte op beeld te zijn van de houding van God naar de mensen.

Geestelijk worden de woorden van het boek Openbaring(de Onthulling door Jezus Christus) waar: "Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn"(Openb. 21:3). Ook geestelijk: "het oude is voorbijgegaan,..."(2Kor. 5:17; vergelijk met Openb. 21:4). Dan zal Hij zeggen: "Zie, Ik maak alle dingen nieuw!" En daarom is het nu: "het nieuwe is gekomen!"

Christus stierf voor allen.

Net zoals in die dag de dood van Christus de basis zal zijn voor zegen voor alle natiën(en ook voor Israël), zo is het ook nu het geval. Een bekrompen Jood, zoals de apostel Paulus eens was, zou van nature de zegen voor de natiën ontkennen. Maar de liefde van Christus dringt hem nu anders te denken. En zelfs als de zegen uit zou lekken naar de andere natiën, zou een Jood denken dat het maar magertjes moest zijn, beperkt. Maar Christus' liefde spreekt ook dat tegen.

Hij stierf voor iedereen, niet alleen voor Israël. En aangezien het nodig was dat Hij af zou dalen in de dood om mensen te redden, volgt daaruit dat allen onderworpen zijn aan dat donkere domein. Maar zij die door Hem leven, voor wie Hij werd opgewekt, van wie de harten geantwoord hebben op de liefde die Hem er toe leidde ten behoeve van hen te sterven, zijn zij nog steeds buiten gesloten, worden zij nog steeds op afstand gehouden, zoals vroeger de buitenlanders? Zeker niet! Hun levens hebben voortaan een nieuw doel. Ooit hadden zij hun eigen blijdschap voor ogen. Nu hebben ze de faam van Christus op het oog. Zij leven in Hem, niet slechts als verre vreemde, maar als hen die nauwe banden met Hem aangeknoopt hebben door de banden van de liefde, die Hij Zelf gemaakt heeft. En dat niet in de betekenis die er tegenwoordig aan gegeven wordt: voor Hem werken om de schuld af te betalen die wij Hem schuldig zijn. Het zij verre van ons! Leven is niet werken. Echt leven is het genieten van Zijn gunst.

Zij die leven.

Maar aangezien allen die nu werkelijk leven, in Hem leven, wat moet er dan worden van het onderscheid dat tot op heden gehandhaafd wordt tussen Israël en de andere natiën? De Joden waren Zijn verwanten, en in die oude schepping moeten ze altijd staan tussen Hem en de rest van de mensheid.

Doorheen heel Paulus' bediening tot deze omwenteling, was hij niet alleen eerst naar de Jood gegaan, maar had hij hen ook de eerste plaats gegeven in de zegeningen. En omdat hij hun Koninkrijk had verkondigd, was dit passend en terecht.

Maar nu is *die* bediening vervuld. Vanaf dat punt worden vleeselijke banden niet langer erkend.

Het oude is voorbij gegaan.

Het is gebruikelijk om te spreken van de "oude" dingen die voorbij zijn gegaan als die welke ons gedrag kenmerkten voordat we geloofden. Maar Paulus is hier niet bezig met de individuele ervaring van een enkeling, maar met de bedieningsverandering die zojuist had plaatsgevonden. Het "oude" of *primitieve* is dat wat verbonden is met het Judaïsme en de fysieke suprematie van Israël. Er zijn meerdere woorden die gewoonlijk met "oud" worden vertaald. Het woord dat hier gebruikt wordt is een vorm van het woord dat algemeen met "begin" wordt vertaald. Het is *archaion*, wat vrijwel identiek is met ons "archaisch" en inderdaad vrijwel dezelfde betekenis heeft. Het spreekt van het eerste, de oorspronkelijke dingen, zoals die waar naar verwezen wordt in het zesde hoofdstuk van Hebrëeën, als het "eerste onderwijs aangaande Christus"(Hebr. 6:1).

In de carrière van de apostelen van de Besnijdenis kan een omwenteling als deze niet worden gevonden.

Paulus noemde de bediening waarvoor hij was afgezonderd te Antiochië "mijn" evangelie, om het te onderscheiden van de bediening van de twaalf. Maar de verzoening is zelfs nog verder verwijderd van hun verkondiging en onderwijs.

De apostelen van de Besnijdenis.

Petrus, Jacobus en Johannes gaan, als leidende apostelen van de Besnijdenis, tot aan het einde voort met het erkennen van fysiek onderscheid, iets waarvan hun brieven, geschreven na dit moment, getuigen. En nauwkeurig onderzoek van hun geschriften zal laten zien dat zij geheel aan de verzoening voorbij gaan; hun woorden passen bij God's toekomstige hervatting van Zijn handelen met Israël. Hun brieven zijn niet toepasbaar op deze dag van gunsten voor de natiën.

Jacobus erkent de fysieke apartheid van Israël, door zijn brief te richten aan de twaalf stammen in de verstrooiing(Jac. 1:1). Hij spreekt niet alleen tot de

getrouwen onder hen, maar ook tot de zondaren en vrienden van de wereld(Jac. 4:4,8). De komst van de Heer wordt verkondigd, niet echter zoals Hij zal komen voor ons, als Redder, maar als Rechter(Jac. 5:7-9).

Ook Petrus schrijft aan de verstrooiing. In plaats van hen te vertellen van *vrede*, vertelt hij hen dat het *oordeel* moet beginnen bij het huis Gods(1Pet. 4:17). Hij erkende hen niet alleen als een "natie"(1Pet. 2:9), maar spoort hen aan bij hun gedrag onder de andere natiën(1Pet. 2:12).

Johannes' brief gaat over "hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben"(1Joh. 1:1). Het vlees van de Messias is het grote punt waarop wordt aangedrongen in verband met Zijn komst. "Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God; en iedere geest, die Jezus niet belijdt, is niet uit God. En dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt, dat hij komen zal, en hij is nu reeds in de wereld"(1Joh. 4:2,3). Het werd geschreven met verwijzing naar de komst van de antichrist(2:18) en houdt zich bezig met de geestelijke kant van de wedergeboorte, als zijnde geboren uit God(3:9,10). In die dag zal er zegen zijn voor alle natiën, door het zaad van Abraham. Daarom lezen we: "Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld"(1Joh. 2:2). Vervuld zijnde in de dag van IEUE, die gedeeltelijk een type is van Paulus' vroege bediening, heeft het er veel mee gemeen.

Judas, de waarschuwingswolk die vooraf gaat aan de komende storm van oordelen, staat op grote afstand van de vrede.

Alleen Paulus.

Deze korte hints zouden nog verder uitgebouwd kunnen worden, maar er is voldoende naar voren gebracht om aan te tonen dat de verzoening niet buiten Paulus' brieven gevonden kan worden, en dat zijn doelstelling om voorbij te gaan aan de voorrechten die verbonden zijn aan een bloedverwantschap met Christus, niet gedeeld werden door de twaalf apostelen en zij van de Besnijdenis die bereikt werden door hun bediening.

Zij wisten niets van enige nieuwe schepping, behalve van die welke zal volgen op de dag van de Heer(IEUE).

Het past ons dan ook in onze poging te onderscheiden wat God in deze huidige periode zou willen verkondigen, ons te beperken tot Paulus' geschriften, en in het bijzonder die brieven die tijdens en na deze omwenteling werden geschreven.

Prediking voor vandaag.

Het effect van zo'n gang van zaken zou de hedendaagse prediking op z'n kop zetten, zelfs onder hen die redelijk verlicht lijken te zijn. De verzoening laat

geen plaats vrij voor de prediking van oordeel en de "wedergeboorte", bekende onderwerpen bij de meer getrouwe predikanten. Dopen en alle andere ceremoniën en "genademiddelen" hebben in het geheel geen deel aan deze bediening. En de constante oproep aan de zondaar om te bidden voor redding, wordt een te vrezen struikelblok, *omdat het in de praktijk ontkent dat God verzoend is. God nodigt u uit!*

Wat is dan de boodschap die we moeten uitdragen?

Ten eerste: om geschikt te zijn om het bekend te maken, moeten we de kracht er van kennen in ons hart. We moeten ons niet alleen verheugen in rechtvaardiging door geloof, maar binnen gegaan zijn in de vrede met God en de genieting van de zonneschijn van Zijn onbewolkte gunst. Het is onmogelijk dit grandioze nieuws aan anderen over te dragen, zonder zelf haar vreugdevolle kracht te kennen. Aan hen die de verzoening ontvangen hebben, wordt deze bediening toegewezen.

Hoofdstuk 5

De bediening van de verzoening - deel 2

Het kruis was God's wil.

Er is een vreselijk misverstand in het populaire denken en in de belijdenissen van het Christendom waar het de rol betreft die God speelt in de "goedmaking." God wordt vaak weergegeven als diep beledigd, de zondaar dreigend met vreselijke rampspoed, als hij zich niet "bekeert" en God smeekt om hem te redden. Toch komt Christus tussenbeide namens de arme bekeerling. Zo lijkt het er op dat God en Christus verschillend staan tegenover de mensheid.

"Niet Mijn wil."

Niets kon er verder van de waarheid zijn dan dit! Doorheen heel Christus' aardse bediening stond Hij er op dat niets wat Hij deed of zei uit Hemzelf voortkwam. "Ik kan van Mijzelf niets doen.... want Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft"(Joh. 5:30).

Deze schitterende onderschikking aan de wil van de Vader wordt het duidelijkst aan het kruis. Toen de donkere schaduwen om Hem heen begonnen te sluiten, was Zijn Vader's wil het enige dat Hem ondersteunde.

"Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!"
(Luc. 22:42)

"Maar het behaagde de Here hem te verbrijzelen. Hij maakte hem gewond."
(Jes. 53:10;CV)

Niets kan duidelijker zijn dan dat het God's wil was en Zijn werk, hoewel het door Christus gedaan werd. Zo wordt het duidelijk "dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was "(2Kor. 5:19)

Overtredingen niet toegerekend.

De King James vertaling weergave van het volgende vers met: "Hen hun *schulden* niet toerekenend," doet ons de kracht van deze passage missen. Hier spreekt God van onze *overtredingen*, wat de echte kracht is van het Griekse woord dat hier wordt gebruikt(Zie Rom. 5:16,17,18).

Met zonde en schuld moet afgerekend worden in overeenstemming met de onbuigbare regels van de gerechtigheid. Maar welke noodzaak was er om met deze sowieso om te gaan aan het kruis? Waarom niet gewacht tot de dag van het oordeel en iedereen gegeven wat hem of haar toekomt? Wat voor rechten hadden Zijn schepselen dat ze zwaarder wogen dan het verzoek van Zijn geliefde Zoon om de beker aan Hem voorbij te laten gaan?

Als God de verwijten en verachting en minachting in aanmerking genomen had die de mensen op Hem hadden geworpen in de persoon van Zijn Zoon, zou Hij dan niet diep beledigd zijn geweest? Zou Hij dan niet op zijn voetstuk zijn blijven staan ten aanzien van Christus' verzoek? O, hoe heerlijk schijnt Zijn genade, zelfs in Getsemané! De *zonden en overtredingen* van de mens legt Hij op Zijn Christus, maar aan hun *beledigingen* gaat Hij geheel voorbij.

Zou Hij in een andere gemoedsgesteldheid voorzien hebben in zo'n Offer? De grove en schandalige beledigingen van de mens werden nog groter, nadat Hij Zich aan hen onthuld had. En nu maakten zij hun handen rood in het bloed van Zijn Gezalfde. Een grotere provocatie is niet denkbaar. Maar in plaats van hun beledigingen tegen hen in te brengen, trekt Hij Zich terug in Zichzelf en vindt daar de innerlijke liefde waarop Hij Zijn zoete wraak laat rusten.

God blijft rechtvaardig.

Maar hoewel er zo aan hun beledigingen wordt voorbij gegaan, vereist Zijn rechtvaardigheid zuivering van de puinhoop die door hun zonden is aangericht en van de breuk van Zijn heilige wet. Daarmee moet afgerekend worden. Aan beledigingen kan voorbij gegaan worden, zoals God dat behaagt, zonder Zijn Naam aan te tasten, maar zonde en overtreding moeten in aanmerking genomen worden als Hij Zijn rechtvaardig en heilig karakter wil handhaven. Hiertoe voorziet Hij Zelf in een Offer. Christus is Zijn zonde-offer(of: zonde-nadering).

Van de kant van de mens.

Zo gaat de verzoening voort. Aan beledigingen wordt voorbij gegaan, zonde en overtredingen worden weggedaan, en wat blijft er over tussen God en Zijn schepselen? Aan de kant van God niets! En aan de kant van de mens *niets dan de ontvangst van de verzoening*.

God heeft het aan ons overgelaten dit aan anderen te vertellen. Strikt gesproken is dit Christus' werk. Namens Hem voeren wij dan ook vredesonderhandelingen, alsof God door ons uitnodigt: "Wij smeken: in de naam van Christus, weest met God verzoend!"(2Kor. 5:20).

"Weest met God verzoend" houdt een verandering in van de zijde van *alleen één van de betrokkenen*. Zo'n verandering is duidelijk nodig aan de kant van de mens, maar niet langer van God's kant. Hij heeft de wereld al met Zichzelf verzoend. Het is aan de mens om deze verzoening te ontvangen, en zo

wederzijds verzoend te zijn.

Wat is deze oproep vandaag hard nodig! Hoe weinig van deze heerlijke waarheid bereikt de oren van de mens. De wereld weet niet dat God hen uitnodigt om met Hem verzoend te zijn. Slechts weinigen van hen die zijn gerechtvaardigd in het bloed van Christus, geven ooit in enige waarneembare mate antwoord op deze oproep.

Ook heiligen.

Het zwakke geflikker van het geloofsvlammetje verlicht soms Zijn Woord en zij verheugen zich dan dat zij ontdekken dat hun zonden verdwenen zijn. Maar hoe vaak tuimelen ze, in tijden van spanning, terug in duisternis en wanhoop. O, dat zij toch hun zonden en gevoelens en al wat gemeenschap met Hem verhindert zouden achter laten en in gaan in *Zijn* vrede! God Zelf nodigt zelfs de Zijnen uit om de verzoening te ontvangen. Rechtvaardiging is slechts één van Zijn geschenken. Het zou moeten leiden tot een kennismaking met de Gever.

Het mag voor sommigen vreemd lijken om hen die gered zijn te smeken deze aanvullende gunst te aanvaarden. Maar toen de Korinthiërs in het begin geroepen werden was het nog steeds een geheim en daarom kon het niet aan hen aangeboden worden. Nu die gunst bekend is gemaakt worden ook zij uitgenodigd om het te ontvangen en te antwoorden op haar niet te vergelijken genade.

Het komt niet in onze gedachten op een klassenonderscheid te maken tussen God's volk. Maar een volle zekerheid onder Zijn geliefde heiligen kan alleen via dit kanaal komen. Er is een dringende noodzaak om vrede te verkondigen aan de angstige "heilige", zowel als aan God's vijanden.

Ambassadeurs voor Christus.

Wij zijn ambassadeurs(2Kor. 5:20; de NBG heeft hier "gezanten"). Deze titel alleen al geeft een aanwijzing over zowel onze boodschap als ons gedrag. Op het moment waarop oorlog wordt verklaard tussen twee landen, worden de ambassadeurs terug getrokken. Daarom zal God, voordat Hij Zijn vreemde werk zal beginnen in de grote dag van Zijn verontwaardiging, ons, Zijn ambassadeurs, wegnemen van deze Aarde(1Thess. 1:10). Alleen al onze aanwezigheid hier is een echt teken van vrede, die moet voortduren tot we geroepen worden naar de hemelingen, waar we onze bediening in hoger sferen zullen voortzetten.

Het is altijd het beleid van ambassadeurs te voorkomen dat er aanstoot wordt gegeven. Dit is in het bijzonder het geval wanneer relaties gespannen zijn en de regering thuis voor vrede en verzoening is. God is op dit moment voor vrede, en het betaamt Zijn ambassadeurs zichzelf daar naar te gedragen.

Elia riep vuur af van de hemel, dat de overste en zijn vijftig mannen verteerde die tegen de profeet waren gestuurd(2Kon. 1:10). De discipelen stelden een

soortgelijke koers voor in het geval van de Samaritanen, die Elia's Heer niet wilden ontvangen, simpel en alleen omdat Hij Zijn koers naar Jeruzalem wendde. Maar Hij berispte Zijn discipelen, want zo'n koers was geheel tegengesteld aan Zijn goddelijke missie (Luc. 9:51-56). Zij hadden een roemrijk voorbeeld, en de Schriften, als basis voor hun voorstel, maar zij faalden de geest van de tijd te onderscheiden. Hoe nodig is het dan voor ons te weten wat de geest is die wij moeten tonen!

Verzoening in actie.

De ambassadeur van het goddelijk hof van God die zijn missie begrijpt, is voorzichtig om geen aanstoot te geven. Hij verzoent. Zijn ambassadeurs, wat ook hun gevoelens mogen zijn op dat moment, moeten de houding tentoonspreiden van de Kracht die zij vertegenwoordigen. Dit is de grote leidraad in de bediening van de verzoening. Ze zou iedere omstandigheid moeten aanvatten voor een vernieuwd aanbod van vrede en een andere gelegenheid om mensen uit te nodigen God's genadevolle gift te aanvaarden.

Het is niet moeilijk vrede te hebben te midden van vrienden en gemak en populariteit, maar in tegenslag en beproeving, bij laster en gebrek, wanneer alles tegen ons *lijkt*, hebben we een gelegenheid, zowel in daad als in woord, om uiting te geven aan de verzoening. Het zal ons leren soepel te zijn en vrucht te dragen, ondanks de meest intense vijandschap. Het zal het hart doen groeien voorbij de stress van de omstandigheden.

De belangrijkste van de genadevolle kwaliteiten die een ambassadeur zou moeten tonen is volharding. De apostel Paulus noemt negen nuttige velden op die haar voeden. Een paar er van zijn: droefenis, benauwdheid, zwoegen, waken, kennis en geduld, gevolgd door vriendelijkheid en heilige geest en ongeveer liefde. Deze kwaliteiten sturen God's dienstknecht en maken ruimte voor Zijn boodschap, ondersteund door de kracht van God.

Maar terwijl hij poogt om zich te gedragen als God's dienstknecht, moet de ambassadeur voorbereid zijn op oneer zowel als glorie, voor laster zowel als faam. Hoewel beschuldigd van misleiding, onbegrepen, gekastijd, verdrietig en arm, toch wordt er van hem gezegd dat hij waar is, verheugt hij zich in al zijn ellende, deelt hij velen een fortuin uit, en kent hij alles als deel van zijn bezit.

Een verruimd hart.

Hoe heerlijk is zo'n bediening! De verkrampde en starre dogma's van de op zichzelf gerichte Saulus zijn alle verdwenen in de schittering van deze genade. De liefde van Christus heeft zijn bekrompen hart vergroot en zijn liefde vloeit onbelemmerd naar de vreemde en onbesnedene.

Ook wij hebben vergroting nodig om ons deel van uitgestrektheid van liefde te kunnen bevatten. Alleen wanneer wij kennis hebben van en ons verheugen in de grote Verzoener, zullen we onze harten weg kunnen houden van de gebruikelijke

bekrompen belijdenis. O, mocht iedere lezer van deze zinnen zijn hart opdragen haar grenzen uit te breiden om alles waarin Zijn liefde heeft voorzien te omvatten, en zo uitgerust een hartsverbintenis aan te gaan met de apostel, wanneer hij bidt:

"dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken, waarvoor ik een ambassadeur ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig kunnen optreden, *zoals ik behoort te spreken.*"
(Efe. 6:19,20)

Hoofdstuk 6

De natiën dichtbij gebracht.

"11 Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werd door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is,

12 dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israels en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.

13 Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.

14 Want Hij is onze vrede, die de twee een heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

15 doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot een nieuwe mens te scheppen,

16 en de twee, tot een lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

17 En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren;

18 want door Hem hebben wij beiden in een Geest de toegang tot de Vader.

19 Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods,

20 gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.

21 In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here,

22 in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest. "

(Efe. 2:11-22)

Waar menselijke heerschappij er in is geslaagd de mensheid in een veelheid aan botsende en oorlogvoerende groepen op te splitsen, zal God eens hen allen onder één Hoofd samenvatten (Efe. 1:10). Als "Eerstgeborene der ganse schepping" (Kol. 1:15) was Christus ooit Hoofd van allen, maar in Zijn gehoorzaamheid aan Zijn God ontledigde Hij Zichzelf, beneden allen afdalend. Nu heeft God Hem begenadigd met een Naam die is boven alle naam, zodat het hele universum eens de knie zal buigen en Zijn heerschappij zal bevestigen (Filip. 2:10). Zo zal alle wanklank op het gebied van heerschappij voor altijd uitgebannen worden.

En zo zal het ook zijn op het gebied van de verzoening. Hij zal geen rust hebben totdat allen dicht aan Zijn hart gebracht zijn, in harmonie met Hem.

Onenigheid op Aarde.

Niets van deze eenheid kan op Aarde verkregen worden, zolang Israël de plaats bij uitstek kan opeisen. Zo lang zij *dichtbij* zijn en de natiën *veraf*, kan er geen eenheid zijn.

Vandaag de dag is de mensheid een hopeloze massa van tegengestelde belangen. Ze is verdeeld in duizenden fragmenten. Er is de basisverdeling tussen de seksen. Het lijkt bijna vreemd dat dit een basis zou zijn voor onenigheid, maar dat is het wel. In Christus is dit onderscheid verdwenen (Gal. 3:28). Er is verschil tussen rassen. In Christus verdwijnt dat. Er is diversiteit in positie. Toch zijn meester en slaaf, hoog en laag, één in Hem. Maar het grootste verschil van alle - de ene die van echt belang is voor een relatie met God - is dat van besnijdenis, van het burgerschap van Israël, van deelname aan de beloften en een deel in de heerlijke verwachting van de uitverkoren natie.

Ondanks alle zegen die rechtvaardiging en zelfs verzoening brengen, overbruggen ze niet de kloof tussen Israël en de natiën. Zij brengen geen eenheid.

De verzoening.

Laten we de ontvouwing van de verzoening volgen zoals die onthuld werd. Net als alles van Paulus' bediening stormde ze niet in een keer met stralende helderheid vooruit, maar vergaarde ze heerlijkheid met iedere opeenvolgende onthulling door de verheerlijkte Christus. We vinden pas voor het eerst in het vijfde hoofdstuk van Romeinen dat de gerechtvaardigde gelovige in perfecte vrede met God wordt gebracht. We hebben er over nagedacht in het elfde hoofdstuk van Romeinen, waar de natiën, als zodanig, verzoend zijn, zodat, ondanks Israël's afwijking, de weg van het geloof direct naar God open ligt, zonder tussenkomst van Israël. Wij hebben gepeinsd over haar bediening in het vijfde hoofdstuk van 2 Korinthe, nadat alle fysieke verwantschap met Christus is afgewezen.

De brief aan de Efeziërs.

Nu we de brief aan de Efeziërs binnen gaan, wordt ons verteld dat niet alleen de zegen van soort is veranderd - geestelijke zegeningen overstijgen Israël's fysieke beloften - maar dat ook het gebied van zegen is veranderd.

Eerst wordt het geheimenis van Christus onthuld als nooit tevoren. Zijn hemelse hoofdschap wordt voor het eerst bekend gemaakt, zodat dat wat op de Aarde en dat wat in de hemelen is verenigd wordt onder een enkele Heer. Maar daarenboven worden het gebied van zegen voor hen wie Paulus bediende veranderd van aards naar hemels (Efe. 1:3).

Nu rijst de vraag: wordt het onderscheid, tot dan toe zo gemarkeerd, tussen

de Besnijdenis en de Onbesnedenen die geloofden, voortgezet in dit nieuwe gebied? Er is daartoe geen noodzaak, want Israël's eerdere claim op zegen werd altijd beperkt tot de Aarde. Te midden van de hemelingen verdwijnt dit onderscheid.

Het is het grote doel van de brief aan de Efeziërs om deze vraag tot in detail te beantwoorden. Dit wordt uitdrukkelijk gedaan in de definitie van het geheimenis in hoofdstuk drie, beginnend met het einde van vers vijf en inclusief de verzen zes en zeven. Ze lezen als volgt:

"dit geheimenis, dat de heidenen in geest *gezamenlijk* lotgenieters zijn, een *gezamenlijk* lichaam en *gezamenlijk* deelhebbers zijn van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan ik een dienaar geworden ben naar de genadegave Gods, die mij geschonken is naar de werking zijner kracht."
(Efe. 3:6,7;CV)

De woorden "in geest" zijn tot op heden verbonden aan de eerdere uitspraak. In de Griekse tekst geeft hun plaats hen de nadruk. Maar wat is de noodzaak van het benadrukken van het feit dat een *onthulling* tot Zijn heilige apostelen en profeten kwam *in geest*? Zou het mogelijk op een andere manier tot hen gekomen zijn? Maar als we "in geest" aan het begin van de volgende zinsnede zetten, wordt de boodschap duidelijk, en de reden voor de benadrukte plaats wordt gerechtvaardigd. Want fysiek gesproken zijn de uitspraken die volgen niet waar. Zij kunnen eenvoudig niet waar zijn in het fysieke gebied.

Is het dan "in geest" dat de natiën verenigd worden met de gelovige Israëlieten, in een drievoudig zegenband? Zij zijn *gezamenlijk* lotgenieters, leden van een *gezamenlijk* lichaam en *gezamenlijk* deelhebbers in God's belofte in Christus Jezus. Er is hier een drievoudige eenheid die voor ons van het hoogste belang is om te bevestigen en te waarderen.

Ons lotdeel.

God heeft een hemels lotdeel te geven aan de huidige gelovigen, net zoals Hij een aards lotdeel heeft voor Israël, in het land, in de nog toekomstige dag van haar heerlijkheid. In de King James vertaling[en ook in de meeste Nederlandse vertalingen;WJ] wordt ons gezegd dat wij "mede-erfgenamen" zijn(Efe. 3:6). De gewoonten van het landbezit in Israël waren zo anders dan die ons vandaag, dat het heel moeilijk is gelijkwaardige woorden te vinden in onze taal. Als regel was het land niet in eigendom bij individuen in Palestina. Het behoorde toe aan IEUE, de echte Eigenaar, mocht gebruikt worden door de gemeenschap, en werd ieder jaar opnieuw verdeeld. Het lot werd getrokken uit een zak en het deel van het land werd aan een ieder toegewezen zoals IEUE het lot liet toekomen. De Aarde behoort toe aan IEUE en Hij verkoopt er geen vierkante meter van. Hij wijst alleen delen toe aan Zijn volk voor hun genot. Precies zo is het met lotdeel te midden van de hemelingen. Ons deel zal niet voor ons zijn om in eigendom te hebben, maar om van te genieten. Zo

worden wij gedwongen, terwille van de accuraatheid, de woorden "gezamenlijke lotgenieters" te gebruiken, in plaats van "erfgenamen," om ons deel te laten zien in de hemelse gewesten.

Deze fase van het geheim bestaat niet uit het feit dat wij genieters van een lotdeel zijn. Dit was algemeen bekend vóór Romeinen (Rom. 8:17). Het geheim zit hem in het feit dat wij *gezamenlijk* genieters van een lotdeel zijn, niet met Christus, zoals in Romeinen acht, maar met elkaar, ongeacht welke fysiek onderscheid dan ook.

Gelovigen uit de natiën, de Onbesnedenen, delen dit lotdeel in gelijke mate met hen uit Israël die Paulus' boodschap aanvaardden. Het "geheimenis" dat we overdenken wordt vaak gezien als "het lichaam". Maar de waarheid van het lichaam was geen geheim (Rom. 12:5). Het *gezamenlijk* lichaam zijn was *een* geheim, maar zelfs dit is maar een van de zaken waaruit *het* geheimenis is samengesteld. Het lotdeel heeft geen verwijzing naar "het lichaam." Het geheimenis dat nu onthuld wordt zit hem in het feit dat het een *gezamenlijk* lichaam is. God heeft zelfs een woord laten maken om het uit te drukken, want er is in de natuur niet zoiets als een lichaam waarin alle leden gelijk in rang zijn. Dit is inderdaad eenheid.

Gezamenlijk deelnemers aan de belofte.

Maar we zijn bij dit punt in hoofdzaak bezig met de derde fase van deze verklaring over het geheimenis.

De meeste vertalingen zetten de leestekens neer alsof Paulus de Efeziërs (onder wie hij jaren lang gewerkt had) aan het informeren was dat hij een "bedienaar" was van het "evangelie." De King James vertaling geeft hier: "en deelnemers aan zijn belofte in Christus door het evangelie: waarvan ik dienaar werd gemaakt" Er zou achter "evangelie" geen dubbele punt moeten staan. Wat hij benadrukt is dat de natiën nu *gezamenlijk* deelnemers zijn aan de beloften die Petrus en de twaalf verkondigden, dat zij nu *gezamenlijk* deelnemers zijn aan de beloften in Christus Jezus die *Paulus* eerder aan hen bekend had gemaakt.

Met één streek van Paulus' pen worden we verlost van de gedachte dat het evangelie dat hij eerder verkondigde nu niet meer geldig zou zijn - de rechtvaardiging en verzoening en verwachting en heerlijkheid, waarvan hij de verkondiger was geweest, die hij rechtstreeks van God had ontvangen, buiten de twaalf apostelen om - door één woord verheerlijkt hij al deze grote zegeningen door ze de onze te maken, op gelijke voorwaarden met hen uit de uitverkoren natie die Paulus' boodschap aanvaardden.

Laat dit Schriftgedeelte de zaak vast stellen. Paulus' eerdere bediening verdwijnt niet bij de onthulling van het geheim; het wordt eerder versterkt en verlicht door juiste wat het geheimenis zelf stelt. De natiën *waren* deelnemers aan deze bediening; *nu* zijn ze gezamenlijk deelnemers.

Efeziërs stelt het geheimenis centraal.

De categorische verklaring van het geheimenis die we overdacht hebben, is de sleutel voor heel de brief aan de Efeziërs. Het kern van de brief wordt ter hand genomen in de uitwerking er van. De eerste helft ontwikkelt de leerstellige details(1:1-3:21); de tweede helft de praktische toepassing.

Het gezamenlijk lotdeel wordt volledig uitgelegd in 1:3-14 en 6:10-17. Het gezamenlijk lichaam wordt ontwikkeld in 1:20-2:10 en 5:21-6:9 en 4:17-5:20. Opdat allen in staat zullen zijn duidelijk deze onderscheiden te begrijpen, sluiten we hier het "skelet" in van Paulus' brief aan de Efeziërs, dat deze vitale verbanden in een oogopslag voor de lezer stelt.

Leer		Gedrag
1:1 Opdracht: aan Paulus -1:2 Groeten: Genade en Vrede	1	Opdracht: Tychicus 6:21 - Zegen: vrede en genade, 6:23,24
1:3-14 Gezamenlijk genieters: hemelse zegen: Gebed voor heiligen	2	Gezamenlijke genieters: Hemelse oorlog 6:10-17 - gebed: voor Paulus 6:18-20
1:20-2:10 Gezamenlijk lichaam: leden, in Christus.	3	Gezamenlijk Lichaam: in de Heer, het Hoofd 5:21-6:9
Gezamenlijk deelnemers; gelovigen, nieuwe mensheid	4	Gezamenlijk deelnemers: nieuwe mensheid, niet met ongelovigen 4:17-5:20
3:1-13 Samenvatting: genade voor de natiën, nu	5	Samenvatting: eerdere genade aan de natiën 4:17-16
3:14-21 Smeekbede: tot de Vader, om kracht	6	Smeekbede: tot de heiligen - wandel 4;1-6

Gezamenlijke deelnemers.

We houden ons nu speciaal bezig met het laatste onderdeel van het geheim, want de verzoening is een deel van Paulus' eerdere bediening waaraan we, zoals ons nu verteld wordt, gezamenlijke deelnemers geworden zijn. De passage in Efeziërs die dit in het bijzonder uiteen zet is hoofdstuk twee, de verzen elf tot twee-en-twintig. Hier wordt ons eerst gevraagd de toestand van de gelovigen in gedachten te nemen van vóór de tijd dat zij gezamenlijk deelnemers werden. Het beste dat van hen gezegd kan worden, *vanuit het standpunt van het vlees*, is dat zij *gasten* waren. De beloften in God's verbond waren niet rechtstreeks voor hen bedoeld, maar ze werden er niet in vergeten. Het verbond met Abra(ha)m voorzag in de zegen van alle natiën(Gen. 12:3). Maar *gezamenlijke* deelname was niet aan de orde.

"Maar *thans!*" Deze spannende woorden introduceren de grote verandering die de

onthulling van het geheimenis teweeg bracht. De *fysieke* status van de natiën wordt niet gewijzigd, maar fysieke toegang tot God wordt geweigerd, zelfs voor Israël, door de verwoesting van de tempel. De centrale scheidingsmuur, de *soreg*, die de natiën alle toegang ontzegde tot de heilige hoven, is nu afgebroken, zodat er niet langer twee hoven zijn, één dichtbij voor de Besnijdenis, en één veraf voor de Onbesnedenen. Er zijn in het geheel geen hoven meer! Nu hebben beide toegang - niet tot het hof van de priesters, niet tot de heilige plaats, niet tot het heilige der heiligen - maar tot de Vader Zelf!

De vijandschap en vervreemding tussen Joodse gelovigen en de gelovigen uit de natiën was gebaseerd op het vlees van Christus. De Jood was aan Hem verwant door een bloedband, de natiën niet. Maar toen Zijn bloed vergoten werd door die nabije natie, legden zij de basis voor een geestelijke verwantschap, die van te voren aangegeven was door het scheuren van het gordijn dat God verhulde voor Israël, zelfs voor de priesters. Jood en heiden zijn nu één in Christus.

De bevelen.

Er is een foutieve kleuring aan deze passage gegeven door de weergave met "voorschriften". Er is hier geen verwijzing naar voorschriften. Het woord dogma betekent een bevel. Caesar vaardigde bevelen uit, geen voorschriften (Luc. 2:1; Hand. 17:7). Het bevel van de apostel moest als gevolg hebben dat de gelovigen uit de natiën niet de Joodse voorschriften hoefden te volgen. Daarom waren de bevelen iets totaal anders dan voorschriften (Hand. 16:14). De twee overige plaatsen (Efe. 2:15 en Kol. 2:14) verwijzen naar deze bevelen. De bevelen die door de raad van Jeruzalem uitgevaardigd waren, werden herroepen.

De twee tot één gemaakt.

Er is nu een geheel nieuwe mensheid waarin de oude onderscheiden en verschillen verdwijnen. Adam's afstammelingen zijn een verwarrende verzameling partijtschappen. Christus is het Hoofd van een nieuwe mensheid, waarin geen spoor van de oude verschillen over blijft.

Daartoe is er de wederzijdse verzoening tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenen.

Hoofdstuk vijf van Romeinen brengt de vervreemding tussen God en het individu in orde. Romeinen elf stelt de natiën onder God's proclamatie van vrede. Efeze twee, echter, verzoent wederzijds de gelovigen uit Israël met hen uit de natiën, in Christus. Hen uit de natiën zijn niet langer gasten, maar mede-burgers, en behoren tot God's familie. Zij zijn niet langer buiten gesloten uit de hoven van God, maar, in geest, zijn zij zelf Zijn verblijfplaats geworden.

Het is van belang op te merken dat de verzoening tussen Joden en heidenen *wederzijds* is. Het is niet zo dat de gelovige Jood Zijn vijandschap opzij legt, of dat de heiden gewillig is vrede te hebben met de Jood. Beide worden in beweging gebracht door één geest, die alle verschillen tussen hen vernietigt.

Beide zijn in Christus Jezus, in Wie fysiek onderscheid verdwijnt(Kol. 3:11).

Het woord dat hier voor wederzijdse verzoening wordt gebruikt is een samenstelling, gevormd uit het woord dat de Concordant Version vertaalt met "conciliation"(verzoening) en een er voor gezet verbindwoordje dat gewoonlijk wordt vertaald met "from"(van/vanaf/vandaan/uit/vanuit). Dit verandert "conciliation", een *éénzijdige* vriendschap, in "*re-conciliation*, een wederzijdse vriendelijkheid. De hele context van deze passage is bewijs voor het feit dat er meer is dan alleen verzoening(conciliation/katallasso). Het gaat beide partijen aan. Er is wederzijdse verzoening(reconciliation/apokatallasso). Het belang hiervan met betrekking tot de verzoening van het al zal bekeken worden wanneer we met dat onderwerp bezig gaan(Kol. 1:20).

Eenheid van de geest.

Het bevel dat overeenstemt met de eenheden die het geheimenis inwijden, wordt naar voren gebracht in het vierde hoofdstuk van Paulus' Efezebrief. Nooit tevoren hadden de Besnijdenis en de Onbesnedenen dezelfde verwachting, of geloof, of doop. Nu is er *één* verwachting voor allen. *Vóór* die tijd verwachtte de uitverkoren natie dat de Messias zou terugkeren op de Olijfberg en hen zou redden van hun vijanden. De natiën en zij van de Joden die onder Paulus' verkondiging kwamen, zagen uit naar de ontmoeting met de Heer in de lucht, zoals de apostel geleerd was door middel van een bijzondere onthulling. Zoals het derde deel van het geheimenis ons vertelt, gaat deze bediening van Paulus nog steeds voort. Zij hebben nog steeds de verwachting van het "zo zullen wij altijd met de Here wezen"(1Thess. 4:17). Dit wordt verder bevestigd door het feit dat Efeziërs geschreven werd aan juist hen die deze eerdere verwachting hadden(Efe. 1:2). Maar Kolossenzen 1:5 verzekert ons dat zij nog steeds uitzagen naar "de verwachting... die u eerder gehoord hebt in het woord van de waarheid van het evangelie"(CV). Zowel de Kolossenzen als de Efeziërs keken uit naar de ontmoeting met de Heer Zelf uit de hemelen(1Thess. 4:16), zoals hen verteld was onder Paulus' eerdere bediening. Nu echter wordt deze verwachting verrijkt en verheerlijkt. Ze omvat een hemels lichaam(1Kor. 15:49) en een hemels lotdeel.

Als we er op staan dat er nu *één* verwachting is voor God's heiligen, is dat alleen opdat wij de grote waarheid van de wederzijdse verzoening van zowel Jood als heiden in dat ene lichaam mogen gaan verstaan en waarderen. *God's volk is één!* Vandaag zijn er geen goddelijke verschillen meer tussen hen. Zij hebben slechts *één* geest, *één* geloof, *één* verwachting, net zoals ze *één* God hebben Die over *allen* en door *allen* en in *allen* is.

Laten we daarom geen barrière toestaan tussen onszelf en God. En laten we ons geen breuken toestaan die kunnen komen tussen heilige en heilige, want ook hier verlangt God eenheid, de eenheid die verzoent.

Verdeeldheid.

Een van de onrustbarende symptomen van alle vooruitgang in kennis of ervaring is de neiging om verdeeldheid te veroorzaken tussen de mensen en God. Deze verdeeldheid stopt niet bij de plaatselijke gemeenschap, maar groeit door naar een claim op een "tweede genadewerk", waardoor God de ingewijde bijzondere voorrechten toewijst die niet aan de rest worden geschonken. Daarom is er ook veel onderwijs geweest dat de waarheid vernietigde van de "ene verwachting." Sommigen zouden Zijn komst willen beperken tot hen die naar Hem uitzien, daarmee voorbij gaande aan de verklaring dat "hetzij wij waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zouden leven"(1Thess. 5:10). Anderen zouden een speciaal gezelschap willen maken van hen die ingegaan zijn in de hogere waarheden van Paulus' gevangenisbrieven, niet in staat zijnde te zien dat juist deze brieven het meest nadrukkelijk zijn in het afwijzen van enige verdeeldheid. Het gebouw dat gefundeerd is op genade, kan niet voltooid worden door "ervaringen" en "kennis". Het is een kwestie van genade, onverdund en onvervalst, die ons allen gelijke rechten en zegeningen geeft, geheel buiten hun realisatie of waardering om.

Laten we verder gaan met leren, en de allesoverstijgende genade realiseren die ons in deze geheime bediening is getoond, maar laten we nooit het onderliggende principe verlaten dat alles uit *genade* is, in geest, wat ons perfecte eenheid garandeert. Dan zullen we de waarheid van de wederzijdse verzoening gaan waarderen met betrekking tot de relatie van heilige tot heilige.

Maar als we ons niet de eenheid van de geest realiseren, hoe kunnen we daar dan een praktische plaats aan geven in ons gedrag? Zolang het niet begrepen is, zal ieder deel van veroverde waarheid of omwenteling, weg van ongeestelijke toestanden, scheiding brengen en ontwrichting en ontbinding.

Moge God hen die geestelijke schatten vinden in Zijn Woord, bewaren van ontsieren van de eenheid van de geest! En moge Hij Zijn heiligen meer en meer leiden in de verwerkelijking en vreugde van dit aspect van de wederzijdse verzoening, die niet alleen voorziet in vrede tussen Jood en heiden, maar ook tussen iedere strijdend onderdeel van Zijn geliefde "kerk!"

God is *Één*. Wij zijn *één* in Christus Jezus. Wij zijn allen leden van *één* lichaam, we hebben *één* geest, *één* verwachting, *één* Heer, *één* geloof, *één* doop, *één* God. In Zijn ogen zijn we niet verdeeld!

Dit dan is de heerlijke werking van de wederzijdse verzoening onder de heiligen: eenheid van geest, eenheid van zegen, eenheid van hart.

Hoofdstuk 7

De verzoening van allen - deel 1.

"12 en dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het lotdeel der heiligen in het licht.

13 Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde,

14 in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

15 Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping,

16 want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;

17 en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;

18 en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is.

19 Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken,

20 en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is. "

(Kol. 1:12-20;CV)

De God van de hemelen en de Aarde is volmaakt heerlijk! Hij, Die, hoewel Hij nu onteert lijkt te worden door Zijn opstandige schepselen, de basis heeft gelegd voor een verzoening van zowel de hemelen als de Aarde, op een schaal die zo groot is, met een strekking van zo'n grote grandeur, en de diepte bloot leggend van een niet te peilen genegenheid, dat zelfs onze beste woorden van bewondering maar een schaduw lijken van haar schittering!

De nieuwe schepping.

In ons nadenken over de verzoening van de mensheid, lieten we de zaken achter in een staat die gelijk is aan die welke zal bestaan op de nieuwe Aarde, zoals beschreven aan het einde van het boek Openbaring. Daar zullen de natiën (weder-)verzoend worden. God zal onder hen wonen zoals Hij dat in Eden deed. Toch zullen zij ondergeschikt blijven aan Israël, als deelnemers aan hun gezegend zijn.

Een opmerkelijk feit eist hier de aandacht op. Jaren nadat Paulus zijn brief aan de Kolossenzen had geschreven, zag de apostel Johannes de deur van de hemel geopend en zag hij daar de hemelse activiteiten tijdens de oordeelsscènes en de duizend jaren, zoals opgetekend in Openbaring. Maar in de nieuwe schepping die

volgt, wordt hem niets anders dan een zicht *van buiten af* op de nieuwe geschapen hemelen getoond, ook al geeft hij een complete beschrijving van de nieuwe Aarde (Openb. 21:1-22:5).

Deze nieuwe schepping is de derde van de drie hemelen en Aarden waarvan we lezen. De vernietiging van de eerste wordt beschreven op de drempel van onthulling (Gen. 1:2). We bemerkten dat de eerste Aarde tot chaos *werd* en leeg. De tweede is onze huidige Aarde en hemel. Veruit het merendeel van onthulling gaat hier over. Maar ook deze zal voorbij gaan (Openb. 21:1; Hebr. 1:10-12; 2Petr. 3:12).

De nieuwe schepping zal daarom de derde hemel omvatten. Daarheen werd Paulus spoedig na zijn afzondering van de rest van de apostelen weggerukt. Hier hoorde hij "onuitsprekelijke woorden" die een mens niet kan uitspreken (2Kor. 12:2-4). Het kan zijn dat Paulus in zijn latere geschriften de daar ontvangen onthullingen ontvouwde, want de constructie van het Grieks in deze tekst geeft ruimte voor zo'n interpretatie. Johannes vertelt ons dat de Aarde (weder-)verzoend zal worden. Maar wat dan met de hemel? Het was daar dat de zonde voor het eerst haar giftige kop opstak. Zullen de hemelse gewesten onverzoend blijven met de Godheid? Dat is ons thema, dat is het probleem wat voor ons ligt.

De band van de Zoon met de hemelen.

Laten we, voordat we dit bespreken, opmerken dat geen van de passages die we tot nu toe gezien hebben, uitgezonderd enkele in Efeziërs, de heiligen van deze periode een hemelse bestemming verlenen.

We hebben gezien dat onze Heer, als de Zoon van *God*, het fundament legt voor de verzoening van de wereld. Als Zoon van *David*, erft Hij David's troon en is Hij beperkt tot Israël, met hen verbonden door banden van het verbond en fysieke verwantschap. Als Zoon van *Abraham* behoort hem het land toe. Als de Zoon van *Adam* of de Zoon van de *Mensheid*, erft Hij Adam's soevereiniteit over alle schepselen op Aarde.

Maar God is niet beperkt tot Israël, noch tot de Aarde. Hij is geest en Hij erkent geen enkele fysieke band. En als de Zoon van *God* kent onze Heer geen band, behalve die van geest en geen limieten dan het universum. Ja, op een zeer bepaalde wijze is God in het geheel niet de God van het huidige wereldsysteem (2Kor. 4:4), maar wordt Hij de God van de hemel genoemd (Openb. 11:13). Als zodanig reikt Zijn Zoon's soevereiniteit tot aan de uiterste grenzen van het universum.

Alle aardse kracht is terecht de Zijne, en, als de Zoon van de *Mensheid*, zal Hij eens plaats nemen op de aardse troon. Maar hoe zit het dan met de hemelse gewesten? Hoewel zij nog het thuis zijn van krachtige geestelijke krachten van boosaardigheid (Efe. 6:12), vallen ook zij onder de jurisdictie van de Zoon van God.

Boze geestelijke krachten.

Deze wereldse machten van de huidige duisternis zijn de echte heersers op de Aarde. De slang bewerkte niet alleen Adam's val, maar sinds die tijd, naast het feit dat hij overste van de macht van de lucht is (Efe. 2:2), leidt hij de zaken van de mensheid door middel van zijn misleidde dienaren. Hij heeft God's plaats ingenomen als het voorwerp van menselijke aanbidding en hij heeft Christus beroofd van Zijn plaats als Koning van de Aarde. Maar de mensen, zijn poppen, wandelen over het toneel in volkomen onwetendheid van de koorden die hen trekken naar de paden die hij heeft bereid. Net als de wetbreker verkiest Satan in het duister te werken, onbekend bij de gereedschappen die zijn vuige bedenkensels uitwerken.

De mens verlangt naar een universeel rijk en de naar de voordelen die zo'n heerschappij meebrengt. Hoewel ze het niet weten dienen ze al een soeverein, die, door middel van zijn macht van de lucht, de hele ongelovige wereld binnen zijn uitgebreide domein heeft gebracht (Luc, 4:5-8). Hij is haar heerser sinds Eva meer naar hem luisterde dan naar God. Wijzer dan heel de menselijke kennis, krachtiger dan de uiterste kracht van de mens, poogt hij te laten zien wat hij voor de mensheid kan doen, nu ze hem hun trouw gegeven hebben. Dit alles zal duidelijk worden wanneer hij uiteindelijk menselijke vorm zal aannemen in de bezetenheid van de antichrist. Dan zal men zien dat zijn tegenstand niet rechtstreeks tegen de mensheid is, maar tegen Christus en Zijn God (2Thess. 2:4-12). Net als de antichrist doet hij zijn best voor het comfort en de blijdschap van zijn onderdanen, zolang hij ze maar van God vervreemd kan houden. Daarom zien we dat, totdat Christus weer terug komt naar de Aarde, Satan de heersende aardse geest zal blijven.

Het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

Dit is het rechtsgebied van de duisternis, van waaruit God ons heeft gered (Kol. 1:13). Het is een geestelijk koninkrijk en vervangt zeer zeker niet de koninkrijken van de huidige wereld. Zo is ook het "Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde," anders dan het koninkrijk van de Zoon van de Mensheid of de Zoon van David, een *geestelijk koninkrijk*, en vervangt zeker niet de aardse monarchieën of republieken. Wij worden niet uit de aardse gewesten weg genomen, maar op dit moment wordt ons geboden onderworpen te zijn aan hun wetten en hun gezag te erkennen (Rom. 13:1-7). Maar we *zijn* gered geworden uit het rechtsgebied van de duisternis, de hatelijke geestelijke wereldmacht die de regeringen van de Aarde voedt en de mensheid betovert. Wij zijn overgezet in dat andere geestelijke gebied, waarvan God's geliefde Zoon de Monarch is, de Ene Die voor ons leeft en onze verzekering is van redding uit iedere tegenkracht.

Wij moeten er getuige van zijn dat het Koninkrijk van God's Zoon zich uitbreidt tot aan de einden van het universum. Maar laten we eerst informeren naar wat Hem het recht geeft op zo'n weergaloze plaats.

God gezien in de Zoon.

"Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg" zei Filippus. "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien," antwoord de Heer(Joh. 14:8,9).

God Zelf is onzichtbaar. Daarom kan Hij niet gezien worden door wie van Zijn schepselen dan ook. Aangezien het doel van de schepping is Zijn uitmuntendheid te manifesteren, was het nodig dat ergens in het universum er een perfect Beeld van Zijn wezen zou zijn. Delen er van zijn overal. Zijn kracht is in de wind. Zijn licht is in de zon. Monarchen weerspiegelen zwakjes Zijn majesteit. Toch ontbreken bij ieder van hen kwaliteiten die andere fragmenten weer wel hebben. Maar het grootste gebrek is *liefde*. De natuur schijnt, net als de mens, harteloos en meedogenloos wreed.

Maar er is Één Beeld Die perfect is. De Zoon van God, de zichtbare uiting van God, is de Enige Die iedere eigenschap heeft die de Godheid verlangt.

De Eerstgeborene van heel de schepping.

Hij is de Eerstgeborene van de schepping(Kol. 1:15). Net als de oudste zoon, erft Hij alle waardigheid en positie die Zijn Vader toebehoort. Dit is een krachtige spraakfiguur die iets van haar juiste kracht heeft verloren in deze democratische tijd, waarin de oudste zoon maar weinig voor heeft op zijn jongere broers.

We zijn er toe geneigd de schepping te beperken tot de materiële substantie. Maar de schepping die we nu overdenken is niet die van de hemelen en de Aarde, maar die welke is *in* de hemelen en *op* de Aarde, dat wil zeggen, de geestelijke krachten die hen bevolken, of ze nu zichtbare lichamen hebben zoals op de Aarde, of onzichtbare, zoals die van de veel krachtiger hemelse menigten. De oorspronkelijke schepping van de hemelen en de Aarde is niet de enige opgeschreven schepping in het eerste hoofdstuk van Genesis. Die wordt met één korte verklaring afgedaan. Wat volgt beschrijft niet die schepping, maar een herstel van de Aarde, nadat ze tot chaos geworden was en leeg(Gen. 1:2). Er is geen verdere scheppende daad totdat de "levende zielen" *geschapen* worden in de wateren en in de atmosfeer. Daarna wordt de mens geschapen naar God's beeld om te dienen als een onderschikker, niet over de eerste materiële schepping, maar over dat gevoels- of zielse leven dat niet alleen "gemaakt", maar *geschapen* moest worden, op de vijfde dag(Gen. 1:20,21). De derde dag had leven zien komen in de vorm van kruiden en bomen, maar deze lijken niet geschapen te zijn, maar voortgekomen uit eerder geschapen materiaal(Gen. 1:9-12). Dieren, en dat is waar, werden, waar het hun lichamen betreft, ook samengesteld uit eerder geschapen materiaal, maar als "levende zielen" en "bewegende zielen" had ieder van hen een onderscheiden creatieve daad nodig(Gen. 1:21).

Wij echter zijn niet bezig met de eerste twee scheppingen, maar met de derde, die deelnam aan het stof van de eerste en, net als de tweede, een levende ziel werd. Deze derde schepping, de "menselijke" genoemd, werd gezag gegeven over de lagere schepping. Dit gezag wordt nu gezien in een verscheidenheid aan

vormen. Ze kan politiek of privé zijn. Ze kan gebaseerd zijn op prestige of bezitsrecht. Ze valt te zien in de koning op de troon of in de heer met zijn grootgrondbezit en slaven. Politieke macht is op zich verdeeld in twee klassen van zeer onderscheiden rang. Er is de keizerlijke macht, die niets boven zich duldt; en er is het gedelegeerde gezag, dat wordt ugeoefend op gezag van de eerste. Caesar was keizer, Pilatus was zijn afgevaardigde. Deze voorbeelden zijn genomen uit de zichtbare schepping op Aarde. Maar laten we niet vergeten dat ieder van deze een hemelse tegenhanger heeft. Menigten van onzichtbare, geestelijke wezens bevolken de hemelse gewesten, bekleden daar posities, vormen daar heerschappijen en onderhorige gebieden, geregeerd met keizerlijke macht of met lagere, afgeleide macht.

Hemelse hoogwaardigheidsbekleders.

Toen Johannes in zijn visioen op het eiland Patmos een aantal van deze hemelse hoogwaardigheidsbekleders zag, omringden deze, zittend op vier-en-twintig tronen, Degene op de troon (Openb. 4:4). Dit zijn de oudsten of senioren van de hemelse regeringen. Zij zijn het patroon waarnaar de aardse tempelaanbidding werd gevormd. Als priesters vertegenwoordigen zij in de Goddelijke Aanwezigheid hun geestelijke ondergeschikten. Dit is hun God-gerichte aspect, dat in het visioen de overhand heeft. Maar omdat ze op *tronen* zitten, moeten zij ook koningen zijn. Als zodanig regeren zij de onderdanen die zij vertegenwoordigen. Dit is God's manier. Alleen iemand die toegang heeft tot Zijn Aanwezigheid, is geschikt om te gaan heersen over de schepselen van Zijn hand.

Hoe prachtig bevestigen deze oudsten de waarheden die wij overdenken! Toen de Levenden heerlijkheid en eer en dank gaven aan de Degene Die op de troon zit, Die leeft gedurende de aionen der aion, vielen de vier-en-twintig oudsten neer en aanbaden Hem en wierpen ze hun kransen voor de troon, zeggend:

"Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen, en om uw wil was het en werd het geschapen."
(Openb. 4:11)

De heerschappij van de Zoon.

De laatste aan Paulus gegeven onthulling over het geheimenis van Christus, stelt Hem zowel aan het hoofd van de hemelse als van de aardse soevereiniteit, met een zicht op het completeren van de kringloop van de era's (Efe. 1:10). Hij zal op de door God gestelde tijd de Soeverein zijn van alle heerschappij. De titelrechten van heel de schepping zullen aan Hem alleen overgedragen worden. Voordat zowel de hemel als de Aarde ook maar enig idee hadden van heerschappij of eigendom, voerde de Zoon van God, in Zijn eenzame sublimiteit, onbetwiste heerschappij en compleet bezit uit over de schepping, van het midden tot aan de rand, in de hemelen zowel als op de Aarde.

Toen later de hemelen gevuld waren met een glanzende menigte, ontving ieder zijn gezag van Hem. Dit was ook waar van de Tegenstander. En, nog later, toen

de mens ten tonele kwam en het gezag over de schepselen op de Aarde aan hem gedelegeerd werd, werd dit gezag afgeleid van het gezag van de Zoon van God.

In het begin was dit "*in* Hem". Doorheen de aionen is dit "*door* Hem."

Dat is de eer van de Zoon in die eerste en perfecte schepping, vers uit de hand van God. Hij was oppermachtig!

Hoofdstuk 7

De verzoening van allen - deel 2.

Satan en zonde.

Maar de zonde is ten tonele verschenen. Satan probeert Hem van iedere heerlijkheid te beroven die Hij heeft. Satan wordt, om voor Hem uiteindelijk meer en grotere heerlijkheid te vergaren, toegestaan de trouw van de mensheid te winnen. Net als de pot die de pottenbakker vernielde op de draaischijf en waarvan alleen de originele delen blijven, is de mooie schepping vernield geworden en ligt neder in het stof van de Dood, en wordt in de tussentijd, in Zijn onteerde werk, de Zoon van God Zelf onteerd. Wat is er nodig om Zijn Naam te herstellen en de zaken weer goed te krijgen? De pottenbakker repareerde zijn vernielde stuk niet. Hij maakte een ander, een geheel nieuw. En dat doet God ook. Hij repareert niet. Lappen en vlekken kunnen het werk van een mens zeer aanvaardbaar maken, maar zo gaat het niet met het perfecte werk van God.

Hij is uit op een nieuwe schepping, niet alleen in het materiële gebied, maar ook in het geestelijke. Daar is die nieuwe schepping al een vaststaand feit. De publieke inwijding er van voor de ogen van de machten van de hemel, wacht op onze samenvoeging in Hem(1Thess. 4:17; Kol. 3:4).

Een foute filosofie en de "volheid."

Lang geleden hieven trotse gnostici hun dwaze hoofden op en ontkenden ze al deze heerlijkheden. Deze foute filosofie beroemde zich op de hypergeestelijke theorie van het essentiële kwaad van alle materiële substantie. Ze verklaarden de schepping door een serie van engelkasten, aan wie ze de naam "volheid" gaven. Deze kwamen voort uit de Godheid en er wordt gezegd dat zij, net als de treden van een ladder, tot aan de Aarde reikten. Aan de laagste van deze gaven zij de schuld van alle kwaad: de materie. Zo spanden zij zich in om de Godheid van alle band met het kwaad te vrijwaren.

Maar zijn *niet* God's "volheid"!!! Een paar van hen, op z'n minst, zouden de goddelijke Majesteit van Zijn heerlijkheden afgeholpen willen hebben, als zij daar toe in staat waren. Het gnostische *pleroma* zou alleen materie wezenlijk kwaad kunnen scheppen. Maar aangezien Hij alleen de onderscheiden waardigheid verdient van het doen van alle scheppingswerk, mogen we daarvan afleiden dat materie in geen enkele zin kwaad is, hoewel ze natuurlijk wel aangetast is door zonde. Maar daarenboven: niet alleen zit er in materie geen onlosmakelijk kwaad, het is zelfs een middel om zonde het universum in te zenden! Verzoening kwam tot stand door "het bloed van het kruis".

Wederverzoening wordt tot stand gebracht door de dood van Christus *fysieke* lichaam, het "lichaam Zijns vlezes"(Kol. 1:22).

Deze "tegenstellingen der ten onrechte zo genoemde kennis"(1Tim. 6:20) beroofden God niet alleen van Zijn heerlijkheden als Schepper, maar ze wisten de Zoon van God uit, de *echte* "volheid" of complement, door en in Wie alleen alle goddelijke activiteiten hun bevredigende uitdrukking vinden. Het bracht onbewust in het denken een laag en oneervol idee aan over Zijn karakter, alsof Hij door het aanstellen van ondergeschikte krachten tussen Hemzelf en Zijn schepping, de blaam voor het kwaad op hen kon werpen. Maar nog veel erger dan dit: het plaatste een onoverbrugbare kloof tussen Zijn schepping en Hemzelf! Eindeloze aionen mogen voortrollen, oordeelsvuren mogen het geheel vernietigen, en toch zou de prikkel blijven - een vernielde wereld, een verwoest universum, een gedwarsboomde en onteerde God! Wat is dit een duister beeld! En toch dient het goed haar doel.

De donkerste nacht laat de sterrenhemel het beste zien. En hier hebben we een beeld als Orion, de helderste van de sterrenmassa.

De echte "volheid" kan niet langer een thuis vinden in de ingehuurde favorieten van de gnostische leugen. Alleen de Zoon van God is groot genoeg om het te omvatten. Hij is God's Beeld, de Eerstgeborene van de schepping, Zaad, Middel, Voorwerp, Hoofd en Vereniger. Maar veel groter dan heel dit heelal van heerlijkheid, voorziet alleen Hij, te midden van zonde en ontevredenheid, zowel God als Zijn schepselen van alles wat ieder nodig heeft om een complete en perfecte wederverzoening tot stand te brengen.

De dominante leer van de *pleroma* is vrijwel geheel verloren gegaan. De gnostici waren goed bekend met deze uitdrukking, want zij vonden ze uit om er hun theorie van het onlosmakelijke kwaad in alle materie mee te ondersteunen. Zij pasten het toe op de geestelijke krachten doorheen wie God in staat was de materiële schepping tot stand te brengen, zonder Zichzelf te beschuldigen. Maar de apostel zet niet alleen dit alles over naar de Zoon van God om Zijn voorrang aan te tonen, maar hij verplaatst de term naar het veld van de wederverzoening. Het gnostisch gebruik van "volheid" vervreemde de Schepper van Zijn schepselen; de echte "Volheid", de Zoon van God, wederverzoent hen naar hun Vader.

God's Zoon, het ware Complement.

De wederverzoening van het universum rust op deze allesoverstijgende waarheid. Zonder de Zoon zou God niet verzoend kunnen zijn, noch konden zijn vijanden met Hem verzoend zijn. In de Zoon is alles te vinden wat God nodig heeft en alles wat Zijn schepselen nodig hebben. Zonder Hem baat er niets; iets dat zonder Hem gebeurt is een belediging voor Zijn Vader.

Hoewel de term *pleroma*, of complement, van God's kant overgenomen is uit de gnostische filosofie, is de waarheid dat Hij ons Complement is in compleet contrast met het Judaïsme. God's nadering tot Zijn schepselen is duidelijk en

open door de dood van Zijn Zoon. Net zo is onze intrede in Zijn aanwezigheid zonder enige hindernis, door de dood van God's Zoon. Maar voor die dood en de verkondiging daarvan had God Zichzelf nauwkeurig afgesloten door een barrière van Joodse formaliteiten en ceremoniën, verblijvend achter alleen een gesloten gordijn, in een te vrezen en onbenaderbare majesteit. Maar nu dat gordijn geopend is, maakt het bloed van het kruis van Christus vrede, de barrières zijn geslecht, en, opdat we niet te verlegen zijn om te naderen, komt God naar voren en gaat Hij verblijven in de geesten van Zijn heiligen. Hij smeekte de zondaar weder verzoend te worden, Hij dringt er bij de heilige op aan van de wederverzoening te genieten, en wij antwoorden - alles op grond van het Complement dat Zijn Zoon is voor ons beiden.

De huidige suprematie van God's geliefde Zoon is gebaseerd op Zijn officiële heerlijkheid als God's Complement. Het gehele complement vindt zijn genoeg om in Hem te verblijven, vrede makend door het bloed van Zijn kruis, en door dit complement zal God eens allen in Zichzelf wederverzoenen(Kol. 1:20).

Laten allen die geleerd hebben God lief te hebben, proberen de suprematie van Zijn Zoon te kennen en te bevestigen. Als het *Beeld* van God is Hij de Eerstgeborene van heel de *schepping*; als het *Complement* van God is Hij de Eerstgeborene uit *de doden*. *Heel* de schepping was oorspronkelijk *in* Hem en het gehele complement vindt zijn genoeg *in* Hem te verblijven. God delegeerde niet een deel van het scheppingswerk aan een ander, noch gaf Hij iemand anders de opdracht voor het verlossingswerk. In zowel schepping als wederverzoening is Hij de Eerste - niet alleen in orde, maar ook in rang.

Net zoals het hele geschapen universum *door* Hem kwam, zo is Hij ook, als het Complement, geschikt om het universum, nadat het vervreemd was geraakt, weder te verzoenen.

De suprematie van God's geliefde Zoon. (Kol. 1:15-21)

HET BEELD VAN DE ONZICHTBARE GOD	Eerstgeborene van alle schepselen <i>Schept alles</i> (Hemelen en Aarde) het universum <i>in</i> Hem geschapen <i>door</i> Hem <i>voor</i> Hem Hij is voor alles(voor wat betreft de huidige positie) Alles heeft haar samenhang in Hem
DE VERBLIJFPLAATS VAN HET GEHELE COMPLEMENT	Hij is het Hoofd van het lichaam, de Ecclesia. Die de Soeverein is(tegenwoordige tijd, als boven) Eerstgeborene uit de doden Verzoent allen(Aarde en hemelen) het gehele Complement verblijft <i>in</i> Hem

	om allen <i>door</i> Hem te verzoenen <i>in</i> Hem

Dit alles is opdat de schepping die *voor* Hem was gemaakt, ondanks haar huidige vervreemding, in echter waarheid opnieuw *voor* Hem moge worden, op een wijze die ze nooit heeft kunnen zijn na de intrede van de zonde.

Hier zien we het toppunt van Zijn perfectie. Hij is de Eerste en de Laatste, het Begin en de Voleinding van het Al. Net zoals de Gnostici probeerden Hem te beroven van Zijn heerlijkheden als God's scheppend Origineel, zo probeert ook het Christendom, onbewust van de waarheid, Zijn heerlijkheden als de grote Voleinding te onderdrukken. Ze glorieert in Zijn schande en houdt vol dat de grote menigte van hen die Hij voortbracht nooit een voleinding in Hem zal vinden! Is God dan daar niet toe in staat? Of wil Hij het niet? Laten we de zaak recht in het gezicht kijken. Is Hij zoals men zegt dat Hij is? NEE! Hij heeft de teugels van het universum niet verloren of overgedragen aan Zijn vijanden. Hij bewerkt alles naar de raad van Zijn wil (Efe. 1:11). God is GOD, de grote Onderschikker (Hebreeuws: AL, in het Grieks Theos - Plaatser). Hij is in staat de wensen van Zijn hart uit te voeren. Als Hij de intrede van zonde en ellende toestaat, moet het een doel hebben en een einde. Als het "eeuwig" zou duren, zou het dan geen schaduw werpen op Zijn heerlijke Naam? Maar laten we alle menselijke bedenkselen over God achter ons laten en ons verheerlijken in de God Wiens Hoofd en Hart en Hand de dienaren zijn van Zijn Liefde. Een God Die Zich niet alleen voornam om te scheppen, maar ook om alles wat Hij scheidt weder te verzoenen, omdat in Zijn wijsheid het goed is dat zonde hen van Hem voor een korte tijd zou doen vervreemden.

O, wat is er een oneer over Zijn Naam gebracht door de ontkenning van deze heerlijkheden! Dat God heel de schepping heeft gericht op Zijn Zoon is enigszins bekend en erkend. Maar wat horen we weinig over Zijn roem als God's Complement! Wat Hij aan het kruis bewerkte heeft Hem bevoegd gemaakt om de zonde en vervreemding van welk type dan ook in ieder schepsel af te handelen.

Drie bezwaren tegen universele verzoening.

Er zijn door de mens drie schaduwen gemaakt om de heerlijkheid van de universele verzoening te verduisteren. Men zegt dat ze niet universeel is, maar dat ze beperkt is tot materiële "dingen", en dat ze verwijst naar de verzoening van God's kant, en niet naar een wederverzoening tussen God en hen die eens vervreemd raakten.

Op het moment echter dat we vragen gaan stellen bij de universaliteit van de wederverzoening, stellen we ook vragen bij de universaliteit van Zijn schepping. De inleidende woorden in ieder deel van de frase "*hetzij* wat op de aarde, *hetzij* wat in de hemelen is" (Kol. 1:20) worden nooit gebruikt om een eerder gegeven uitspraak te beperken, iets wat één blik in een concordantie zal laten zien.

Deze tegenwerping, net als ook de bewering dat naar *dingen* wordt verwezen, en niet naar personen, wordt afgewezen door de uitspraak van de apostel: "hetzij Paulus, Apollos of Kefas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles[lett.: het al;WJ] het uwe"(1Kor. 3:22). De *dingen*[Knoch heeft het hier over de King James vertaling;WJ] omvatten Paulus en twee andere *personen*. De woorden "hetzij" en "of" *versterken* het "alle", en ze beperken ze zeker niet. Daarbij komt het woord "dingen" in het geheel niet in het Grieks voor en zou daarom beter weggelaten kunnen worden.

Dat dit een echte wederverzoening(of herverzoening) is kan op dezelfde wijze aangetoond worden. We hoeven alleen maar te verwijzen naar het feit dat de verzoening duidelijk eenzijdig is, maar het woord dat hier gebruikt wordt is niet de eenvoudige vorm van verzoening, maar een versterkte vorm, waarvan de andere Schriftplaatsen duidelijk en afdoende een wederzijdse wederverzoening leren.

De eerste werd de laatste.

Om te scheppen was Hij *boven* allen; om weder te verzoenen vernederde Hij Zich *beneden* allen. Als God's Beeld was Hij de meest nabije en meest geliefde in de goddelijke genegenheid; als de Gekruisigde werd Hij verlaten en het voorwerp van God's vloek. Als de Eerstgeborene van de schepping was hij "vóór allen"; toen Hij een "worm en niet een mens"(Psalm 22:6) werd, werd Hij vermorzeld onder de voeten van de laagsten en gemeensten in Zijn rijk.

Het kruis van de Zoon van God! Hier wordt de volheid van de onbeschaamdheid en vijandschap van de mens getoond. De toorn van God, hun verdiende loon, wordt hier omgeleid van haar juiste koers en valt op Hem, de Rechtvaardige. Daar werd Hij Die geen zonde kende tot "zonde nadering"(offer)(2Kor. 5:21) gemaakt. Daar ook zien we de zwakte van God, de hulpeloosheid van Hem Wiens armen naar de hemelen gekeerd waren. Wie zien Hem, Wiens zegen de Aarde vulde, vervloekt.

Adam's overtreding bracht de vloek over de schepping, en haar kreunen is nog niet opgehouden. De dood van God's Zoon aan een kruis - ook dat bracht een vloek naar beneden, niet op de schepping, maar op Hemzelf. De ene *vervreemde* de wereld van God. De andere bracht hen *vrede*.

Zo rolt de wederverzoening van de hemel naar de Aarde, de voetstappen volgend van zonde en dood, totdat de zonde is verslagen en de dood weg gedaan is. Tijdens de aionen beperkt haar overwinning zich tot de getrouwe kleine groep die uitverkoren is voor de bijzondere eer van gemeenschap met Christus in de bediening in die aionen. Maar wanneer de vijandschap van het schepsel eindelijk onderworpen is, blijft er niets dan de dood over om een universele deelname te verhinderen.

De dood vernietigd.

De laatste tegenstander, de Dood, is de laatste vijand die afgeschaft moet worden (1 Kor. 15:26). Wanneer die tijd gekomen is, is alle vijandschap voorbij. God's heerlijke doel is bereikt! Het verloren universum is aan de boezem van de Vader geklampt. De vreugde in de hemelen is volkomen, want Hij heeft Zijn verloren en dwalende schepselen terug gevonden! Er is hen veel vergeven en de maat van hun liefde zal groot zijn!

Allen dwaalden af en zondigden en leden en moesten zich over geven aan de dood, en nu zijn allen Levend gemaakt en allen zijn hersteld en allen zijn weder verzoend.

Zijn grootste heerlijkheid.

Dit zal iedere beker vullen met blijdschap en ieder hart met overvloeiende vreugde. God zal op ieder punt gerechtvaardigd worden. En dan zullen we ons realiseren - zoals we dat nu nog niet kunnen - dat ALLES *uit* Hem is en *door* Hem en *voor* Hem. "Hem zij de heerlijkheid voor de eonen!" (Rom. 11:36).

Nu pleiten we met hen die Hem liefhebben, niet de Zoon van God naar beneden te trekken van de hoge eer die God Hem gegeven heeft. Ook al begrijpen wij nu niet hoe dat mogelijk zal zijn, en hoewel het onze theologie dwarsboomt, en zelfs hoewel het ons tegengesteld *lijkt* aan enkele van Zijn andere uitspraken, dit alles is geen excuus voor het ontkennen van het verslag van God over Zijn Zoon.

Zijn Zoon is de Hoogste! En Zijn oppermacht is afhankelijk van Zijn wederverzoening van het universum. Als we dit ontkennen dan verdwijnt Zijn grootste heerlijkheid, is Zijn werk niet voltooid en hebben Zijn inspanningen gefaald.

Laat het veeleer aan ons zijn God's onaantastbare doelstelling voor Zijn Geliefde te realiseren en te ondertekenen, en aan allen, zowel heilige als zondaar, deze hoogste van Zijn heerlijkheden te verkondigen, want Hij zal universeel oppermachtig zijn!

Onderwerp 2

"Eeuwig" is *niet* eindeloos - deel 1

God is met de mensheid verzoend. Dit is echter een *eenzijdige* verzoening. Aan de andere kant is de wederverzoening, zoals de volgende pagina's tonen, een *wederzijdse*; er wordt *zowel* door God als door de mens van genoten. God's doelstelling, zoals Kolossenzen 1:20 laat zien, is niet slechts om de wereld te verzoenen, maar om *allen* weder te verzoenen, of zij nu op de Aarde of in de hemelen zijn.

Als dit waar is, wat moeten we dan met "eeuwige pijniging?" God kan niet "allen wederverzoenen" en tegelijkertijd de meerderheid eeuwig kwellen. Een grondige zoektocht in de woorden waarvan gedacht wordt dat ze ons voorzien van een gedachte aan eeuwigheid, heeft vele opzienbarende feiten onthuld, en daar zullen we er hier een paar van presenteren.

De conclusie dat er een *feitelijke, wederzijdse, universele wederverzoening* zal zijn, is zo verbazingwekkend, zo overweldigend, zo heerlijk, dat we ze niet kunnen bevatten; ze moet overstromen.

We doen geen beroep op vooringenomenheid, of op menselijk redeneren, maar alleen op het Woord van God. Als we voorbij gaan aan de vertalingen en door gaan naar de oorspronkelijke teksten, dan vertrouwen we er op dat alles zo duidelijk gemaakt wordt dat iedere lezer het kan volgen en verstaan.

Het *ontdekken* van zo'n heerlijke voleinding van God's omgaan met de mensheid, versterkt in niet geringe mate ons begrip van de heerlijkheid van Zijn kracht en wijsheid en waarheid en liefde. Zonde is slechts Zijn dienaar, niet Zijn meester en ze zal, als alles uiteindelijk voorbij zal zijn, Zijn wereld niet blijvend ontsieren.

Het is gebruik dit onderwerp te bekijken vanuit de diepten van de verlorenheid van de zondaar. Maar laten wij liever er naar kijken vanuit de hoogten van God's heerlijkheid en ons er in verheugen dat Hij, Die ten behoeve van ons tot zondoffer was gemaakt, eens, door de kracht van Zijn kruis, de daden van de Tegenstander teniet zal doen (1Joh. 3:8) en zo ieder spootje van zonde uit God's universum zal uitwissen.

Katallasso en apokatallasso.

"en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de Aarde, hetzij wat in de hemelen is. "
(Kol. 1:20)

Het zal voor velen nieuw zijn te weten dat verzoening, zoals te zien in het Woord van God, *éénzijdig* is. Als er over ons gesproken wordt als zijnde "verzoend met God", dan moeten we niet zoeken naar enige verandering in Hem. Hij werd verzoend door de dood van Zijn Zoon; wij zijn verzoend wanneer we in Hem geloven. Het gebruik, iets wat alleen de huidige waarde en belang van welke uitdrukking dan ook kan bepalen, laat ons duidelijk zien dat het woord dat gewoonlijk met "verzoening"(katallasso) wordt vertaald, niet een wederzijdse vriendelijkheid inhoudt.

Indien er in Kolossenzen 1:20 het woord *katallasso* zou zijn gebruikt, dan zou dat weinig minder betekenen dan wat al eerder ten volle is overdacht, namelijk de waarheid dat God alle vijandschap terzijde heeft gelegd en een zeer gunstige houding heeft aangenomen tegenover al Adam's zondigende zonen.

Maar als we de tekst wat nauwkeuriger gaan onderzoeken, ontdekken we dat het woord *katallasso*, in dit geval, versterkt is door de toevoeging van het voorzetsel *apo*, wat meer moet betekenen dan alleen *katallasso*. God echter *kan niet meer* verzoend zijn dan Hij is, zoals naar voren gebracht werd in de passages waarin de gewone, onversterkte vorm van het woord wordt gebruikt.

Onmiddellijk volgend op onze tekst, lezen we dat de Kolossenzen eens vervreemd en vijanden waren. Dat waren ze nog jaren nadat God met hen verzoend was geworden aan het kruis. "Ook u, ... wederverzoent(apokateeleaxen) Hij door Zijn lichaam van vlees"(Kol. 1:21,22;CV). Eens werd de vervreemding alleen van God's kan terzijde gelegd, maar nu *zij* ingegaan zijn in de grote waarheid, is de verzoening *wederzijds* geworden. Wanneer de twee partijen in een vervreemding verzoend zijn, is het gevolg daarvan complete *wederverzoening*.

De wederverzoening van allen kan niet beperkt blijven tot de vrede die door het bloed van het kruis werd gebracht, want het is alleen *nadat* deze vrede is gemaakt, dat we de toegevoegde waarheid lezen dat, door *Hem*(niet Zijn kruis), allen op die vrede moeten antwoorden en deelnemen aan haar gezegende vruchten.

Daarom is wederzijdse, complete, universele wederverzoening gebaseerd op het bloed van Zijn kruis en God's houding als gevolg daarvan. Maar daarmee houdt het niet op. Het omsluit ook de feitelijke en complete uitwissing van de vervreemding van de kant van de mens.

Deze betekenis wordt bevestigd door de enig overblijvende plaats waar het woord wederverzoening voorkomt. In Efeze 2:16 lezen we: "en de twee, tot een lichaam verbonden, met God weder te verzoenen(apokatallaxee) door het kruis,

waaraan Hij de vijandschap gedood heeft." Hier wordt ons geleerd dat de vijandschap aan het kruis *is* neergeveld, en dit wordt het kanaal waardoor wederzijdse wederverzoening bereikt *zal worden*. Met het oog op de geweldige zaken die hierbij betrokken zijn, behoort iedereen die God's onthulling op waarde schat, deze zaak tot op de kern te onderzoeken. Wij geloven dat zij die dat zullen doen, tot dezelfde conclusie zullen komen waartoe wij gedwongen werden, namelijk: dat er, op een bepaald toekomstig moment, een toestand zal zijn waarin het gehele universum in perfecte vrede met God zal zijn.

Hoe heerlijk zo'n vooruitzicht ook zijn moge, magnifiek als zo'n voleinding van God's machtige bedieningen ook moge schijnen, en hoe gepassioneerd de perfectie voor zo'n Goddelijk Utopia pleit, het zal voor ons, die opgevoed zijn in de schoot van de traditie, geen eenvoudige taak zijn om zo'n grote waarheid te geloven, laat staan te begrijpen.

De vele tegenwerpingen die zich aan ons presenteren zijn met grote zorgvuldigheid onderzocht. De gevolgen van dit onderzoek, hoewel niet gelijksoortig aan ons hoofdonderwerp, zijn nodig voor een aanvaarding en verstaan van haar schitterende boodschap, en zal het voordeel hebben van een apart hoofdstuk.

Tegenwerpingen tegen de wederverzoening van allen.

Het merendeel van de tegenwerpingen die tegen de mogelijkheid van de wederverzoening van allen worden aangedragen, beperken zich tot die Schriftplaatsen die spreken van "eeuwigdurende" bestraffing, of een pijniging die "eeuwig" zal duren.

Een juist snijden van het Woord der waarheid(2Tim. 2:15) met betrekking tot het lot van de verlorenen, is nu net zo nodig als toen we de bestemming van de geredden bespraken. Het feit dat Satan, het Beest, de valse Profeet en de aanbidders van het Beest "gekweld" zullen worden, geeft ons niet de vrijheid om te zeggen dat *alle* verlorenen gekweld zullen worden(Openb. 14:10). Ook staat het feit dat hun kwelling reikt tot de "aionen van de aionen" ons niet toe de duur van de bestraffing van anderen uit te breiden tot een gelijke lengte.

Ook hebben we niet de vrijheid om een passage(Matt. 25:46) uit z'n verband te rukken, die zich bezig houdt met het oordeel over levende natiën die voor de Zoon des Mensen bijeen gebracht zijn, gebaseerd op hun behandeling van Zijn Joodse broeders, en dan aannemen dat hun "eeuwigdurende" bestraffing overgezet mag worden op hen die vandaag leven. Dat is geen lezen, maar veeleer verdraaien van de waarheid.

De waarheid voor de hedendaagse ongelovige is niet verborgen of moeilijk vast te stellen. God's huidige bedoelingen zijn duidelijk naar voren gebracht in het openingsbetoog van de brief aan de Romeinen:

"die een ieder vergelden zal naar zijn werken: hun, die, in het goetdoen volhardende, heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het aionische leven; maar hun, die zichzelf zoeken, der waarheid ongehoorzaam en der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, wacht toorn en gramschap. Verdrukking en benauwdheid zal komen over ieder levend mens, die het kwade bewerkt..."

(Rom. 2:6-9;CV)

Het is van groot belang dat er geen enkele verwijzing is naar de duur van de doem die in deze passage voorgehouden wordt. Laten we niet wijzer willen zijn dan de Schrift.

De uitspraken die wel de mogelijkheid van de wederverzoening van allen *lijken* te ontkennen, zijn die welke spreken van een "eeuwige" kwelling. We zouden mogelijk kunnen bewijzen dat alleen Satan, het Beest en zijn Profeet en zijn Israëlitische aanbidders, meegeteld worden in deze vreselijke doem. Maar zelfs als alleen Satan zo'n lot zou moeten ondergaan, en zelfs als hij verbannen zou worden naar de verst mogelijke uithoek van het universum, dan zou alleen deze zaak al ons niet toestaan te spreken van een wederverzoening die *allen* aangaat. Wij moeten dan ook zeer zorgvuldig de woorden overwegen die de eindeloosheid van Satan's doem *schijnen* te leren.

Eeuwig en eeuwigdurend.

Hoe is toch de gedachte aan "eeuwigdurend" in het Woord van God terecht gekomen? Iedereen bevestigt dat het Griekse woord aion(wat wij "eon" zullen noemen) pas de betekenis "eeuwig" kreeg nadat het in contact kwam met het Hebreeuws in de Griekse versie van de Schriften. Toen verkreeg het, omdat het werd toegepast op God in zinnen als in Psalm 90:2, "ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God"(NBG), de nieuwe betekenis van eindeloosheid. Aangezien het zo in verband met God wordt gebruikt, vereist de samenhang, zo wordt ons verteld, dat er dezelfde betekenis aan moet worden gegeven als het op mensen wordt toegepast.

Om het waarheidsgehalte van deze gevolgtrekking te kunnen testen, zal het voor ons absoluut noodzakelijk zijn om onze feiten rechtstreeks uit de originele talen te verkrijgen. Het is echter voor iedereen heel gemakkelijk om, nadat deze feiten zijn bijeen gebracht, voor zichzelf zekerheid te verschaffen over de echte betekenis van de originele uitdrukkingen die in de meeste vertalingen met "eeuwig" worden weergegeven.

OULM in het verleden.

Laten we eerst het Hebreeuwse woord *oulm* bekijken, dat aan de wortel van de zaak ligt. Het wordt in een aantal passages gebruikt in verband met het *verleden*. Het is voor ons veel eenvoudiger dat wat geschiedenis is te verstaan, dan wat nog toekomstig is.

Nu volgen een aantal passages waarin *m-oulm* als "van-eeuwigdurend" voorkomt. Zij zijn onder twee kopjes gerangschikt; eerst die welke naar God verwijzen,

dan die welke verband houden met de mensheid.

Gebruikt in verband met God.

1Kron. 29:10	van eeuwigheid tot eeuwigheid
Psalm 25:6	van eeuwigheid
41:13	van eeuwigheid tot in eeuwigheid
90:2	van eeuwigheid tot eeuwigheid
93:2	van eeuwigheid
103:17	van eeuwigheid tot eeuwigheid
Spreuken 8:23	van eeuwigheid
Jes. 63:16	van oudsher (citaten uit de NBG)

Gebruikt in verband met mensen

Gen. 6:4	de voortijd
Jozua 24:2	oudtijds
1Sam. 27:8	van oudsher
Psalm 119:52	van ouds
Jes. 42:14	van oudsher
46:9	van ouds
57:11	van overlang
63:19	van ouds
64:4	van oudsher
Jer. 2:20	van ouds
5:15	overoud
Eze. 26:20	voortijd (citaten uit de NBG)

Er is hier een verbijsterende inconsequentie. Als men het toepast op God, is het altijd "eeuwig" en "eeuwigdurend", maar wanneer men het toepast op mensen wordt het *nooit* zo weergegeven. Waarom? Omdat het nergens die betekenis wil dragen! De mens en zijn geschiedenis gaan niet terug tot een datumloze voorbije eeuwigheid. Geen natie, geen profeet is "van eeuwigheid" geweest.

De vertalers vonden, wanneer *oulm* verwees naar het verleden, het gepast om *geheel andere uitdrukkingen* te gebruiken in verband met God, dan met de mens. Zij waren er zeker van dat de passages die verwezen naar de mens, niet eeuwigdurend *konden* betekenen. Een fout gevoel van eerbiedigheid leidde hen er toe af te wijken van het consequent gebruik van het origineel en het voorbeeld van de Griekse vertalers, van wie de vertaling in latere uitingen van de Heilige Geest het stempel kreeg van goddelijke goedkeuring. De mogelijkheid dat deze passages niet naar God konden verwijzen als eenvoudig bestaand in een eeuwig verleden, maar naar Zijn onthulling van Hemzelf onder verschillende titels die Zijn relatie met Zijn schepselen beschrijven tijdens de aionen, schijnt zich niet aan hen opgedrongen te hebben. Wij zullen deze hint wat later nog eens bekijken.

Andere passages maken het nog duidelijker dat *oulm* niet eindeloos kan

betekenen als het op het verleden wordt toegepast. Hier zijn een paar verzen:

Deut.32:7; Job 22:15; Psa.77:5; Spreuk.22:28; 23:10; Pred.1:10; Jes.44:7; 51:9;
58:12; 61:4; 63:9; Jer.5:15; 6:16; 18:15; 28:8; 1 Sam.27:1; Eze.25:15; 26:20;
36:2; Amos 9:11; Mic.7:14; Mal.3:4.

Onderwerp 2

"Eeuwig" is *niet* eindeloos - deel 2

OULM in de toekomst.

Nu zijn we klaar om de vraag te stellen: kan *oulm* "eeuwig" betekenen? De King James vertaling is op dit gebied niet gezaghebbend. Haar vertalers hebben het door ongeveer vijf-en-twintig verschillende uitdrukkingen weergegeven. Zelfs in de toekomstige tijd vinden we *eeuwig*, *altijd*, *blijvend*, *lang* en *wereld*.

Om eensluidend te zijn hadden zij Psalm 73:12 moeten weergeven met: "Zie, deze zijn de goddelozen die eeuwig voordeel hebben *in de wereld*." Deze uitspraak zal door een ieder verworpen worden.

Er zijn zaken waarvan we *weten* dat ze niet eeuwig zijn. Openbaring 21:22 leest:

"En een tempel zag ik in haar niet, want de Here God, de Almachtige, is haar tempel, en het Lam."

Er is in de gezegende aion, wanneer God opnieuw bij de mensen is (Open. 21:3), geen noodzaak voor een tempel met al haar ceremonieën. De perfectie en vrijheid om tot God te gaan maken een tempel overbodig. Het heiligdom en haar dienst en priesterschap zullen *niet* eeuwig blijven. In tegenstelling tot deze feiten worden we door de vertalingen gevraagd te geloven dat het heiligdom (Eze. 37,26,28), haar bedieningen (Ex. 30:21; Lev. 6:18,22), het priesterschap (Ex. 29:9; 40:15; Num.25:13; Psa.110:4), de offers (Ex.29:28; Lev.7:34,36; 10:15; 17:7; Num.18:8,11,19) "eeuwig" of "voor altijd" zullen voortgaan.

Onze Heer kon zeggen: "De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan." En over de wet en de profeten: "Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet een jota of een tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied." (Matt. 5:18). Het is klip en klaar dat Hij, tegelijkertijd, het voorbijgaan van de wet en deze huidige Aarde verwachtte. Maar in de eerdere onthulling lezen we dat de Aarde (Psalm 78:69; Pred. 1:4) en haar heuvelen (Gen. 49:26; Deut. 33:15; Hab. 3:6) "eeuwig" zullen bestaan.

Het standpunt dat *oulm* niet eindeloosheid betekent, wordt zeer versterkt door het feit dat *u-od* "en *meer*" betekent, en toegevoegd wordt in ongeveer twintig gevallen. In het Engels wordt het gewoonlijk weergegeven met "for ever *and ever*". Zelfs in het Engels kunnen wij een glimpje van de ware gedachte opvangen als we het toegevoegde Hebreeuwse woord *u-od* weergeven met de betekenis die het gewoonlijk in honderden andere passages heeft, en de zinsnede verandert in "for ever and till" (voor altijd en meer). Dit zou het juiste

gevolg hebben, want het beperkt "altijd" tot een tijdsperiode. Deze combinatie is waarschijnlijk de meest uitgebreide uitdrukking die de Hebreeuwse Schrift, in verband met tijdsduur, kent. Als we haar betekenis kunnen vastleggen, zullen we de sleutel tot ons probleem hebben*.

Een belangrijke en interessante plaats waar deze zinsnede voorkomt is in Psalm 45:6. "Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig,..". Dit wordt geciteerd in Hebr. 1:8: "maar van de Zoon: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid ..." (eis ton aionon tou aionos).

Andere plaatsen zijn: Psa.9:5; 10:16; 21:4; 45:6,17; 48:14; 52:8; 104:5; 119:44; 145:1,21; Dan.12:3; Mic.4:5.

Let er op dat Psalm 148:6, Jes. 30:8 en Jer. 7:7 niet met deze verward moeten worde, hoewel ze weergegeven worden met "forever and ever."

Zouden we durven veronderstellen dat het koninkrijk van de Zoon van God een einde zal hebben? Er zijn sommigen, en daar zijn we het van harte mee eens, die zo'n standpunt als verraderlijk zullen afwijzen, onwaardig van hen voor wie Hij stierf. Maar we smeken hen om nog wat langer bij ons te blijven. We zouden het nooit op ons genomen hebben deze zaken te schrijven, tenzij, boven alles, Zijn hoogste heerlijkheid niet boven alle vraag verheven zou zijn. Het is nooit aan ons om te beslissen wat Hem verheerlijkt en wat Hem onteert. Alleen God weet dat.

In Kor. 15:24-28 lezen we:

"daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben. Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.... Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen. "

Er zijn in de Heilige Schrift maar weinig zaken duidelijker dan de perfecte onderschikking van de Zoon van God aan Zijn Vader. Zijn houding was "doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt"(Matt. 26:39). Het hield Hem overeind in de donkerste uren van Zijn aardse ellende. Zo'n onderschikking zal altijd een van Zijn volmaaktheden zijn, maar het is niet het onderwerp van onze tekst. De onderschikking waarvan hier wordt gesproken, gaat over het opgeven van de troon van dat universele koninkrijk, dat God Hem eens zal geven.

Aardse koninkrijken bestaan totdat wanorde ze doet breken. Wat is *Zijn* heerschappij daarmee in tegenstelling! *Zijn* koninkrijk blijft bestaan totdat allen in zo'n perfecte onderschikking en harmonie zijn gebracht, dat Zijn bediening en die van Zijn afgevaardigden niet langer nodig zal zijn. Het is niet nodig dat Zijn macht nog verder wordt uitgeoefend, en dat is te danken aan Zijn macht.

Net zoals het priesterschap overbodig is waar voor al Zijn schepselen een perfecte en ongehinderde toegang tot God is, zo wordt ook het regeren, in de

handen van tussenpersonen, overbodig waar er perfecte wederverzoening is tussen God en Zijn schepselen. Ja, de aionen zullen hebben gefaald hun doel te bereiken als de mensheid niet leert dat God's wil de enig waardige is, en dat alle ware zegen voortkomt uit het Hart dat hen beweegt.

Zo wordt in de voleinding door het Koninkrijk van God's Zoon het toppunt van uitmuntendheid bereikt. De heerschappij waarvan in Hebr. 1:8 wordt gesproken houdt op wanneer dit "einde"(telos) of voleinding bereikt is. *Dit is de sleutel voor de oplossing van ons probleem.*

Net zoals de mensheid door de fysieke grenzen voor nu beperkt is tot dit relatief kleine gebied dat we "de Aarde" noemen, zo ook heeft het God behaagd de tijdelijke(*2) grenzen van de mens te beperken tot de horizon van de aionen.

Aionische bestemmingen.

God heeft het goed geacht om Zichzelf onder verschillende titels te openbaren die overeenkomen met het karakter en de bedoeling van het einde dat Hij voor ogen heeft. Onderschikking is verbonden met de uitdrukking "Alueim"(Naartoe-Onderschikkers), aionische verwantschap met "IEUE"(Zal-zijnde-was); "Adonai" is de Besluiters, wat in de Griekse Schriften wordt weergegeven met "Kurios"(Heer), wanneer het gebruikt wordt in verband met de andere natiën. "God" betekent in het Grieks letterlijk "Plaatser." Deze titel is in het bijzonder van toepassing gedurende de huidige tussenperiode van genade, waartoe we bevrijd zijn uit deze boze aion en *geplaatst* te midden van de hemelingen, waar we in Christus iedere geestelijke zegen hebben(Gal. 1:4; Efe. 1:3). Elk van deze titels wordt toegepast op de Zoon van God in Zijn werk van het onthullen van de goddelijke voortreffelijkheden.

Daarom zullen bij de uiteindelijke voleinding van de aionen, wanneer de waardigheden en de activiteiten die aanleiding waren voor deze titels hun volle wasdom bereikt hebben, deze niet langer nodig zijn.

Er zullen dan voor Israël geen bijzondere verbonden met IEUE zijn, want dat zou de wederverzoening ontkennen. Hij zal de Vader van *allen* zijn, en daarom zullen de beperkte titels die gebruikt werden tijdens de duur van de aionen, voorbij gaan in de perfecte familie van God.

Waarom zouden we Hem nog Adonai noemen, als alle rechtspleging zich van het toneel teruggetrokken zal hebben?

Overwegingen als deze zullen alle die moeilijke passages oplossen, die, door hun relatie met de namen van God, eindeloos *schijnen* te zijn.

Deze sluitsteenpassage(Psalm 90:2), waarnaar iedereen verwijst om aan te tonen dat "eeuwigdurend" ook echt "eeuwigdurend" betekent, zou in dit licht gelezen moeten worden. Over wie wordt er hier gesproken? De opening van de Psalm vertelt ons dat het gaat over Adonai, de Besluiters(KJ - Lord). Maar hoe kon Hij zo'n titel staande houden in de tijden die vooraf gingen aan de schepping, *toen*

er niets was om over te besluiten? En hoe kan Hij voortgaan ze te dragen in de voleinding, wanneer alle heerschappij weggedaan zal zijn? De heerlijkheden die ze tijdens de aionen heeft vergaard, moeten altijd Zijn lof verfraaien, maar wanneer het slechts een titel is geworden, zal haar pensionering toegevoegd applaus oproepen.

De juiste betekenis.

Het feit dat "eeuwigdurend" in de grondtekst niet eindeloos betekent, is voldoende om ons op de weg naar de waarheid te brengen. Maar het is goed dat we even halt houden en vragen: "Wat betekent het dan wel?" In ongeveer zes-en-twintig plaatsen wordt *oulm* niet met tijd verbonden. Dan wordt het toegestaan haar gewone betekenis te dragen van *onbekend* (Psa. 90:8; Pred. 12:14; Lev. 4:13; 5:2,3,4; etc.). Het spreekt dan ook van een *onbekende*, *ononthulde duur*, maar niet van onbeperkt. De Griekse vertalers verstonden het dan ook zo toen zij het eenvoudige woordje *oulm* vertaalden met de zinsnede "voor de aion."

De horizon van de vroege profeten was beperkt tot de huidige Aarde. De tijd die vooraf ging aan het scheppen er van, of die van na haar toekomstige vernietiging, lag buiten het gebied van die onthullingen. Het was onbekend, dwz. *oulm*.

Latere onthullingen ontvouwen doelstellingen vóór de aionen (2Tim. 1:9), of vóór *oulm*. Zij brengen ons ook voorbij *oulm* in de beschrijving van de nieuwe hemelen en de nieuwe Aarde, en de daarop volgende voleinding.

Dit wordt onderstreept door de uniforme toevoeging van "en meer(u-od)" waar heerschappij of regeren aan de orde is, want dat gaat voort op de nieuwe Aarde, helemaal tot aan de voleinding.

"Eeuwig" in de grondtekst, betekent *voor de duur van de ongeziene aion*, die duurt tot de nieuwe schepping. "In alle eeuwigheden" brengt ons nog verder, tot zelfs aan de voleinding. "Eeuwig" wordt toegepast op deze aarde, de Tempel, het priesterschap, de offers - in feite op al die dingen die duren tot de laatste grote brand (2Pet. 3:12), maar nooit op de zaken die er uit voortkomen.

"In alle eeuwigheden" wordt gebruikt voor regeren, omdat het universele koninkrijk van onze Heer niet zal ophouden bij de komst van de nieuwe Aarde, maar voort zal gaan tot de voleinding. Zijn priesterschap gaat met de Aarde voorbij, maar Zijn heerschappij gaat daarna voort; vandaar dat er *oulm u-od* staat.

Dan zal het koninkrijk overhandigd worden aan God in Zijn rol als Vader. Deze zoonse relatie, dit overgaan van de grote God van Onderschikker en Plaatser naar Vader, is de gerijpte vrucht van de aionen. Dan zal die dagdroom van vandaag waarheid worden: het Vaderschap van God en de broederschap van de Mens, want dan zullen allen in één grote familie samen verbonden zijn in Christus, door de nauwe gemeenschap van de liefde van een Vader.

Priesters mogen voor mensen benoemd worden in goddelijke zaken, en heersers worden door God afgevaardigd om Zijn gezag te doen gelden tijdens de loop van de aionen, maar in die ideale, die perfecte, die uiteindelijke voleinding, zouden ze alles doen, behalve de volheid en de oneindige perfectie van de wederverzoening van allen ontkennen.

Als we dit visioen van het heerlijke uiterste kunnen vasthouden, en onze harten openstellen om het te ontvangen, dan zal veel van wat nu ons uitzicht blokkeert doorzichtig worden. Bijvoorbeeld: in Efeze 1:10 lezen we van de "voorbereiding van de volheid der tijden", d.w.z. het oogstseizoen van de aionen, wanneer Christus opnieuw het Hoofd van alles zal zijn, zowel van dat in de hemelen als dat op de Aarde. U zult zeggen: er staat hier geen woord over het ondergrondse of de Poel des Vuurs. Maar de Schrift spreekt niet over de uiteindelijke toestand. Hier gaat het over het Hoofdschap van Christus, Zijn *heerschappij*. Bij de voleinding, echter, zal het gaan over Zijn *afreden*, de eerste en enige Heerser die de heerschappij tot gerijpte perfectie brengt.

Hoe gaat het dan met de ongeredden?

Dit onderwerp is zo lang van de heerlijkheid van God gescheiden gehouden en gezonken tot het niveau van een onderzoek naar de doem van de onboetvaardigen, dat sommigen zich ongeduldig afvragen wat er met hen zal gebeuren.

Aangezien God nergens het eeuwigdurende(of welke periode van tijd dan ook) verbindt met het lot van de hedendaagse zondaren, houden ook wij ons daar verre van. Maar er is nog steeds de "eeuwigdurende" bestraffing van de natiën, die voor de Zoon des Mensen vergaard worden wanneer Hij in Zijn heerlijkheid verschijnt(Matt. 25:31), en ook de kwelling "in alle eeuwigheden" van hen die het Beest en zijn beeld aanbidden(Openb. 14;10,11), en het Beest en de valse Profeet zelf, met de Tegenstander die hen misleid heeft(Openb. 20:10). Alleen deze drie zullen "gekweld worden in alle eeuwigheden." Hun dwaze volgelingen hebben "geen rust, dag en nacht", terwijl ze het wilde beest en diens beeld aanbidden. De tijdvorm van het Griekse werkwoord *aanbidden* doet denken dat dit hun huidige ervaring is. De rookkolommen van hun kwelling zullen dienen als een aionische herinnering aan een voorbij vurig oordeel, net zoals de Dode Zee dat nu doet(Jud. 7; Deut. 29:20; U.R. vol. 13, p.215).

Maar daarbij kunnen we de vraag stellen: Zal de dood niet afgeschaft worden(1Kor. 15:26)? Wat blijft er anders over dan leven, wanneer de laatste vijand verslagen is? De dood kan niet toegestaan worden dit perfecte geluk te ontsieren. Nee, ons wordt niet "eeuwig" leven beloofd, maar leven tijdens de "aionen", "aionisch leven"(Titus 1:2). Dit leven is God's speciale gift aan hen die tevoren waren uitverkoren om te dienen als Zijn instrumenten bij het wederverzoenen van de rest. Wij zullen in de nog komende aionen dienen als Zijn demonstratiemateriaal(Efe. 2:7). Daarom is Hij de "Redder van alle mensen, *in het bijzonder* van hen die geloven"(1Tim. 4:10). We mogen ons dan wel verheugen dat ons deel aionisch leven inhoudt, maar laat ons ook met een blij gemoed bevestigen dat leven na de aionen aan *al* Zijn schepselen zal worden

toebedeeld, in perfecte gemeenschap met Hem Die hun Alles zal zijn geworden.

Maar hoe zit het dan met ons "eeuwige leven?" Is het slechts voor een beperkte periode? Wat voor zekerheid hebben we voor de toekomst?

Hier voegt opnieuw, in plaats van God te beroven van de heerlijkheid die Zijn grote Naam toekomt, de waarheid alleen maar meer luister toe aan haar schittering. Zijn Woord garandeert feitelijk leven en zegen tot de voleinding - wanneer Hij Alles in allen zal zijn. Dan hebben we geen steun meer om op te steunen, geen fundament meer om op te staan, dan *God Zelf!*

Wie zou zichzelf niet aan Hem toevertrouwen? Wat mijzelf betreft: nu Hij Zichzelf heeft onthuld, kan ik met het grootste vertrouwen op Hem steunen, ook al werden Zijn beloften en Zijn Woord al lang geleden vervuld. Wat Hij *is* is voor mij voldoende, en zal voor allen voldoende zijn aan wie de aionen Hem onthullen.

En dat, zo weet ik, doet Hem groot genoeg!

* De eerste maal dat het voorkomt is in Ex. 15:18. De Septuagint(de "LXX" - de Griekse versie van de Hebreeuwse Schriften) geeft deze tekst weer met "*de aion en tot op de aion en meer*" (*ton aioona kai ep' aioona, kai eti*). Dat het laatste woord verder of langer betekent, wordt aangetoond door het gebruik er van in passages als Lucas 16:2; Romeinen 6:2; Openbaring 22:11(vier maal). Dit toont zonder meer aan dat, in de oude tijden, de gedachte aan eindeloosheid niet aan *oulm* werd toegeschreven.

(*2) De weergave "tijdgebonden" (dwz. in verband met tijd), in 2Kor. 4:18 leidt tot een serieus misverstand. Het zou weergegeven moeten worden met "voor een seizoen," "voor een korte tijd", of "tijdelijk." Een verwijzing naar Matt. 13:21, Marc. 4:17 en Hebr. 11:25, de enige andere plaatsen waar het voorkomt, zal dit onderschrijven. Degene onze Heer vergelijkt met "rotsachtige" plaatsen gaat niet voort gedurende de loop van de tijd, maar "voor een korte tijd"(tijdelijk). En dit herinnert ons er aan dat oppervlakkige studie van dit onderwerp in de King James vertaling[en de Nederlandse vertalingen;WJ] ons alleen maar terug kan leiden naar de tradities waarin de vertalers zelf stonden. Zij hebben op vele plaatsen de context gekleurd met hun meningen. De tegenstelling in deze passage is tussen tijdelijke dingen en die welke de aionen zullen duren.

Onderwerp 2

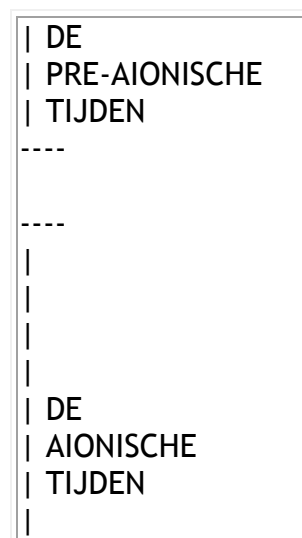
"De aionische tijden"

De tijd is onderverdeeld in drie grote delen, die in de Schrift gekenmerkt worden als "vóór de aionen"(1Kor. 2:7), "de aionische tijden"(2Tim. 1:9) en "de voleinding"(1Kor, 15:24), wat het bereiken van de doelstelling van de aionen aangeeft.

Zo scheiden de aionen de tijdsduur in drie grote onderdelen. De vijf aionen meetellend, zijn er voor wat de gehele tijd betreft zeven aparte segmenten. Zo'n indeling in drie primaire en zeven secundaire onderdelen is in perfecte overeenstemming met zowel de natuur als de openbaringen, want het licht zelf is samengesteld uit drie primaire en zeven secundaire kleuren. Niet alleen zijn er zeven perioden, deze zijn symmetrisch gegroepeerd rond dat grote morele centrum van het universum - het kruis van Christus.

De aionen beginnen bij het IN DEN BEGINNE en sluiten bij de VOLEINDING. De grote rampen van Genesis 1:2, die we de NEDERWERPING noemen, markeren de grens tussen de eerste en de tweede aion, net zoals het grote witte troon OORDEEL de laatste aion scheidt van die welke er aan vooraf gaat. De huidige aion wordt ingesloten tussen de ZONDVLOED in het verleden en de DAG DES TOORNS in de toekomst.

De drie onderdelen, zo zullen we zien, gaan samen met opmerkelijke veranderingen in de inrichting van de wereld. Zij moeten niet verward worden met bedieningen, waarvan de huidige aion er alleen al acht kent. Het eerste diagram laat de aionen (of eeuwen) als geheel zien. Het tweede diagram toont de grote crises die de aionen onderling scheiden.

De Schrift verdeelt alle tijd in vijf aionen, gescheiden door vier crises. De verticale lijnen staan voor de speciale aionen, zoals aangegeven, en beëindigen op passende wijze de gebeurtenissen die hun begin en einde markeren.

A CHART OF THE EONIAN TIMES	
2 Tim. 1:9; Tit. 1:2; (Rom. 16:25)	
BEFORE THE EONS. 1 Cor. 2:7; [Jd. 26].	GOD ALL
THE BEGINNING	
of. 2 Pet. 3:6. "The world that then was" and Eph. 2:2. Then	EONIAN TIMES
THE DISRUPTION	Ro. 16:25; 3 Ti. 1:9; Tit. 1:2.
of. 2 Pet. 2:5. "The ancient world" and Eph. 2:2. Leads to	LIFE
THE DELUGE	Mt. 19:16; Mk. 10:17; Lu. 18:18;
THE PRESENT EON.	Mt. 19:29; Mk. 10:30; Lu. 18:30;
Gal. 1:4.	Mt. 25:46; Lu. 10:25;
THE CURRENT EON.	Jn. 3:15, 16, 36; 4:14, 36; 5:24, 39;
1 Ti. 6:17; 2 Ti. 4:10;	6:27, 40, 47, 54, 68;
Ti. 2:12.	10:28; 12:25, 50;
THIS EON.	17:2, 3.
Mt. 12:32; 13:22; Mk. 4:19; Lu. 16:8; 20:34; Rom. 12:2; 1 Cor. 1:20; 2:6, 8, 8; 3:13;	Acts 13:46, 48.
2 Cor. 4:4; Eph. 1:21;	Ro. 2:7; 5:21; 6:22, 28.
2:2 (with world).	Gal. 6:3.
FOR THE EON.	1 Ti. 1:16; 6:12.
Mt. 21:19; Mk. 11:14;	Tit. 1:2; 8:1.
Jn. 12:34; 13:8; 1 Co. 8:13.	1 Jn. 1:2; 2:25; 3:15; 5:11, 13, 20.
FROM THE EON.	Jude 21.
Lu. 1:70; Acts 3:21;	SALVATION.
15:13.	Hb. 5:9.
OUT OF THE EON.	REDEMPTION.
Jn. 9:32.	Hb. 9:12.
CONCLUSION OF THE EON.	COVENANT.
Mt. 18:30, 10, 19; 24:3.	Hb. 13:20.
THE DAY OF WRATH	ALLOTMENT. GOD
THE COMING EON.	Hb. 9:15. ALL
Mt. 10:30; Lu. 18:30.	KINGDOM. IN
THE FUTURE EON.	2 Pt. 1:11. CHRIST
Hb. 6:5.	EVANGEL.
THAT EON.	Un. 14:6.
Lu. 20:35.	CONSOLATION.
FOR THE EON.	2 Th. 2:16.
Mk. 3:29; Lu. 1:55;	GLORY.
Jn. 4:14; 6:51, 58; 8:35, 35, 51, 52; 10:28;	2 Co. 4:17; 2 Ti. 2:10; 1 Pt. 5:10.
11:26; 12:34; 14:16;	GOD.
2 Cor. 9:9; Hb. 5:3;	Ro. 16:26.
6:20; 7:17, 21, 24, 23;	FIRE, PUNISHMENT, ETC.
1 Pt. 1:35; 2 Pt. 2:17; 1 Jn. 2:17; 2 Jn. 2; Jd. 13.	Mt. 13:8; 25:41, 46; Mk. 8:29; 2 Th. 1:9; Hb. 6:2; Jd. 7.
FOR THE DAY OF THE EON.	OTHER OCCURRENCES
2 Pt. 3:13 (cf. Deut. 32:7; Mic. 5:2; 7:14; Mal. 2:4).	Lu. 16:9; 2 Co. 4:18; 5:1; 1 Ti. 6:16; Phm. 15; Hb. 9:14.
CONCLUSION OF THE EON.	
Mt. 28:20.	
THE JUDGMENT	
THE CONSUMMATION 1 Co. 15:24.	
THE CONSUMMATIONS OF THE EONS. 1 Co. 10:11. GOD ALL IN ALL	

Helaas was het niet mogelijk deze kaart in het Nederlands over te zetten.

De bovenstaande kaart beperkt zich tot een weergave van de AIONISCHE TIJDEN. Ze citeert iedere verwijzing naar deze tijden, zodanig geplaatst dat ze in één oogopslag het belang er van laten zien. De tekstplaatsen zijn gegroepeerd naar de uitspraken waarin ze gevonden worden. Voor het gemak van de lezer is het

Grieks vervangen door een exacte en concordante vertaling. De lezer wordt gevraagd iedere verwijzing te controleren, ze te vergelijken met de context en zich tevreden te stellen met de juistheid er van.

De pré-aionische tijden en post-aionische tijden hebben veel met elkaar gemeen. Kort samengevat: zonde is in beide afwezig. In de eerste is ze onbekend, in de laatste is ze wel bekend, maar afgeschaft.

Naar de derde aion, waarin we ons nu bevinden, en de komende aion, waarover de Schrift zoveel te vertellen heeft, wordt vaak in God's Woord verwezen, zodat we over beide een grote voorraad informatie hebben. Maar dat is niet het geval met de eerste en de laatste aion. Zij worden niet als zodanig rechtstreeks in de Schrift genoemd. Maar dat er vóór de huidige aion aionen *waren* is duidelijk, want we lezen over voorbije aionen, net zoals we lezen over toekomstige aionen. Daarom *moet* er vóór de huidige meer dan een aion geweest zijn.

In Efeze 2:2 is een opmerkelijke uitspraak te vinden. Er staat letterlijk: "de aion van deze wereld". Dat wil zeggen: de aion die overeenkomt met of betrekking heeft op de huidige *kosmos*, of wereld, of systeem. Daarom hoeven we alleen vast te stellen wanneer deze huidige *kosmos* of wereld begon, om uit te vinden wanneer deze aion begon. En we hoeven alleen te weten hoeveel en wat voor werelden er waren vóór de huidige wereld, en we weten ook welke aionen er aan deze vooraf gingen. Het feit is: *de aionen en de werelden gaan gelijk op*. Het zijn twee verschillende beelden van hetzelfde. Een radicale verandering in de ordening van zaken wordt een nieuwe wereld genoemd, en de tijd die deze wereld kenmerkt heet een aion. Ze moeten niet verward worden met minder radicale veranderingen in het beheer, die era's of bedieningen worden genoemd.

In 2Petrus 3:6 vinden we een verwijzing naar de wereld van voor de Nederwerping in het tweede vers van Genesis. Die wereld "verging". Tegelijkertijd werd de aion die ermee verbonden was afgesloten. De eerste korte verticale lijn in diagram 2 tussen het Begin en de Nederwerping geeft deze eerste aion weer.

In 2Petrus 2:5 hebben we een andere verwijzing naar een vergane wereld. Deze kwam echter tot haar einde in de Zondvloed van Genesis 6:17. Hier hebben we een andere aion. De tweede korte verticale lijn in diagram 2 tussen de Nederwerping en de Zondvloed staat voor deze tweede aion.

De huidige aion begon met de Zondvloed en zal voortgaan tot de Dag des Toorns, waarvan de Zondvloed een type was. De verticale lijn van de Zondvloed tot de Dag des Toorns laat dit in het diagram zien. Dit is de derde aion.

Dit leidt de toekomstige aion in, waarin Christus 1000 jaren lang zal regeren. De volgende verticale lijn in het diagram tussen de Dag des Toorns en het Oordeel vertegenwoordigt deze vierde aion.

Wanneer deze aion is afgelopen, is er een nieuwe schepping, waarover de Zoon van God heerst tot de Voleinding. De laatste korte verticale lijn tussen het

Oordeel en de Voleinding staat voor deze vijfde en laatste aion. Iedere aion na de eerste wordt ingeleid met oordeel, genezend en wereldwijd, het herstel van wereldse zaken, en door een nieuwe en andere inrichting van de loop van dingen.

De tweede aion wordt ingeleid door de grote ramp van Genesis 1:2 en de herschikking in de verzen die volgen. Wat ook de aard van de voorafgaande wereld geweest moge zijn, het is vrijwel zeker dat er geen zee en geen menselijke wezens waren. Nu echter wordt het land verdeeld door wateren en een mens wordt over de Aarde aangesteld.

De Zondvloed maakte de weg vrij voor de huidige aion. De mens wordt het recht gegeven over zijn medemens te heersen. Het is de aion van de menselijke heerschappij. Daarin is ze radicaal anders dan alle andere aionen.

De verkeerde heerschappij van de mens leidt naar de Dag des Toorns, die ruimte maakt voor de komst van Christus. Het koninkrijk van deze wereld gaat over naar onze Heer en Zijn Christus (Openb. 11:15). Israël wordt een koninkrijk van priesters en heerst over de andere natiën.

Het (opnieuw)binnendringen van Satan en het grote witte troon oordeel, aan het einde van de vierde aion, bereiden voor op de vijfde en laatste van alle aionen. In die laatste aion zal de Zoon van God de Hoogste zijn, en zal God opnieuw omgaan met de mens zoals Hij dat in de hof van Eden deed, zodat de priesterschap van Israël niet langer nodig zal zijn (Openb. 21:3). Gedelegeerde heerschappij gaat voort, totdat ze bij de Voleinding verdwijnt, wanneer de dood overwonnen zal zijn en God Alles in allen is geworden.

Deze uitleg van de kaart is slechts aanbevelend. Het bewijs zal gepresenteerd worden zodra we in detail iedere plaats overwegen waar het woord aion in al haar vormen voorkomt.

Bij het begin zullen sommigen vragen: "Waarom gebruikt u het woord 'eon', of 'aion', en niet 'tijdperk'?" Uit wat we al aangegeven hebben wordt duidelijk dat de gedachten die gewoonlijk met het woord "tijdperk" verbonden zijn, in veel belangrijke gevallen afwijkt van dat wat ons door het Griekse woord *aion* wordt voorgesteld. De periode die in het dagelijks gebruik door "tijdperk" wordt verondersteld, is bij lange na niet voldoende om de gedachte van aion te omvatten. Het zou verwarring wekken als we de gedachten die horen bij "tijdperk" in zouden passen in de nieuwe ideeën die een grondige studie van de aionen zal voortbrengen. Daarom zullen we "eon" of "aion" gebruiken, want dat is niet zo besmet met on-Schriftuurlijk denken.

Onderwerp 2

"Aion in het enkelvoud."

Laten we, om onze studie eenvoudiger te maken, eerst iedere passage overwegen waarin het woord aion in het enkelvoud wordt gebruikt. Later zullen we die teksten ter hand nemen waarin de meervoudsvorm voorkomt. Daarna zullen we de zinsneden verklaren waarin het woord twee maal in dezelfde zinsnede voorkomt.

Verwijzend naar het heden.

De huidige aion. In Galaten 1:4 zien we deze tegenwoordige tijd gekenmerkt als "de huidige boze aion"(CV). Deze beschrijving kan niet worden toegepast op de twee komende aionen, maar mag wel toegepast worden op beide van de twee voorafgaande. We mogen hieruit concluderen dat er niet alleen meerdere aionen zijn, maar dat sommige er van boos zijn, net als de huidige, terwijl andere niet als zodanig worden gekenschetst.

Deze aion. Dezelfde gedachte wordt naar voren gebracht in de drie passages waarin het woord *deze* verbonden wordt met aion. Gezond verstand en rechtvaardigheid en toewijding zijn vreemd aan de aard van deze aion(Titus 2:12). Haar rijkdommen zijn van een twijfelachtig soort(1Tim. 6:17). Demas is een voorbeeld van hen van wie de liefde er voor hun dienstbetoon voor God hebben ontsierd(2Tim. 4:10). Geen van dit is toepasbaar op de toekomstige aionen, die leiden tot de vervulling van de doelstelling van de aionen.

Van deze aion. In deze zinsnede is er altijd een sluimerende tegenstelling met een andere aion, waarin haar boze aard niet langer aanwezig zal zijn. In Lucas 20:34,35 wordt "van deze" aion in directe tegenstelling gebracht met "deze" aion. Zij uit deze aion die waardig gevonden zullen worden voor deelname aan die aion, zullen zonen van de opstanding zijn en zullen niet langer huwelijken aangaan, zoals nu.

In Efeze 1:21 wordt de heerlijke naam van onze Heer verheven boven alle naam, niet alleen in deze aion, maar ook in de toekomstige. Nú kan de Zoon des Mensen tegengesproken worden(Matt. 12:32), maar de heilige geest kan niet worden tegengesproken, niet in deze aion, noch in de aion die nog moet komen. In Romeinen 12:2 worden we uitgenodigd niet gelijkvormig te worden aan deze aion, met haar wandel(Efe. 2:2), haar zorgen(Matt. 13:22), haar onrechtvaardige winsten(Luc. 15:8), haar wijsheid(1Kor. 2:6; 3:18), haar redetwisters(1Kor. 1:20), haar heersers(1Kor. 2:6,8) en haar god(2Kor. 4:4). Haar religies en politici en filosofen en zaken en gebruiken verschillen alle met de geest die wij

ontvangen hebben.

Voor de aion. Zoals op de kaart te zien is, wordt deze zinsnede gedeeld tussen deze aion en de komende. Alleen de context stelt ons in staat vast te stellen welke aion er in beeld is. Aangezien de komende aion voordurend in de gedachten was bij de ware Israëliet, (want alleen daarin zullen zij hun zegen vinden), wordt er over het algemeen naar deze aion verwezen. In beide gevallen moeten we de tijd beperken tot een enkele aion. En studie van iedere passage zal dit ten volle aantonen.

Het is gebruik om dit weer te geven met "tot de aion." Maar een vergelijkende studie van de Griekse voorzetsels leidt tot de conclusie dat *eis* "in" betekent, terwijl de gedachte aan "tot" wordt uitgedrukt met *pros*, "tot" of "naar", *mechri* "tot"[de tijd wanneer, (of) de tijd die] en *achri* "totdat" of "voor zover als". Maar wanneer *eis* gebruikt wordt voor tijd, dan zal ons taalgebruik niet het woord "in" toestaan, maar vereist ze het wat meer onbegrensde "[io]voor". (Zie Matt. 6:34; Luc. 12:19; Hebr. 9:9; Openb. 9:15 en alle Schriftplaatsen die geciteerd worden onder de zinsnede "voor de aion" en die onder "de aionen van de aionen" en soortgelijke zinsneden, zowel in deze serie artikelen als in de Keyword Concordance, pag. 91).

Wij hebben een opvallende bevestiging van de beperkingen van deze zinsnede in Mattheüs 21:19 en Marcus 11:14, waar de vijgenboom "voor de aion" verwelkt is. Ze beeldt de natie Israël uit, die verwelkt is. Maar zij zal hersteld worden (Rom. 11:26) en het teken van haar herstel zal het uitbotten van de bladeren zijn en de zachtheid van de vijgenboom (Matt. 24:32; Marc. 13:28).

Tijdens de afwezigheid van Christus, stuurt Hij een Parakleet of Trooster die met hen zou zijn voor de duur van de aion. Dit ontkent niet dat zij in de komende aion de heilige geest zullen hebben, zelfs meer dan ooit tevoren, maar wanneer Christus terug gekomen is, waarvoor is er dan nog een geest nodig in de vorm van een *trooster*? *Als zodanig* blijft de heilige geest slechts bij hen zolang hun Messias weg is (Joh. 12:34). Deze zelfde nauwkeurigheid wordt duidelijk in vele andere passages, hoewel de ontkenningen van Petrus (Joh. 13:8) en Paulus (1 Kor. 8:13) niet zo precies hoeven te zijn.

In verreweg het grootste aantal gevallen verwijst deze zinsnede naar de komende aion. Wie is niet verbaasd geworden door verklaringen van de Heer in het verslag van Johannes als "Indien iemand van dit brood eet, hij zal *in eeuwigheid* leven" (Joh. 6:51)? Maar later, in vers 54, lezen we "Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en ik zal hem opwekken ten jongsten dage". Hoe kan Hij iemand opwekken die nooit is gestorven? ".. zal in eeuwigheid leven." Het is een hardnekkig feit dat velen van hen die Hem geloofd hebben *gestorven zijn* en dat Hij hen zal opwekken. Zij leven niet "eeuwig". Zij zullen leven "tijdens de aion" die nog moet komen, de aion die wordt voorafgegaan door de opstanding van de rechtvaardigen. Deze passages zullen alle langs komen zodra we die aion gaan overdenken.

Vanaf de aion. Een opmerkelijk bewijs voor het begin van de aion die vooraf ging

aan de tijd van David, is te vinden in de profetie van Zacharia in Lucas 1:70. De profeten die de Davidische heerlijkheden van Christus voorzegden waren "vanaf de aion." Maar Handelingen 3:21 is nog preciezer, want dat gaat terug tot alle profeten die het herstel voorzegd hebben dat de komst van de Messias in heerlijkheid zal brengen. Handelingen 15:14,18 grijpt het door een verwijzing naar de natiën. Nu waren er in de aion voor de Zondvloed geen natiën. Er waren er geen totdat Babel kwam, toen God de mensheid verspreidde over de gehele Aarde(Gen. 11:6-9). Daarom maakt de zinsnede "vanaf de aion" het niet alleen voor aion onmogelijk om eeuwigheid te betekenen, maar het brengt ons ook aanvullend bewijs dat de huidige aion na de Zondvloed begon.

Vanuit de aion. De wonderen van onze Heer waren de krachten van de komende aion. Toen de blinde man was genezen, merkte hij terecht op: "Vanuit de aion is niet gehoord dat iemand de ogen opent van een blindgeborene"(Joh. 9:32;CV). Zulke tekenen zijn niet karakteristiek voor de huidige aion, maar voor die welke nog moet komen.

Van de aion. We hebben al naar Marcus 4:19 verwezen in verband met "deze aion." Sommige manuscripten hebben deze zinsnede in Efeze 6:12, maar geen van de drie grote oude getuigen, die samen de Concordante Griekse Tekst vormen, hebben het daar staan.

De afsluiting van de aion. Deze uitdrukking alleen al zou afdoende bewijs moeten zijn dat aion niet eeuwig betekent. Eeuwigheid kan geen afsluiting of einde hebben. Het wordt drie maal gebruikt in het dertiende hoofdstuk van Mattheüs. Bij de uitleg van de gelijkenis van de zaaier verklaart Hij dat de oogst is bij de afsluiting van de aion(verzen 39,40,49). In Matt. 24:3 wordt het verbonden aan Zijn aanwezigheid. Het hele hoofdstuk is een commentaar op de kracht van die uitdrukking. Het bewijst dat de *afsluiting* die periode van de huidige aion is, die onmiddellijk vooraf gaat aan de komende aion.

Verwijzend naar de volgende aion.

Alleen al het vermelden dat er na de afsluiting van de huidige een andere aion zal zijn, zou afdoende moeten zijn om het woord iedere gedachte aan eeuwigheid te ontnemen. Niet alleen is de volgende aion een apart segment van de tijd, maar ze is zo anders in karakter, zo'n vooruitgang in vergelijking met nu, dat ze er nooit mee verward zou mogen worden. Ze is de vrucht van belofte en profetie, de tijd van God's herstel van de Aarde.

De komende aion. In Marcus 10:30 en Lucas 18:30 wordt deze zinsnede tegengesteld aan "dit tijdperk." Voor nu worden vervolgingen beloofd, maar in de komende aion: aionisch leven.

De ophanden zijnde aion. In Matt. 12:32 en Efe. 1:21 is er een tegenstelling tussen "deze aion" en die welke ophanden is. In Hebr. 6:5 worden de krachten van de pinksterperiode gekenmerkt als behorend bij die nog toekomstige aion.

Die aion. Hier wordt opnieuw "deze aion" gesteld tegenover "die aion," waarin

opstanding uit de doden de toestand zal veranderen van hen die opgewekt zijn om van haar zegeningen te genieten(Luc. 20:35).

Voor de aion. Deze beroemde zinsnede bevat de oplossing voor vele vlamme tegenstrijdigheden die, zonder ook maar enig protest, werden toegestaan de pagina's van de "Bijbel" te ontsieren. We lezen van de aan Abraham en zijn zaad "eeuwig" getoonde genade(Lucas 1:55), ondanks het feit dat zij terzijde geworpen werden en nog de zwaarst mogelijke stormen zullen ondergaan die zullen losbreken in de dag van God's verontwaardiging. Ons wordt herhaaldelijk verteld dat zij die geloven "voor eeuwig" zullen leven, maar de meesten van hen zijn al lang overleden; dat zij die de wil van God doen "eeuwig" zullen bestaan, maar waar zijn ze nu? Ons wordt verteld dat "indien iemand Mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen"(Joh. 8:51). Velen hebben zich aan Zijn woord gehouden en toch zijn ze allen gestorven. De context zelf is het bewijs dat onze Heer nooit bedoelde zo'n indruk te geven door de woorden die Hij gebruikte, die door onze vertalers met "eeuwig" werden weergegeven.

Verder bewijs.

Laat een ieder naar Joh. 6:47-58 gaan en daar nauwkeurig zien dat de ondanks herhaalde verzekeringen dat zij die aten van het hemelse brood "eeuwig" zouden leven. Maar tegelijkertijd verzekert Hij hen dat Hij hen zal opwekken op de jongste dag(Joh. 6:54). Dit alles wordt heerlijk duidelijk en eenvoudig wanneer we "eeuwig" omwisselen voor "voor de aion". Wanneer Hij hen opwekt, dan zullen zij leven voor de duur van de aion, de duizend jaren van gelukzaligheid. Niet dat ze noodzakelijkerwijs aan het eind daarvan zullen sterven, maar alles wat daar achter ligt is buiten het gezichtsveld van deze belofte.

Dezelfde waarheid is duidelijk in Joh. 11:25. "Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven voor de aion." Het gaat hier over twee klassen. Zij die sterven vóór die toekomstige aion en zij die in leven zijn bij aanvang daarvan. De laatsten zullen niet sterven "voor de aion." Het terloopse bewijs laat zien dat "voor de aion" niet begint voor de toekomstige aion begint.

Een getuigenis als dit is bijzonder waardevol vanwege haar toevallige aard. Er schijnt zelfs geen hint te zijn over wanneer de laatste uitspraak waar zal zijn. Wij kunnen begrijpen dat zij die gestorven zijn zullen leven, maar we worden gedwongen tot de conclusie dat zij het zijn die in leven zijn bij de opstanding die zeer zeker niet zullen sterven. Hoe passend is het dan dat juist deze tijd wordt aangegeven met de term "voor de aion." Een soortgelijke smet, nog zwaarder en gedurfter, is te vinden in Joh. 8:51. "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen." Dit wordt door de Joden herhaald en gewijzigd in "de dood in eeuwigheid niet smaken." Dit is zeer ernstig, want hoe we het ook uitleggen, zij die Zijn woorden hebben gehouden hebben toch de dood gezien. Dat de Heer nadrukkelijk meende wat Hij zei, is te zien in Zijn "Voorwaar, voorwaar", en door Zijn vinnige antwoord aan de Joden, als Hij verwerpt dat Hij hen gelijk en een

leugenaar was(vs.58).

Hetzelfde probleem valt te zien in hoofdstuk 10:28, waar van de "schapen" wordt gezegd dat ze "voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid"

Wat te doen met deze mededelingen? Zullen we weigeren Hem te geloven Die de Waarheid is, alleen maar om ons te kunnen vastklampen aan een oude en erkende traditie? Zullen we blind onze ogen sluiten voor het onderscheid dat Hij maakte toen Hij verschillende zinsneden koos om Zijn bedoeling over te brengen, en, omdat wij het niet zien, Hem veroordelen vanwege het doen van elkaar tegensprekende uitspraken, die de test van de tijd niet doorstaan hebben? Laat hen die er op staan dat al deze onderscheiden uitdrukkingen de ene constante kracht van "eeuwig" hebben, dit ernstig dilemma tegemoet treden en Hem zuiveren van deze schandvlek!

Deze vlammeende tegenstrijdigheden worden onmiddellijk weggenomen in de Concordant Version: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg jullie, indien iemand Mijn woord houdt, hij zou onder geen omstandigheid voor de *aion* de dood zien"(Joh. 8:51). "... zij zouden in geen geval vergaan voor de *aion*"(Joh. 10:28).

Het hier ingenomen standpunt dat "voor de *aion*" niet van eindeloze duur is, maar verwijst naar een bepaalde periode van tijd, wordt nogmaals ondersteund in een serie passages in de brief aan de Hebreëen(Hebr. 5:6; 6:20; 7:17,21,24,28). Ze gaan alle over het priesterschap van Christus naar de ordening van Melchizedek. Nu is de essentie van dit priesterschap dat Hij zowel Koning als Priester moet zijn. We weten dat Hij nog niet heerst als Koning(Openb. 11:15). Zijn priesterschap naar Melchizedek wacht ook op die heerlijke dag, wanneer Hij op Zijn troon zal zitten al een Priester.

Nog is het minder duidelijk dat dit priesterschap niet eeuwig is. Een priester is een bemiddelaar tussen God en mens. Lang voor de voleinding, aan het begin van de laatste *aion*, verblijft God opnieuw bij de mensheid, en de tempel, met haar priesters, verdwijnt onmiddellijk wanneer Hij alle dingen nieuw maakt(Openb. 21:3-5). Zo wordt bewezen dat het Melchizedekse priesterschap letterlijk "voor de *aion*" betekent, en niet "eeuwig." Dit priesterschap verdwijnt zelfs voordat Zijn koninklijke voorrechten terzijde worden gelegd.

We hoeven er alleen maar aan te herinneren dat dorst(Joh. 4:14) en het onderscheid tussen slaaf en zoon(Joh. 8:35) en de bemiddelende heerlijkheden van Christus, zijn aangepast aan de *aionische* omstandigheden en in een geperfectioneerd universum volkomen onmogelijk en ongepast zijn. Al deze Schriftplaatsen zullen een veel voller en kostbaarder betekenis krijgen dan alleen de gedachte aan eindeloosheid. Aangezien leven "voor de *aion*" gelijk staat aan *aionisch* leven(Joh. 6:51-58), zal de bespreking van deze passages gebeuren als we met die zinsnede bezig zullen gaan. Het volstaat te zeggen dat, om te beginnen, ze voor haar begin wacht op de opstanding en samensmelt met het leven van de volgende *aion*, tenslotte haar onderscheiden karakter verliezend, maar niet de eindeloosheid, in de opstanding bij de voleinding,

wanneer allen eeuwig leven ontvangen.

Rechtvaardigheid is het meest opmerkelijke kenmerk van de komende aion. Dit alleen zal voldoende zijn om alle zegen zeker te stellen die ze brengt (2Kor. 9:9).

De uitspraken van IEUE zullen gedurende de volgende aion vervuld worden. Het zal niet gebeuren voordat alles vervuld is. Daarom lezen we: "maar het woord des Heren blijft voor de aion" (1Pet. 1:25; CV). Het feit dat deze frase reikt tot aan de horizon van de Hebreeuwse profeten en de twaalf apostelen van onze Heer, wordt aan ons voorgehouden in de belofte dat "wie de wil van God doet, blijft voor de aion" (1Joh. 2:17; CV), als ook in de uitspraak dat de waarheid "in ons blijft en met ons zijn zal voor de aion" (2Joh. 2; CV).

Het laatste voorbeeld van deze zinsnede geeft ons dezelfde indruk. Judas, sprekend over de valse herders van Israël, noemt ze "dwaalsterren, voor wie de donkerste duisternis voor de aion is weggelegd" (Judas 13). Ze zouden gebaad moeten zijn in het zeventvoudig licht van die gezegende dag (Jes. 30:26), maar in plaats daarvan worden ze overgegeven aan aionische duisternis, tot het oordeel van de grote witte troon.

Alleen al het feit dat er een zinsnede is in het meervoud, "voor de aionen," zal afdoende zijn, niet alleen om deze zinsnede weg te houden van de betekenis van "eeuwig", maar ook om van ons te verlangen dat ze beperkt wordt tot een enkele aion.

De afsluiting van de aion. Mattheüs' verslag is de weergave van de verwerping en de terugkomst van de Koning. Hoe passend is het dan dat ze niet sluit zonder een vooruitzicht op die aion, wanneer alle gezag in handen is van God's Messias! Hij is met hen tot de afsluiting van de aion (Matt. 28:20).

Al wat we op dit punt proberen te bewijzen, is het feit dat aion in het enkelvoud niet een synoniem is voor eeuwigheid. Maar we vertrouwen er op dat ons korte overzicht ons in staat zal stellen de heerlijke boodschap te verstaan en te genieten van de woorden die ze ons brengt, als we slechts toegeven aan het getuigenis van het goddelijke gebruik en afzien van de traditie van mensen. Nooit was er zo'n noodzaak voor precisie en nooit zijn de woorden van de grote Auteur zo slecht gewaardeerd dan in de weergave van dit woord. Maar voor hen die horen en er notie van nemen, is er een rijke beloning.

Onderwerp 2

"Aion in het meervoud."

In onze studie over de meervoudsvorm van aion worden we (zo we nog iets van een orthodoxe inzicht zouden hebben) opeens geconfronteerd met een ernstig probleem. Als één aion de eeuwigheid overspant, welke plaats moeten we dan inruimen voor de andere aionen? Indien "voor de aion" gelijk staat aan "eeuwigdurend", wat betekent dan "voor de aionen"? Als "van de aion" de betekenis heeft van "eeuwig", wat betekent dan "van de aionen"? Als de "afsluiting van de aion" staat voor "het eind van de wereld", wat moeten we dan verstaan als er "de afsluiting van de aionen" staat? Elk van deze komt zowel in het enkelvoud als in het meervoud voor. Maar erkennen we eenmaal de waarheid, dan verdwijnen al onze problemen in een helder en accuraat, een afdoende en bevredigend, een groots en heerlijk begrip van de leer van de aionen.

De aionen. Niets stelt God's veelzijdige wijsheid zo in beeld als een blik op het doel van de aionen (Efe. 3:11). Iedere aion op zich heeft een doel en een begrip van ieder is nodig om God's denken te waarderen. Toch is er iets dat ze gezamenlijk hebben, en dat is de onthulling van God als Liefde en Licht. Dit is Zijn wezen. Zijn verschillende eigenschappen worden in actie groepen door de problemen van de aionen, om zo Hem aan Zijn schepselen te tonen, zowel in de hemelse gewesten als op Aarde.

De aionen werden gemaakt door Christus Jezus, onze Heer, de *Zoon* van God (Hebr. 1:2).

Ook de schepping was Zijn werk, zowel op materieel gebied als op geestelijk gebied (Kol. 1:16). Dit vulde de leegte van het heelal, maar voorzag niet in haar loopbaan - het grote en grootse werk van verlossing en verzoening, dat ze met onbreekbare banden aan God's hart zou binden.

Hiertoe maakte Hij de aionen. Zij beginnen met Christus als het Hoofd van de schepping; zij beschrijven haar vernietiging en haar verlossing door Zijn vernedering; zij eindigen wanneer Hij, opnieuw het Hoofd van alles, God een verzoend universum presenteert (Kol. 1:20). Hun doelstelling ging aan dit begin vooraf; de voleinding verkondigt haar vervulling. Alle soevereiniteit en gezag wordt geconcentreerd in de onvergankelijke, onzichtbare, alleenwijze God (1Tim. 1:17). Hij is de Koning van de aionen.

De geschiedenis van de aionen, zoals van oudsher onthuld door de profeten, was zeer gedetailleerd voor zover het de Aarde en het aionische volk, Israël, betrof. Nu zij hun zegen weigeren en God Zich tijdens deze geheime bediening tot de natiën richt, worden de aionen bijgesteld om overeen te komen met dit nieuwe

vertrek. In werkelijkheid is er, tijdens deze periode van ongekende genade, voor ons een vervroegde geestelijke vervulling van de aionen.

Maar wat dan met de Hebreëen die de prediking van onze Heer en Zijn apostelen hadden geloofd? Deze verandering vraagt om verdere uitleg, anders lijkt het dat God ontrouw is aan Zijn beloften. En ze wordt gegeven.

"Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.

2 Want door dit geloof is aan de ouden een getuigenis gegeven.

3 Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare.

4 Door het geloof heeft Abel Gode een beter offer gebracht dan Kain; hierdoor werd van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is. "

(Hebr. 11:1-4)

Dan wordt aan de Hebreëen dezelfde plaats gegeven die de oude waardigen voor hen hadden bezet. Zij stierven in geloof, uitziend naar de toekomstige vervulling van alle beloften.

Van de aionen. Dat er in het verleden aionen zijn geweest, leren we uit het feit dat God de huidige geheime bediening voor hen verborgen hield(Efe. 3:9). Christus onder de natie Israël was niet verborgen, maar Christus onder de andere natiën was een nauwkeurig bewaakt geheim(Kol. 1:26,27).

Voor de aionen. Dat er in de toekomst aionen zijn wordt duidelijk getoond door Christus' heerschappij over het huis van Jacob tijdens de twee volgende aionen(Luc. 1:33). Het is tijdens deze twee aionen dat de gevolgen van Zijn lijden en schaamte en dood hun rijke oogst zullen plukken. Zij zijn op een opmerkelijke manier de aionen van zegen, zoals nu niet het geval zou kunnen zijn en nauwelijks passend na de voleinding. Het is dit feit dat zich in gezegende harmonie vermengt met de lofprijzingen die zingen van Zijn overwinning op de zonde(Rom. 1:25), Zijn verhouding tot de aionische natie(Rom. 9:5), de waarheid dat niet alleen alles *uit Hem is en door Hem*, maar dat alles *voor Hem* zal zijn in die aionen(Rom. 11:36), de volle verwezenlijking van de verzoening(Rom. 16:27), en haar bediening door de apostel(2Kor. 11:31).

Israël is het "aionische volk"(Jes. 44:7;CV). Hun God is de aionische God. "De aionische Elohim is IEUE, Schepper van de einden der aarde"(Jes. 40:28). In nauwe harmonie hiermee wordt ons verteld dat Jezus Christus gisteren en vandaag Dezelfde is voor de aionen(Hebr. 13:8). Dan, wanneer God allen een plaats pal naast Zichzelf zal hebben geven, zouden hun voorrechten opdringerig zijn en verdwijnen. Christus, met al Zijn werk vervuld, hoeft niet langer de hoogste plaats in te nemen, maar legt de scepter neer aan de voeten van Zijn Vader.

De komende aionen. Hoe zoet is de gedachte dat, in de komende aionen (Efe. 2:7), wanneer God's genade zo rijkelijk uitgestort wordt over heel de Aarde, Hij hen niet zal aanwijzen als de hoogste inspanning van Zijn liefde. De allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade worden in deze geheime bediening kwistig aan ons geschonken. Zelfs tijdens deze komende aionen, gevuld met tekenen van Zijn gunst, zal Hij allen op ons wijzen als de perfecte producten van Zijn genade. Want wij zijn gezegend met iedere geestelijke zegen onder de hemelingen (Efe. 1:3).

De dag van de aion. Dit is een Hebreeuwse uitdrukking.

In Maleachi 3:4 wordt ons verteld dat wanneer de Heer komt in Zijn tempel, het offer van Juda en Jeruzalem aangenaam zal zijn "in de dag van de aion" (Septuagint). Dat dit in het verleden niet eeuwig was is duidelijk, want noch Juda noch Jeruzalem gaan zo ver terug. Petrus, verwijzend naar die toekomstige dag, wanneer de Heer zal komen, noemt het "de dag van de aion." In deze goed gekozen woorden brengt hij de *dag* van de Heer samen met de komende *aion* in "de dag van de aion."

De afsluiting van de aionen. Een passage die vragen oproept is Hebr. 9:26. "...want dan had Hij dikwijls moeten lijden sinds de nederwerping der wereld; maar thans is Hij eenmaal, bij de afsluiting van de aionen, verschenen om door Zijn offer de zonde weg te doen." Het is duidelijk dat Zijn offer niet "het einde van de wereld" was. Echter, de afsluiting van de aionen (Matt. 13:39,40,49; 24:3) is niet het absolute einde, maar een tijdsperiode die vergeleken wordt met een oogst. De tekenen van de eindtijd gebeuren allen binnen deze afsluiting. Dit is de sleutel tot deze passage. Christus verscheen aan het begin van een periode die zal voortduren tot het einde van de aionen, Ze verschilt van het eerdere deel van de aionen vanwege haar nieuwe relatie met zonde, om wille van Zijn offer. Het offer sluit op een bepaalde manier het vraagstuk van de zonde af voor de rest van de aionen, vandaar het woord "afsluiting."

Aion tweemaal gebruikt in dezelfde zin.

We hebben nu op een na alle passages doorgenomen waarin de meervoudsvorm voorkomt. Het lijkt nauwelijks nodig er op aan te dringen dat zij niet alleen bewijzen dat een enkele aion eindig is, maar dat zij ook op gelijke wijze eenstemmig zijn in het oordeel dat, zelfs in het meervoud, ze beide een begin en een voleinding hebben. Dit feit zal ons helpen bij onze overdenking van de overblijvende Schriftplaatsen, in het bijzonder bij de zinsnede "de aionen der aionen."

Het bekronende en overtuigende bewijs voor de beperkingen van "aion" wordt gepresenteerd door het feit dat, in het Grieks, er drie onderscheiden frases gebruikt worden, waarin gesteld wordt dat een of meer aionen afgeleid worden van een andere aion of aionen. Deze frases zijn:

DE AION VAN DE AION
DE AION VAN DE AIONEN
DE AIONEN VAN DE AIONEN

Het kleine woordje "van" is zeer onbepaald. Er is wel gezegd dat men moet denken aan: "tijden *vielen over tijden*" of "tijden *opgevolgd door tijden*." Maar het meer precieze Grieks zal zo'n losse parafrase niet verdragen. Als men "op" had bedoeld, waarom werd dan niet het voorzetsel *epi* gebruikt, dat "op" betekent? Het verband dat men hier probeert uit te drukken met "van" staat in de tweede naamval, wat duidt op *dat waaruit iets voortkomt*. We mogen daarom "van" uitbouwen naar "afgeleid van" of een soortgelijke uitdrukking. Op de kaart drukten we "van" cursief af en zetten het tussen de twee aionen of groepen van aionen waarnaar de zinsnede verwijst. Een discussie over het introducerend voorzetsel "voor" in plaats van het gebruikelijke "tot" is te vinden in de introductie van de zinsnede "voor de aion."

Het zou voor hen die denken dat aion "eeuwig" betekent voordelig zijn hun studie te beperken tot deze zinsneden, en zich te onthouden van een uiteindelijke overtuiging, totdat zij in staat zijn de verschillen te verklaren die er bij zo'n vooronderstelling tussen hen bestaan.

Deze zinsneden bieden een definitief en niet tegen te spreken bewijs dat de aionen beperkt zijn in lengte en onderscheiden in karakter. Het feit dat "aionen" in het meervoud vaak verwijst naar slechts twee, is in overeenstemming met het Grieks van het "Nieuwe Testament dat nooit het tweevoud gebruikt, ook al worden er ongetwijfeld twee bedoeld."

Laten we, voordat we iedere aparte frase ter hand nemen, met de plaatsen waar ze voorkomen, samenvatten wat we geleerd hebben over het karakter van de verschillende aionen. Een moment van nadenken kan ons er aan herinneren dat de huidige en alle voorafgaande aionen in essentie boosaardig zijn geweest. De krachten van het kwaad, zoals vertegenwoordigd door de Tegenstander en de mens, zijn bedrogene, zijn tot op heden de hoofdfactoren in het karakteriseren van de aionen.

Hoe anders zijn de toekomstige aionen! De koninkrijks-aion zal beheerd worden door onze Heer, als Christus, d.w.z. de Gezalfde, terwijl de laatste aion Hem op de troon ziet als de Zoon van God. Zo vallen de aionen vanzelf uiteen in twee groepen. In de eerste is het kwaad in opkomst en lijkt de zonde te triomferen. Er zit voor God weinig in. In Zijn doelstellingen zijn zij slechts het zaai-bed waarin Hij voorbereidingen treft voor de bediening van de laatste twee aionen. In de eerste aionen rebelleren Satan en de mens en heerst de Dood. Christus stierf en werd begraven en stond weer op. Daarom voorzien deze aionen, ondanks(of beter: dankzij) hun kwade karakter, in de basis waarop de toekomst gebouwd zal worden. God laat het nu aan de mensheid over haar eigen onmacht en dwaasheid te bewijzen, maar in de komende aionen zal Hij ten tonele verschijnen in de persoon van Zijn Zoon, en er zal een goddelijke heerschappij zijn en een goddelijke heerlijkheid zoals die niet onthuld kon worden zolang Hij Zich onthield van interventie in menselijke zaken.

Deze overwegingen alleen al zullen afdoende uitleg zijn van de zinsnede...

De aionen van de aionen.

Een verwijzing naar het Grieks zal laten zien dat het woord aion hier eerst in de vierde naamval voorkomt en later in de tweede naamval. Vandaar: "de aionen (vierde naamval) van de aionen(tweede naamval)." Dit is perfecte overeenstemming met de lijn van denken die we gevolgd hebben. Want de vierde naamval vertelt ons *wat* we overwegen, maar de tweede naamval laat zien *waaruit* deze aionen voortkomen. Dit is belangrijk, want als de uitleg o zo zeker lijkt, maar niet overeenkomt met de grammaticale vormen die in de Schrift gebruikt worden, dan zouden we er goed aan doen alles terzijde te werpen en erkennen dat de kleinste beroering van God al onze kennelijke harmonie in de war gooit.

Het is opmerkelijk dat deze uitdrukking het vaakst voorkomt in het boek Openbaring(de Openbaring van Jezus Christus) en in Petrus' brieven, in samenhang met de dag van verontwaardiging, die, zoals de kaart laat zien, de spil is waarom deze frase draait. Één blik zal laten zien dat ze de laatste twee aionen beschrijft als het resultaat en de vrucht van alles wat aan hen vooraf ging.

Twee kenmerkende en beslissende Schriftplaatsen zijn Openbaring 11:15 en 22:5. Deze beschrijven de heerschappij van Christus en Zijn slaven. Dat de heerschappij van Christus hier begint toont de tekst zelf aan. Wij weten dat alle soevereiniteit en gezag en macht teniet zal worden gedaan bij de voleinding(1Kor. 15:24). Gedelegeerde heerschappij kan zonder deze niet bestaan. Niet dat er een terugkeer zal zijn naar een niet-onderschikt zijn, in tegendeel; want de Zoon Zelf zal een plaats innemen die ondergeschikt is aan de Vader, opdat God mag zijn Alles in *allen*. Deze zinsnede beschrijft nauwkeurig de twee aionen waarin Christus en Zijn volk zullen heersen en verbindt ze tegelijkertijd met de voorafgaande aionen, waarin het lijden van Christus Zelf de basis legde voor die heerschappij en het lijden van Zijn volk hen voorbereidde voor hun plaats bij Hem.

Een uitspraak die *lijkt* te wijzen op meerdere aionen, en niet op slechts één in de nieuwe schepping, is te vinden in Openbaring 22:5. "...zij zullen heersen in de aionen van de aionen."(CV). Het gebruikelijke standpunt in dit boek is dat van het visioen. We worden in die tijd overgezet en horen deze woorden in onze oren.

Maar hier is het anders. Het visioen is helemaal *toekomst*. Het standpunt is het eiland Patmos(Openb. 1:9). Zodat in plaats van te lezen dat er geen doem is, zij Zijn gezicht *zien*, er *is* geen nacht enz... Ons wordt verteld dat er dan geen doem meer *zal* zijn, zij *zullen* Zijn gezicht zien, er *zal* geen nacht meer zijn en zij *zullen* heersen gedurende de aionen van de aionen.

De uitspraak dat zij "zullen" heersen, wordt gedaan vanuit het standpunt van het heden, en niet vanuit dat van het visioen, zoals dat in het boek Openbaring

gebruikelijk is. Dit wordt duidelijk uit de andere uitspraak, namelijk dat er geen nacht meer "zal" zijn. De gebruikelijk vorm zou zijn: "nacht *is* niet meer."

Het feit dat Christus heerschappij tot een einde komt, dat Hij een ondergeschikte plaats zal innemen, mag op het eerste gezicht afbreuk doen aan ons betoog. Maar juist het tegengestelde is waar. Het is de allerhoogste lof, want Hij heerst slechts zolang niet iedereen onderschikt is. Wanneer Hij het universum in een perfecte staat van liefhebbende onderschikking heeft gebracht, dan zullen de actieve tentoonspreiding van heerlijkheden als macht(1Petr. 4:11; 5:11 Openb. 1:6; 5:13) en kracht (1Kor. 15:24 en Openb. 7:12) overbodig zijn, omdat zij op perfecte wijze uitgevoerd zijn geworden.

Verlossing uit de huidige boze aion bereidt ons voor op gemeenschap met Hem, Wiens heerlijkheid het is dat Hij Verlosser is(Gal. 1:4). Dat deze heerlijkheid beperkt is tot de aionen is duidelijk, want er zal niemand zijn die nog verlossing nodig heeft nadat de aionen hun loop volbracht hebben. Hetzelfde is waar van Zijn rijke voorziening voor al onze noden(Filip. 4:19). "De Koning van de aionen", zoals Hij genoemd wordt(1Tim. 1:17), is zeer nadrukkelijk een titel die beperkt is tot de aionen. Als zodanig zijn de eer en de heerlijkheid de Zijne voor de duur van de laatste twee aionen - de aionen van de aionen. Redding voor het hemelse Koninkrijk is de basis voor Paulus' lofzang(2Tim. 4:18). Het aionisch verbond met Israël introduceert de enig blijvende lofzang die met deze zinsnede is verbonden. Dat deze beide begrensd worden door de voleinding is al aangetoond.

De frase "zij zullen heersen voor de aionen van de aionen"(CV) laat zien dat deze vorm van uitdrukken niet verwijst naar de huidige of de voorafgaande aionen. Daarin heersen zij niet. Op gelijke wijze heeft de formule "Die leven voor de aionen van de aionen"(Openb. 4:9,10;CV) geen verwijzing naar de voorgaande aionen, noch aan de huidige. Maar laten we nu niet beweren dat Hij niet leefde tijdens al die voorgaande aionen! Het is veeleer dat de karakters waarin Hij gepresenteerd werd - als Rechter(Openb. 1:18), als de Gekroonde(Openb. 4:9,10), als de Furieuze(Openb. 15:7), als Zijn macht tonend in de zeven donders(Openb. 10:6)- niet worden uitgeoefend tót de komende aion en als zodanig leeft Hij tot de voleinding, in tegenstelling met de levenloze goden van de natiën. Wanneer de aionen hun loopbaan volbracht hebben en oordeel en de verontwaardiging hun doelstelling bereikt hebben, dan zal de verzoening voltooid zijn en God Alles worden in allen.

De stelling dat "de aionen van de aionen" eindeloosheid *moet* betekenen, "omdat het gebruikt wordt voor het leven van God," wordt zo aangetoond een haastige conclusie te zijn, en niet op feiten gebaseerd. Ons wordt verteld: "Indien de aionen een einde hebben, dan moet ook God's leven een einde hebben!" Maar deze redenering steunt voor ondersteuning op de vergissing die ze gebruikten om ze te ondersteunen! Sta de waarheid toe dat aion *niet* eeuwigdurend betekent en de verdere waarheid dat de doodstoestand afgeschaft zal worden bij de voleinding, en de inaccuraatheid van zulk een redenering wordt duidelijk.

Want indien God leeft voor de [duur van de] aionen van de aionen, *waarna er*

geen dood meer is, hoe kan dan deze frase Zijn leven beperken? Is het niet onverstandig leven toe te kennen als er niets anders dan leven kan zijn? Indien ons water voldoende is tot we een bron bereiken, sterven we dan van de dorst? De frase "de aionen van de aionen" is duidelijk beperkt in het geval van de heerschappij van de heiligen en alleen een Schriftuurlijk zicht op de voleinding voorkomt dat het hier dezelfde betekenis heeft.

Er blijven drie Schriftplaatsen over. Zij hebben betrekking op hen die het wilde beest en diens beeld aanbidden (Openb. 14:11), de rook die opstijgt van het valse Babylon (Openb. 19:3) en de kwelling van het wilde beest, de valse profeet en de Tegenstander (Openb. 20:10). Deze drie passages zijn ernstig en vreselijk en we hebben geen ander verlangen dan de desperate daden en vreselijke doem te bevestigen van hen die zo terecht veroordeeld zijn. Maar naar deze woorden te verwijzen in verband met iemand anders buiten deze categorie, zoals zo vaak gedaan wordt, is als het oproepen van de te vrezen vloek over hen die toevoegen aan de woorden van deze boekrol (Openb. 22:18), en is als een poging om de "eeuwige bestraffing" van de afvallig levende natiën bij de wederkomst van onze Heer vast te knopen aan *alle* boosaardige doden. Deze vinden allen hun plek in de Poel des Vuurs, die de tweede dood is (Openb. 20:14; 21:8). Een vergelijking met 1Kor. 15:26 met deze uitspraak zal laten zien dat de Poel des Vuurs afgeschaft zal worden bij de voleinding. Het is de laatste vijand. Het zou teveel ruimte innemen om hier in te gaan op de aard van de doodstaat. Maar dit is geheel onnodig, want de Poel des Vuurs is juist datgene wat uiteindelijk afgeschaft wordt. Deze afschaffing van de dood is heel anders dan de uitspraak dat er geen dood meer zal zijn (Openb. 21:4), want de Poel des Vuurs is in die tijd zeker aanwezig.

Dit zijn allemaal plekken waar "de aionen van de aionen" voorkomt. Dat het verwijst naar de laatste twee aionen als de tijd van de onthulling van Zijn heerlijkheden die opbloeien vanuit de voorafgaande aionen is duidelijk, en dat deze heerlijkheden overschaduw worden door de grotere heerlijkheden van de voleinding, wordt nog meer duidelijk wanneer we nadenken over dat verheven en liefelijke einddoel. Laten we ons herinneren dat, wanneer er geen dood is, het nutteloos is leven zeker te stellen; wanneer er verzoening is, is het absoluut afbrekend voorzieningen te treffen tegen opstandigheid en zonde.

De aion van de aionen.

Maar het is niet slechts de uitleg van deze passages die het solide fundament vormt die deze zeer noodzakelijke waarheid ondersteunt. Wanneer de geest van God de gebruikelijke formule verlaat, is het niet alleen mogelijk het bedoelde onderscheid te volgen, maar de context ondersteunt de betekenis waar we op uitkomen.

De twee aionen die nog moeten komen hebben verschillende kenmerken. De eerste is hoofdzakelijk verbonden met Christus als de Messias van Israël. Er wordt met een ijzeren staf geregeerd. Rechtvaardigheid heerst. Israël is nabij, maar de natiën worden op een afstand van God gehouden. Maar in de volgende aion, die meer in het bijzonder met Hem verbonden is als

de Zoon van God, wordt veel hiervan veranderd. De rechtvaardigheid verblijft vredig te midden van een verzoend ras, wier God opnieuw op intieme wijze omgaat met de mensheid als geheel.

De opdracht van de Efezebrief is verzoening tussen de Jood en de natiën en de atmosfeer is er een van liefde, en niet van een ijzeren staf. Hoe passend is het dan ook voor de geïnspireerde schrijver om over de lagere heerlijkheden van de komende aion heen te springen naar die heerlijke tijd, waarin de Jood en de natiën weer nauw overeenstemmen en de allesoverstijgende liefde van Christus in al haar volheid aan de natiën wordt getoond! Daarom lezen we in Efeze 3:21 van "de aion van de aionen."

De aion van de aion.

De Griekse vertaling van de Hebreeuwse Schrift (de Septuagint genaamd of LXX) vertaalt het Hebreeuwse *oulm u od* uit Psalm 45:6 met "voor de aion" (in de Alexandrinus en Sinaiticus handschriften). Dezelfde zinsnede komt voor in Hebr. 1:8. De scepter van de Zoon van God, die het symbool zal zijn van Zijn soevereiniteit in de nieuwe hemelen en op de nieuwe Aarde, is de opvolger van de ijzeren staf van de milleniale heerschappij. Tijdens de dag van de Heer staat de religieuze invloed van Israël Zijn intimiteit met de andere natiën in de weg en, bereidt ze er tegelijkertijd op voor. Daarom is de laatste aion, op een bijzonder manier, de aion *van*, of afgeleid uit, de voorafgaande aion. Dit is te zien in de kaart.

Wat vinden we hier een wonder van precisie! CHRISTUS - de Goddelijke Uitvoerende, de Messias van Israël, de kracht en wijsheid van God, dit is de titel die de komende aion zal doen schitteren. Maar de ZOON van God, in Wie God Zichzelf toont boven Zijn eigenschappen, door Wie de verzoening bewerkstelligd is - dit is de titel die de laatste aion zal verlichten en dit is Degene Die afstand doet van de troon die Hij zó perfect had gebruikt dat haar taken in juist die perfectie zullen verdwijnen.

Daarom is het zeer waar dat het Koninkrijk van de Zoon er zal zijn "voor de aion van de aion." Het is de verkozen vrucht van het Koninkrijk van Christus en haar heerlijke voleinding. Ze eindigt niet, zoals alle voorgaande aionen, met een wolk. De dood is verslonden en de zonde is verslagen, en de halo van nederigheid vindt opnieuw haar plaats op het hoofd van Hem Die al Zijn kronen neergelegd heeft aan de voeten van Zijn Vader.

De voleinding van de aionen.

Aangezien zoveel van de verwarring over het onderwerp van de aionen voortkomt uit een vaag en onvolledig begrip van de voleinding, zal het voor ons voordelig zijn op dit punt kort de passage te bekijken die het uiteenzet (1Kor. 15:22-28). De ontzagwekkende zaken die hierbij betrokken zijn dringen ons de lezen een strikt eenduidige vertaling te geven die zo gegroepeerd is dat ze het evenwicht in het betoog aan geeft.

want zoals in Adam allen sterven	zo ook in Christus zullen allen levend gemaakt worden
maar ieder in zijn eigen klasse	

- (1) De Eersteling, Christus
- (2) dan zij die van Christus zijn bij Zijn komst
- (3) daarna de voleinding

wanneer Hij het Koninkrijk zal overdragen aan Zijn God en Vader

- | wanneer Hij alle soevereiniteit en alle gezag en macht zal hebben teniet
- | gedaan
- | | Want Hij moet heersen totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten
- | | geplaatst zal hebben
- | | | De laatste vijand die opgeheven zal worden is de dood.
- | | Want Hij onderschikt allen onder Zijn voeten.
- | Maar wanneer Hij zegt dat allen zijn onderschikt, dan is het duidelijk dat dit
- | niet slaat op Hem Die allen aan Hem onderschikt.

Wanneer nu allen aan Hem onderschikt zullen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf aan Hem onderschikt worden Die allen aan Hem onderschikt, opdat God moge zijn Alles in allen.

(1Kor. 15:22-28;CV)

De gedachten werden hierboven zo gegroepeerd om de literaire vorm te benadrukken die ons in staat zal stellen het betoog gemakkelijker te verstaan, net als het vitale verband van iedere gedachte met het geheel en met haar bijbehorende passage.

De drie klassen van hen die "levend gemaakt" worden, zijn alle weergegeven in een aparte zin. De omschrijving van de voleinding toont aan dat het een literaire omkering is, zoals aangegeven door de verticale streepjes die de parallelle gedachten verbinden. Het overdragen van het Koninkrijk valt te zien als gelijk aan de onderschikking van de Zoon; de tenietdoening van alle tussentijds heersen staat tegenover de onderschikking van allen; de heerschappij totdat allen onder Zijn voeten zijn, wordt herhaald in de onderschikking van allen onder Zijn voeten. Maar het centrum en de kern van de voleinding, zoals ze verbonden is met de opstanding(of beter de Levendmaking), is te vinden in de uitspraak dat "de laatste vijand die opgeheven zal worden is de dood."

Dit verklaart waarom er over de voleinding wordt gesproken alsof het gaat over de derde klasse is van hen die levend gemaakt worden. Zo zien we *hoe* het komt dat *allen* levend gemaakt zullen worden. Het is niet nodig te definiëren wie er in de laatste klassen inbegrepen zijn, want het is al verzekerd in het "allen" en wordt verder onderbouwd in de afschaffing van de doodstoestand. Wat we ook denken van de aard van de doodstoestand, laten wij deze waarheid diep in onze harten laten zinken: *de dood wordt afgeschaft*. Laten zij die gewend zijn aan de gedachte dat het alleen maar wil zeggen dat het wijst of het ophouden van het sterven (waar het Grieks een aparte uitdrukking voor heeft), die gedachte

invoegen en zien welke plaats ze mogelijk kan hebben in het betoog van de apostel. Welke band heeft het, ten eerste, met de gedachte aan "levendmaking"? Hoe bewijst het dat allen levend gemaakt zullen worden? Hoe kan het verwijzen naar een andere klasse dan hen die al eerder opgewekt zijn? Het betoog vereist de afschaffing van de doodstoestand en zal met minder niet tevreden zijn.

De universaliteit van de Levendmaking.

"Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens. "
(1Kor. 15:21; Rom. 5:12)

De dood, zoals we die vandaag kennen, is tot ons gekomen via een mens, Adam. Ze kwam niet alleen door Adam naar diens nageslacht, maar haar donkere stroom overstroomde de schepselen die onder zijn voeten geplaatst waren. Het is door de tweede Mens dat de opstanding van de doden zeker gesteld is. De tweede Mens is de Heer uit de hemelen(1Kor. 15:47).

"Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. "
(1Kor. 15:22)

Het is leerzaam te zien dat er niet gezegd wordt dat allen *opgewekt* worden of *opstaan*, hoewel dat vervuld zal worden bij het oordeel voor de grote witte troon(Joh. 5:29; Openb. 20:12). Zij zullen "levend gemaakt" worden bij de voleinding. Maar het belangrijke punt waarop we hier de nadruk willen leggen is de universaliteit. In Adam zijn *allen* stervend, en in Christus zullen *allen* levend gemaakt worden. Men denkt over het algemeen dat hier alleen wordt gewezen op hen die "in Christus" zijn. Maar in de passage staat toch duidelijk de toevoeging "allen" en dat zou dan volkomen overbodig zijn.

De drie klassen van levendmaking.

Er worden drie klassen levend gemaakt. Het zijn:

1. de Eersteling, Christus(in het verleden).
2. zij die van Christus zijn (in Zijn aanwezigheid).
3. de massa van de mensheid (bij de voleinding).

Dit is de uitleg van "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. "

Maar wanneer zal dit alles gebeuren? Net zoals er drie klassen zijn, zo zijn er ook drie aparte perioden waarin zij levend gemaakt zullen worden. Christus is al opgewekt, om nooit weer te sterven. Anderen zijn opgewekt, zoals Lazarus, de zoon van de weduwe, en de dochter van Jaïrus, en de zoon van de Sunamitische(2Kon. 4:35) en de zoon van de weduwe van Zerafat(1Kon. 17:22), maar de opstandingen waar hier naar verwezen wordt zijn niet van dezelfde soort. Velen stonden op na Christus' opstanding, maar zij worden hier niet

geteld, omdat, in de meest strikte betekenis van het woord, zij niet "levend gemaakt" werden, buiten het bereik van de dood. Indien iemand zou zeggen dat "het de mensen beschikt is, eenmaal te sterven"(Heb. 9:27), dan hoeven we hem alleen te herinneren aan het feit dat dit woord "eenmaal" niet dat betekent(zoals een blik in een concordantie direct zal laten zien), en dat de uitdrukking "de tweede dood" dit ontkent. Zij die van Christus zijn zullen levend gemaakt worden "bij Zijn aanwezigheid." Deze term, *parousia*, is geen speciale term om een speciale gebeurtenis aan te duiden met Zijn komst. Zoals hier gebruikt, duidt het eenvoudig Zijn aanwezigheid aan. Het omvat onze opstanding en ook de leegmaking van de graven in Israël. Allen die van Christus zijn, worden in Zijn aanwezigheid levend gemaakt, om nooit weer te sterven.

Dood is dood, of dat nu de eerste of de tweede dood is. De afschaffing van de doodstoestand kan niet uitlopen in de Poel des Vuurs(die de tweede dood is). Waarom zou de *tweede* dood niet een dood kunnen zijn zoals de *eerste*? Was de tweede wacht(luc. 12:38) dan geen wacht? Of was het tweede teken(Joh. 4:54) niet een teken? En was de Heer niet een Mens omdat Hij de *Tweede* Mens wordt genoemd(1Kor. 15:47)? Zo is ook de tweede dood een dood.

Trouwens, nadat de eerste dood in de Poel des Vuurs is geworpen, die de tweede dood is, welke dood moet er dan nog afgeschaft worden? Wanneer dit zal plaatsvinden, bij de voleinding, is de tweede dood *de enige* dood die afgeschaft kán worden. Deze passage wijst in het geheel niet exclusief naar de eerste dood, ze heeft deze niet op het oog. Ze verwijst exclusief naar de tweede dood.

De volgende opstanding is bij het oordeel van de grote witte troon. Maar hier wordt zelfs niet op gezinspeeld, omdat, zoals in de al genoemde gevallen, zij die voor haar vreselijke licht verschijnen niet leven, maar de tweede dood sterven. Wanneer wordt dan de derde klasse "levend gemaakt"? Bij de voleinding, want dan wordt de doodstoestand zelf afgeschaft, het nogmaals duidelijk makend dat op den duur "in Christus allen levend gemaakt zullen worden". Maar iedere vijand moet onderschikt worden en dan zal vervuld worden wat staat geschreven:

"De dood is verzwolgen in de overwinning.
Dood, waar is uw overwinning?
Dood, waar is uw prikkel? "
(1Kor. 15:54,55)

Dit was de uitroep bij de opstanding van de grote Eersteling; dit zal onze uitdaging zijn bij onze eigen levendmaking; maar dit zal pas ten volle *vervuld* worden tot de voleinding plaatsvindt.

Er is in deze passage een waarneembare verandering bij het "citeren" uit Hosea. Terwijl de tekst in Hosea 13:14 leest: "o Hades, waar is uw prikkel?"(CV), hebben we hier "O Dood." Waarom? De context van Hosea is beperkt tot de opstanding van Israël. Dan zal inderdaad de prikkel van "Hades" weggenomen worden, want op dat moment zullen alle heiligen opgewekt zijn. Maar dit letterlijk te citeren in 1Kor. 15 zou de context doen verkrampen, want die gaat over de veel

weidsere sfeer van de *universele* levendmaking. Hades(het ongeziene) wordt in de Poel des Vuurs geworpen lang vóór de totale vernietiging van de dood bij de voleinding(Openb. 20:14). Daarom moet(op dat moment) de uitdrukking veranderd worden van "O Hades" naar "O Dood, waar is uw prikkel?" De prikkel van Hades zal lang daarvoor verloren zijn gegaan in de tweede dood. Dit is slechts een van de onnavolgbare pennenstreken van de Goddelijke Auteur die de gang van de waarheid vertellen.

Maar wanneer zal dit gebeuren? De heerschappij van Zijn volk begint na de opstanding. Ze wordt gekenmerkt door de soevereiniteit van Christus Zelf en het gezag dat Hij overdraagt aan Zijn volk en de kracht waarmee Zijn bevelen worden gehandhaafd. Maar nu lezen we dat alle soevereiniteit en gezag en macht teniet gedaan zal worden. Het woord dat weergegeven wordt met "heerschappij" is niet concordant en misleidend. Het wordt nergens zo vertaald. Strikt gesproken wordt niet *alle* heerschappij teniet gedaan, want het Koninkrijk zelf houdt niet op te bestaan wanneer God het overneemt van Zijn Zoon. Maar heersen *in de handen van tussenpersonen*, zoals overgedragen aan ondergeschikten, zoals bediend door soevereinen en gezaghebbers en machten, *die* heerschappij wordt overbodig. God regeert niet langer over de mensen door deze middelen, zoals Hij dat doet in de aionen, maar regelt Zijn zaken rechtstreeks. Deze toestand wordt teweeg gebracht door het feit dat Christus en de heiligen voortgaan met heersen *tot (achri* - zie Matt. 24:38; 1Kor. 11:26) de tijd daar is dat iedere vijand onder Zijn voeten is. Dat niet iedere vijand onder Zijn voeten is aan het eind van het Millennium wordt duidelijk uit het feit dat daarna Satan *losgelaten* wordt, niet onderschikt, en de dood niet is afgeschaft, maar de tweede dood *haar taak begint nadat* die aion zijn loop gelopen heeft. Verder zijn er koningen op de nieuwe Aarde(Openb. 21:24). De heerschappij van Christus en Zijn slaven reikt ver voorbij het Millennium, omdat zij heersen voor de duur van de aionen, terwijl het Millennium slechts één aion is(Openb. 22:5).

De heerschappij van Christus en Zijn heiligen overspannen het interval tussen hun levendmaking en die van de ongelovigen bij de voleinding. Hun heerschappij resulteert in de complete onderschikking van het universum en aan het einde draagt de Dood zelf al zijn gevangenen over en wordt afgeschaft. Wanneer iedere vijand zal zijn onderschikt hoeft God niet langer te regeren via het middel van Zijn heiligen. Hij zal in sympathiek contact staan met al Zijn schepselen en zal die perfecte gemeenschap niet ontsieren door hen aan elkaar te onderschikken. Hij zal hen hun Alles in Hem doen vinden. Zo neemt Hij het koninkrijk over als Vader en transformeert Hij het in een grote familie.

Het koninkrijk van Christus.

Welk koninkrijk wordt aan de Vader overhandigd? Het is niet nodig hierover in verwarring te raken. Er wordt nadrukkelijk gesteld dat het koninkrijk van *Christus*, of *Messias*, en de soevereiniteit van *de Zoon* is. De context laat zien dat CHRISTUS het Koninkrijk overdraagt aan Zijn God en Vader, en dat de ZOON Zichzelf onderschikt aan de Opperste Onderschikker. Het heeft voor ons geen zin de heerlijkheden die God aan Zijn Zoon geschonken heeft te vergulden. De troonsafstand is geen vernedering. Het is geen schande. Zou Hij voor altijd

regeren en nooit het doel bereiken dat God voor ogen heeft, dan zou *dat* een falen zijn en een nederlaag. Maar dat is niet het geval! Zijn onderschikking aan de Vader zegt ons dat Zijn werk af is, dat het perfect is en dat verdere inspanning geen verder gevolg kan hebben. Toen Hij op Aarde was maakte Hij het werk af dat Zijn Vader Hem te doen gaf (Joh. 17:4). Het werk dat aan het kruis werd verricht hoeft niet opnieuw gedaan te worden. En dat is het geval met al Zijn werk! Het is af als Hij klaar is en iedere inspanning brengt het universum dichter bij het doel. En, hoe vreemd het ook mag schijnen voor onze sceptische harten, er *is* een doel te winnen, een doelstelling te bereiken, een bestemming die door de Godheid Zelf is bevolen; en alle verzet van de Tegenstander, de vijandschap van de mensheid en de oppositie van Zijn eigen geliefde volk zal niet voorkomen dat Hij het punt zal bereiken dat Hij Zich had voorgenomen. God zal zijn "Alles in allen" en de grootste en meest heerlijke garantie hiervoor is te vinden in het feit dat, wanneer de Zoon alle anderen aan God onderschikt zal hebben, Hij *Zichzelf* onderschikt, want anders kan God niet Alles in *allen* zijn.

Maar het Koninkrijk zelf, dat eindeloos is, moet onderscheiden worden van hen die het uitoefenen. Wie zou er denken aan het beperken van het *Koninkrijk* van Israël in het verleden tot de *regering* van David alleen? Wanneer het Koninkrijk aan God zal zijn overgedragen, zal het karakter ervan zo veranderen dat het maar weinig gelijkenis zal hebben met de regeringen waaraan wij gewend zijn, maar toch neemt het de plek in die het Koninkrijk bezet hield en kan niet goed met enige andere term beschreven worden.

Let daarom goed op deze twee Schriftplaatsen:

1Kor. 15:28
Ook de Zoon Zelf zal
onderschikt worden...
opdat God moge zijn
Alles in allen

Hebr. 1:8
Maar van de Zoon:
Uw troon
O God, is voor
de aion van de aion.

Onderwerp 2

"Het bijvoeglijke naamwoord: aionisch"

Omdat de aionen omsloten worden door de grenzen die liggen bij het begin en de voleinding, moet dat wat aionisch is ook beperkt zijn. Onze eerdere studies hebben laten zien dat veel van wat aionisch genoemd wordt duidelijk tijdelijk is, maar toch lijken er enige passages te zijn die, op het eerste gezicht, problemen kunnen oproepen bij hen die gewend zijn aan de huidige interpretaties. Het eerste zullen we kort bezien, het laatste wordt verder uitgediept.

Tijden.

We hebben de frase "de aionische tijden" al overdacht, want ze voorziet ons in de naam voor de kaart(zie ["De aionische tijden"](#)) De eerste maal dat ze voorkomt (Rom. 16:25) geeft ons de aanvullende gedachte dat wat aionisch is, niet doorheen alle aionen hoeft te bestaan. De gedachte aan tijd is niet het meest belangrijke element in het bijvoeglijk naamwoord aionisch. Het beschrijft veeleer het aparte karakter van deze tijden, vergeleken met die welke eraan vooraf gingen of er na komen. Het geheimenis van het evangelie werd stil gehouden tijdens de aionische tijden(Rom. 16:25). Sinds Adam zondigde was God niet met de mens op goede voet geweest. Maar toen de verzoening bekend werd gemaakt, werd dat wat tijdens de aionische tijden stil werd gehouden, bekend gemaakt. Hier wordt ons een aanwijzing gegeven van het belangrijkste kenmerk van de aionische tijden. Zij zijn de aionen van zonde en vervreemding en dood, van redding en bemiddelende heerschappij en heerlijkheden, in tegenstelling tot de pre-aionische tijden en de voleinding, toen deze afwezig waren en God Alles was. Dezelfde gedachte wordt op ons overgebracht in 2Tim. 1:9, waar we er van verzekerd worden dat in plaats dat onze daden invloed hebben op God's roepen en handelen, ons genade werd geschonken in Christus Jezus vóór aionische tijden, voordat er ook maar enig verderf of dood of enige noodzaak voor verlossing was. Dit alles was in overeenstemming met Zijn eigen doelstelling. Dat voortijdse doel wordt nu bekend gemaakt door de komst van onze Redder, Christus Jezus, Die, inderdaad, *de dood afschaft*, en het leven en onvergankelijkheid laat zien door het evangelie. De uitspraak dat Christus de dood afschaft is een ander onfeilbaar fundament voor de waarheid dat God allen met Zichzelf zal verzoenen. Het is van belang op te merken dat de tijd onbepaald is. Het is niet juist om te vertalen met "heeft afgeschaft", niet vanuit het grammaticaal standpunt of vanuit de feiten.

De overblijvende Schriftplaatsen zijn zeer gelijkwaardig. "...in de de verwachting van aionisch leven, dat God, die niet liegt, voor aionische tijden beloofd heeft..."(Titus 1:2;CV). Hier zien we aionisch leven voorgesteld als een

pre-aionische belofte en huidige verwachting.

Leven.

Wanneer we over het leven van de *gelovige* spreken als zijnde aionisch, en niet als "eeuwig" of "altijddurend", dan schijnt de onvermijdelijke gevolgtrekking te moeten zijn dat de Schriften aan de gelovige geen eindeloos leven garanderen. Maar het tegendeel is waar. Het Woord van God is uitgegaan: de dood zal worden afgeschaft. Dit Schriftwoord zal vervulling vinden bij de voleinding, want de dood is de laatste vijand die afgeschaft moet worden (1Kor. 15:26). Dan zullen zowel de gelovige als de zij die ongelovig waren, eindeloos leven hebben, *eenvoudig om dat de dood zal zijn afgeschaft*. In de tussentijd ontvangt de ongelovige het loon van de zonde, terwijl de gelovige het blijde loon heeft van aionisch leven en aionische heerlijkheid (Rom. 6:23). Daarom is God de Redder van *alle* mensen, *in het bijzonder* van gelovigen (1Tim. 4:10).

Nu we dit begrijpen, zien we hoeveel groter het geschenk van aionisch leven is dan alleen maar eindeloosheid! Dit is zeker inbegrepen in de aard van de zaak. Maar aionisch leven belooft veel meer. Het stelt redding zeker van aionisch oordeel en veroordeling en is een garantie van heerlijkheid en van leven. Ze houdt ook gemeenschap in met Christus tijdens Zijn heerschappij en met de Zoon van God in de verzoening. Het is een kostbaar geschenk dat alleen aan hen toegewezen wordt die "die volgens Zijn voornemen geroepen zijn" (Rom. 8:28).

Laten we eens veronderstellen dat bij de voleinding de zonde overwint, de dood heerst en Satan de terechte Heerser van het universum onttroont. Dan, *en alleen dan*, zou er voor de gelovige reden zijn om te vrezen, en voor de ongelovige reden voor oneindig lijden. Maar omdat we God's Woord hebben dat de voleinding hier het tegendeel van is, zoals bewezen is door de afwezigheid van de dood en de absolute tenietdoening van alle gezag en kracht, zijn we er op voorbereid te zien dat eindeloos leven het deel van allen zal zijn, maar *aionisch* leven zal het bijzondere voorrecht zijn van hen die Hij voorbestemd en roept en rechtvaardigt en verheerlijkt (Rom. 8:29,30).

In de eerste drie verslagen van de bediening van onze Heer zijn er twee groepen van voorvallen waarin aionisch leven wordt gezien als een toekomstige beloning (Matt. 19:16; Mar. 10:17; Luc. 18:18 en Matt. 19:29; Mar. 10:30; Luc. 18:30). Dit wordt in twee gevallen uitdrukkelijk beperkt door de zinsnede "in de komende aion" (Mar. 10:30 en Luc. 18:30). Een soortgelijke passage is te vinden in Luc. 10:25).

In Johannes' verslag wordt veelvuldig over aionisch leven gesproken. In nauwe overeenkomst met zijn uiteenzetting, die begint met Zijn verwerping (1:11), maar ons onmiddellijk naar voren dragend naar Zijn toekomstige heerlijkheid (1:51), de tekenen van Zijn koninkrijk zoals de bruiloft in Kana (2:1-11), de reiniging van de "tempel" (heiligdom) (2:13-17), en de "geboorte van boven" (3:1-10; CV - zie ook Eze. 36:24-28), de verwijdering van de heilige offerande uit de tempel te Jeruzalem (4:21; zie Eze. 45:1,2), de genezing van de zieke man (5:1-15), wordt aionisch leven gezien als een huidig bezit. Dit alles

loopt vooruit op de heerlijkheden die eens Zijn deel zullen zijn in het Israël van de komende aion. Dat aionisch leven niet de dood in *deze* aion uitsluit, maar opstanding zeker stelt in de volgende aion, wordt afdoende aangetoond wanneer onze Heer tegen iemand die aionisch leven *heeft* zegt dat Hij hem op *zal* wekken in de laatste dag(Joh. 6:54).

Het belang van het derde hoofdstuk van het verslag van Johannes is zeer verduisterd geworden door de "toe-eigening" van Joh. 3:16 door de moderne evangelieprediking. Onze Heer leerde Nicodemus een waarheid die Nicodemus had moeten weten. Het ging over de toegang tot het Koninkrijk van God, waarover de profeten hadden gesproken in de Hebreeuwse Schrift. Ze kan door niemand worden waargenomen dan door hen die de verandering ondergaan die Ezechiël had voorzien, en die door onze Heer wordt omschreven als "opnieuw geboren worden". Het Koninkrijk waarvan Hij sprak wacht nog steeds, tot de tijd wanneer "het koninkrijk van deze wereld gekomen is aan onze Heer en Zijn Christus"(Openb. 11:15;CV). Ze heeft geen plaats in deze aion, maar beslaat de komende aion. Ze zal ingeleid worden door ongekende wereldwijde oordelen.

In *dit* licht lezen we: "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar aionisch leven hebbe."

In *dit* licht worden we herinnerd aan Mozes en de slangen in de woestijn, want de natie zou opnieuw afvallig worden voordat zij tevoorschijn zou komen uit de woestijn in het beloofde land en het Koninkrijk(Num. 21:4-9).

Een passage die voor sommigen een probleem oplevert is de uitspraak "wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien"(Joh. 3:36). Maar wanneer we de context onderzoeken wordt het duidelijk dat het bereik hiervan beperkt is tot de tijd waarin alle dingen nog in de handen van de Zoon zijn, gedurende welke de gelovige aionisch leven heeft.

Hoe verfrissend zijn de figuren van aionisch leven die door de Heer gebruikt worden(Joh. 4:14,36). Een vloeiende bron(niet een put) en smakelijk fruit brengen de heerlijke bevrediging over die ze uitdrukt.

Immunitet voor het oordeel wordt beloofd aan hen die aionisch leven bezitten. Ja, hij is zo zeker dat hij ervan zal genieten, dat, in geest, hij al overgegaan is uit de dood naar het leven(Joh. 5:24). Toch lijkt de context er op te wijzen dat opstanding het voorportaal is van het binnen gaan, wat inderdaad ook het geval zal zijn voor allen die niet levend gemaakt zullen zijn bij Zijn gezegende verschijning(zie vers 25). De Joden dachten deze zegen uit hun Schrift te kunnen halen, en dat had ook gekund, als zij maar gehoor hadden gegeven aan het getuigenis dat er in te vinden is over de Christus(Joh. 5:39).

Aionisch leven wordt niet alleen vergeleken met een waterbron en met smakelijk fruit, maar wordt ondersteund door het Brood des Levens. Het manna hield het leven in stand in de wildernis, maar zij die er van aten stierven tijdens de mars als ware het een lange begrafenisstoet(1Kor. 10:5). Maar dat is niet het geval

voor wie de Zoon des Mensen het Levende Brood zal geven, dat hem in stand zal houden zolang instandhouding nodig zal zijn(Joh. 6:27).

Net als in hoofdstuk 5 wordt in hoofdstuk 6 aionisch leven onmiddellijk opgevolgd door een verwijzing naar de opstanding. "... maar Ik zal hem opwekken in de laatste dag"(CV) is een verklarende zinsnede, die ons ervan verzekert dat aionisch leven niet slechts een voortzetting is van het huidige doorheen de eeuwigheid, maar dat het haar begin heeft in de opstanding en haar voortzetting heeft tijdens de komende aionen(Joh. 6:40,54).

Het volk uit de tijd van onze Heer was meer bezig met een goede maaltijd, dan met het ware Brood. Daarom lieten vele van Zijn discipelen Hem in de steek toen Hij zei: "het vlees doet geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven".

"Gij wilt toch ook niet weggaan?" vraagt Hij de twaalf. Dan antwoord Petrus nobel: "Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van aionisch leven en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods."(Joh. 6:68;CV).

Aionisch leven wordt keer op keer verbonden met de activiteiten van Christus en de Zoon van God. En hoe vanzelfsprekend is het om het te verbinden met de tijd en het ook te kleuren met de kenmerken van Zijn overwinnende bedieningen!

De overwinning van Christus in de komende aion zal zo compleet zijn, dat zij aan wie Hij aionisch leven zal geven, buiten het bereik zijn van alle gevaar(Joh. 10:28). Dat deze wereld niet het normale terrein is voor aionisch leven, valt op te maken uit de uitspraak: "Wie zijn ziel liefheeft, maakt dat ze verloren gaat, maar wie zijn ziel haat in deze wereld, zal ze bewaren voor het aionische leven"(Joh. 12:25;CV). En op de volgende plaats betreft de context ons opnieuw bij "de laatste dag", de tijd van de opstanding(Joh. 12:48-50).

De laatste twee tekstplaatsen in het verslag van Johannes(Joh. 17:2,3) geven ons ineens het doel en de voorwerpen van aionisch leven. Het is voor hen voor wie de Vader de Zoon heeft gegeven en het wordt aan hen gegeven "dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt".

De verwerping van het Koninkrijk door de Joden bewees dat ze het aionisch leven niet waard waren, en daarom richtten Paulus en Barnabas zich tot de andere natiën(Hand. 13:46). Zij die bestemd zijn voor het aionische leven, geloven(Hand. 13:48).

Het openingsbetoog van Romeinen zet God's rechtvaardige wegen uiteen(Rom. 2:6-10). Indien iemand door goede daden probeert heerlijkheid en eer te verwerven, dan zal Hij hem terug betalen met aionisch leven. Aangezien zo iemand niet bestaat, worden allen besloten onder Zijn genade in Christus, want aionisch leven is een geschenk(Rom. 6:23). Dezelfde onbuigzaamheid van God's wetten wordt aan de Galaten voorgesteld, wanneer Paulus hen schrijft: "Want wie op de akker van zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op de akker van de Geest zaait, zal uit de Geest aionisch leven oogsten"(Gal.

6:8).

Paulus presenteert het aan hem getoonde geduld van God als een voorbeeld (een patroon) voor hen die op het punt stonden te geloven in aionisch leven (1Tim. 1:16), en hij spoort Timotheüs aan het aionische leven te grijpen waartoe hij geroepen werd, en geeft aanwijzingen aan hen die rijk zijn in deze aion, hoe ook zij het "ware leven" zouden grijpen door hun "rijkdommen" te investeren in die toekomstige dag (1Tim. 6:12,19).

Deze Schriftplaatsen wijzen op het toekomstige aspect van aionisch leven, maar Paulus brief aan Titus stelt het eenvoudig als een "verwachting" (Titus 1:2; 3:7).

Wanneer we Johannes' eerste brief binnen gaan, vinden we onszelf opnieuw in de atmosfeer van zijn "evangelie". Maar ook hier, nu het Koninkrijk uitgesteld is, wordt aionisch leven als belofte gegeven (1Joh. 2:25). Dit leven is in God's Zoon (1:2; 5:11,13,20) en kan alleen verblijven in hen die liefhebben (3:15).

Die laatste Schriftplaats verbindt liefde en aionisch leven met elkaar en de verwerkelijking ervan ligt vast in de toekomst. Judas spoort zijn broeders aan in de liefde van God te blijven, "verwachtende de ontferming van onze Here Jezus Christus voor aionisch leven" (Judas 21; CV).

Door deze passages met elkaar te vergelijken, waarvan sommige, in het bijzonder in wat Johannes schreef, een huidig bezit van aionisch leven verzekeren, en anderen, in eerdere verslagen en Paulus' brieven in het bijzonder, die er een toekomstige verwachting van maken, zullen we verbaasd worden over de werkelijke Schriftuurlijke leer over dit onderwerp. Zou het Koninkrijk zijn gekomen, dan zou dat het deel zijn geweest van allen die geloofden, zonder dood en opstanding. Maar nu is dit leven "in Zijn Zoon" (1Joh. 5:11). De grote oproep van Paulus, gebaseerd op het feit dat ons leven is *verborgen* met Christus in God (Kol. 3:3), is echter beslissend. "Wanneer Christus verschijnt, *die ons leven is*, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid." Aionisch leven is dan ook het onvervreemdbaar deel van iedere gelovige, veilig weggelegd in Christus. Zijn leven is een opstandingsleven. Aionisch leven is ook opstandingsleven. Hij is verborgen, en omdat Hij ons leven is, is ook dit verborgen. Hij zal bekend gemaakt worden en dan zal Zijn overvloedig leven haar eerste echte uiting hebben. Laten wij het in de tussentijd "grijpen" in een vreugdevolle verwachting.

Nu we ons op de hoogte gesteld hebben van de betekenis van de term *aionische tijden* (Rom. 16:25; 2 Tim. 1:9; Titus 1:2), en van de talrijke plaatsen waar *aionisch leven* voorkomt in de geschriften van Mattheüs, Marcus, Lucas, Johannes, Paulus en Judas, zijn we voorbereid een aantal van de andere passages te bezien waar het bijvoeglijk naamwoord *aionisch* gebruikt wordt om andere zelfstandige naamwoorden te veranderen. De eerste paar van deze zijn bijna zelf-verklarend.

De Hebreeuwse gelovigen die geroepen zijn, verkrijgen de belofte van aionische lotdeelgenieting (Hebr. 9:15), gebaseerd op een aionisch verbond (Hebr. 13:20) en

teweeg gebracht door een aionische redding(Hebr. 5:9) en verlossing(Hebr. 9:12).

De natie Israël wordt de "aionische natie" genoemd. Zij erven een aionisch koninkrijk(2Pet. 1:11) met aionische heerlijkheid(1Pet. 5:10).

Dat het aionisch evangelie niet "eeuwigdurend" is, wordt duidelijk uit haar karakter(Openb. 14:6,7). "Vreest God!" is een echo uit de aionen en is in het geheel niet meer mogelijk wanneer de verzoening haar werk heeft gedaan.

Een soortgelijke beperking is toepasbaar op aionische vertroosting(2Thess. 2:16). vertroosting mag nu een heerlijke zelf zijn, maar het zou een onbeduidende geringschatting zijn in een zondeloos universum.

Er zijn drie passages die ons vertellen van aionische heerlijkheid. De aionische heerlijkheid waartoe het getrouwe Israël geroepen wordt in Christus Jezus(1Pet. 5:10), die welke samengaat met de redding van de uitverkorenen(2Tim. 2:10), en in het licht waarvan onze huidige droefheden licht en tijdelijk schijnen(2Kor. 4:17). De heerlijkheden die het speciale deel zijn van Israël, zijn die welke hen met het koninkrijk verbinden als priesters. Maar op de nieuwe Aarde verdwijnen hun priesterlijke diensten net zo goed als hun dominante positie verdwijnt wanneer het Koninkrijk wordt overgedragen aan God.

Satan is de god van deze aion(2Kor. 4:4), want daarin is hij in staat de eer van de mensheid te verkrijgen. Om over God te spreken als een "eeuwige" God, voegt niets toe aan onze kennis over Hem, want, omdat Hij God is, is Zijn eindeloos bestaan vanzelfsprekend. Maar hoeveel meer gaan we het verstaan wanneer we leren dat Hij tijdens de aionen beveelt dat alle de Zoon zullen eren, net zoals zij de Vader eren(Joh. 5:23), en dat alle toenadering tot de Vader door Hem is. Zo wordt Hij de God van alle aionen. Het grote doel van de aionen is het universum te verzoenen met God. Dientengevolge komt het bevel om het geheimenis van het evangelie bekend te maken, de verzoening, voort uit de aionische God, de Plaatser(Rom. 16:26).

Wanneer we benadrukken dat aionische "bestrafing"(Matt. 25:41-46) niet aan heel de mensheid moet worden opgedrongen, is dat alleen omdat we niet wensen toe te voegen aan God's Woord. Hoewel we geloven dat de bestrafing van de bozen aionisch zal zijn, moet we weigeren de gedachte bij dit punt in te voeren. God handelt op verschillende wijze met de verschillende klassen van overtreders, overeenkomend met de aard en zwaarte van de overtreding. Hier hebben we de natiën die weigerden Zijn volk Israël in hun wanhoop te helpen. Zij die hen hielpen worden uitgenodigd in het aionisch koninkrijk. De rest wordt weggesnoeid en, in de figuratieve taal van de gelijkenis, in het vuur geworpen. Dit vuur is niet letterlijk en is als dat wat in de profeten genoemd wordt wat die natiën overkomt die Israël tegenstaan. Hier wordt het vuur uitgebreid tot aionische proporties, om zo Israël te beschermen tijdens de duur van het Koninkrijk. De houding van een natie tegenover God's volk, in de eindtijd, is het criterium voor deze oordeelszitting.

Binnen de termen van de gelijkenis lijkt het aannemelijk dat er van het vuur

gezegd wordt dat het klaar gemaakt is voor de tegenstandernatie en haar boodschappers. De andere natiën worden uitgenodigd in het Koninkrijk.

Het woord dat hier in de King James vertaling wordt weergegeven met bestraffing, zou beter vertaald moeten worden met het woord "kastijding." In het gewone Grieks verwijst het altijd naar een corrigerende behandeling. De enige reden waarom het toegestaan werd deze wrekende versie te gebruiken, is omdat het verbonden werd met "eeuwigdurend", en omdat zo'n corrigerende behandeling niet eeuwigdurend kan zijn. Maar als aionisch haar echte betekenis krijgt, dan zijn we vrij om *kolasis*, kastijding, haar juiste kracht te geven.

We hebben het al gehad over de vraag van de "eeuwige" zonde (Marc. 3:29). Aangezien "voor de aion" beperkt is, moet aionisch op gelijke wijze beperkt zijn. Aionische vernietiging (2Thess. 1:9) en oordeel (Hebr. 6:2) en vuur (Judas 7; Matt. 18:8) zijn alle beperkt. Het wordt ons nadrukkelijk verteld dat de gevangenschap van Sodom opgeheven zal worden (Eze. 16:53). Het feit dat nu voor ons ligt, een "specimen", verzekert ons dat de stad Sodom bedoeld wordt. Zelfs in de komende aion mag het inbegrepen zijn in de "moerassen" die niet genezen worden door de rivier die ontspringt in het huis van God (Eze. 47:1-11). Maar op de nieuwe Aarde worden alle dingen nieuw gemaakt (Openb. 21:5) en niet is meer verdoemd (Openb. 22:3).

Onze vertalers schijnen allen eenstemmig te zijn in hun advies aan ons: "Maakt u vrienden met behulp van de onrechtvaardige Mammon" (Luc. 16:9), opdat men ons moge ontvangen in "eeuwige tenten." Wat is dit voor theologie? Wat voor rechten krijgen wij uit rijkdommen die onrechtvaardig verkregen zijn? En als we die al hadden, zouden we er ook maar een voetenbankje mee kunnen kopen in die eeuwige tenten? Laten we het liever lezen als een vraag: "En zeg *Ik* u, maak uzelf vrienden met de mammon van onrechtvaardigheid, opdat, wanneer deze wegvalt, zij u zouden ontvangen in de aionische tenten?" (CV). Zeker niet! Want "Wie in zeer weinig getrouw is, is ook in veel getrouw. En wie in zeer weinig onrechtvaardig is, is ook in veel onrechtvaardig. Indien gij dus niet getrouw geweest zijt ten aanzien van de onrechtvaardige Mammon, wie zal u dan het ware goed toevertrouwen?"

Het Schriftgedeelte dat het sterkste argument *schijnt* te bevatten voor "eeuwig", is de uitspraak dat "wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig" (2Kor. 4:18). Het contrast met "tijdelijk" schijnt zeer beslissend. Het woord dat hier met "tijdelijk" is weergegeven wordt nergens zo vertaald, maar veeleer met zinsneden als "van het ogenblik" (Matt. 13:21; Mar. 4:17), "voor een seizoen" (Hebr. 11:25). Het geeft dat aan wat voorbij gaat, tijdelijk, niet iets dat blijft in de loop van de tijd. Vluchtige verschijningen zullen ruimte geven aan aionische realiteiten.

De lofzang aan de gezegende en enige Potentaat, de Koning van de koningen en de Heer over de heren, schrijft zowel eer als macht toe aan Hem voor de duur van de aionen (1Tim. 6:16). Juist het karakter waarin Hij gepresenteerd wordt beperkt deze toeschrijving tot de tijd waarin macht getoond wordt; het zou voor Hem verre van aangenaam zijn om dit te importeren in de voleinding, want het

zou zijn weerslag hebben op haar meest gezegende perfecties.

In Filemon wordt aionisch tegengesteld aan een uur(vers 15).

De enig overgebleven plaats van aionisch is opvoedend. De aionen zijn, zoals al gezien, het toneel van vervreemding en van verzoening. Een aionische geest is er een die worstelt met de machtige indringers in God's schepping. Daarom was het door deze geest dat Christus Zichzelf aanbood aan God(Hebr. 9:14).

Dit besluit de lijst van passages waarin "aionisch" wordt gebruikt. We vertrouwen er op dat dit haastig onderzoek het niet alleen zal verlossen van de gedachte aan eindeloosheid, maar dat het voorziet in een toegang tot de schatten van wijsheid en kennis die het bevat.

Onderwerp 2

"De voleindingen van de aionen.

We hebben iedere plaats geciteerd waar de woorden aion en aionisch voorkomen in het Nieuwe Testament. Er blijft nog één passage over die niet besproken is. Ze bevat de zinsnede "de *einden* van de aionen" of, zoals wij het liever weergeven "de *voleindingen* van de aionen"(1Kor. 10:11), want ze komen niet alleen tot een einde, maar lopen uit op het bereiken van het doel(Efe. 3:11) waarvoor ze gemaakt werden(Hebr. 1:2).

Dat het woord "einde" of *voleinding* echt verwijst naar een aflopen van de aionen, valt te zien wanneer we alle voorkomende plaatsen onderzoeken waar het verwijst naar de tijd. Drie maal staat het in tegenstelling met "begin" of "oorsprong"(Hebr. 7:3; Openb. 21:6; 22:13). Het wordt drie maal gebruikt in de zeer bekende frase: "maar wie volhardt tot de voleinding"(Matt. 20:22; 24:13; Marc. 13:13). Vele andere plaatsen zouden geciteerd kunnen worden waar het deze kracht heeft, maar misschien kan één afdoende zijn. Ons wordt verteld dat "Zijn Koninkrijk zal geen einde hebben"(Luc. 1:33). Zoals al eerder aangetoond: het Koninkrijk zal nooit ophouden, maar wordt overhandigd aan de Vader. Ze heeft geen voleinding.

In de passage die we nu overdenken(1Kor. 10:11) staat het woord *telos*(einde) in het meervoud. Zodat, in plaats dat aionen geen einde hebben, ze in feite vele einden hebben! Er was een begin van de aionen, maar niet alle factoren die de aionen kenmerken begonnen op dat zo verre punt in de tijd. Het begin van de mensheid was pas lang daarna. Menselijke heerschappij werd pas veel later geïntroduceerd. Zo zal het ook zijn met hun "einden" of voleindingen. Het doel en perfectie van de uiteindelijke voleinding wordt deels tevoren verwacht en gerealiseerd. In de voorbereidende aionen is er type en voorzeggings en belofte. Maar wanneer de crisis, die door het kruis werd veroorzaakt, is bereikt, maakt dit alles plaats voor vervulling. De rechtvaardigheid van het Koninkrijk en de verzoening van de nieuwe schepping, zijn alle vervullingen van de doelstelling van de aionen. Dit zijn allemaal voleindingen, hoewel we ze nauwelijks "einden" kunnen noemen. De uiteindelijke voleinding wordt dan ook niet onmiddellijk geïntroduceerd door wereldwijde oordelen of de snelle arrestatie van de opstandelingen, of een nieuwe schepping(hoewel deze stappen noodzakelijk zijn om het tot stand te brengen), maar is veeleer het ter bewaring geven van een perfect universum aan haar perfecte Bewaarder: God. Ze wordt alleen gemarkeerd door de onderschikking van de Zoon, nadat al het andere onderschikt is geworden. Deze perfectie zelf is het gevolg van eerdere voleindingen.

In dit licht kunnen we de apostel begrijpen als hij de Korinthiërs vertelt van de

aankomst van de voleindingen van de aionen. Nu was de tijd gekomen voor de vervulling van de types.

Maar in een veel diepere betekenis zijn wij, net als de Korinthiërs, verbonden met de voleindingen van de aionen. De verwerping van Israël heeft de weg vrij gemaakt voor een *geestlijke* vervulling van alles waar zij meer dan duizend jaar op moeten wachten. Onze rechtvaardiging is meer dan milleniaal, onze verzoening overstijgt die van de nieuwe schepping(want we zijn al een nieuwe schepping) en we zijn voleindigd of volwassen in Christus(Efe. 4:13; Filip. 3:15; Kol. 1:28). In onze eigen geesten hebben wij een niet te ontkennen voorsmaak dat de aionen de doelstelling bereiken waarvoor ze gemaakt werden. Iedere voltooiing van Zijn doelstelling is slechts één van de vele voleindingen die de grote finale perfectie voorzeggen - het einde en doel van God's voortijdse doelstelling.

Onderwerp 2

"Eindeloosheid.

Als de woorden "aion" en "aionisch" niet de gedachte aan eindeloosheid overbrengen, hoe kan het dan worden uitgedrukt?

Dit wordt vaak gevraagd, daarom geven we een paar voorbeelden. U zult zien dat ieder van deze verbonden is met het Koninkrijk, dat, zoals we al eerder zagen, aan de Vader overhandigd zal zijn wanneer allen een grote familie worden en er niets dan zoonse relaties overblijven om de politieke krachten van de grote Potentaat te vervangen. Alleen dat, van alles wat we in de Schrift hebben, is echt eindeloosheid, want alleen dat zal perfect worden. Ieder ander koninkrijk zal door haar vijanden vernietigd worden of door de Zoon des Mensen onderschikt bij Zijn komst. Dat is niet het geval bij het Koninkrijk van de Hemelen. De jurisdictie van Christus over het Koninkrijk is een aionische jurisdictie(Dan. 7:14), want Hij zal zitten op de troon van David om het voor te bereiden en het te versterken met oordeel en met rechtvaardigheid, op dat moment en in de toekomstige aion(Jes. 9:7), want de Here God zal Hem de troon van David geven, Zijn vader, en Hij zal heersen over het huis van Jacob voor de aionen(Luc. 1:32,33). Maar het Koninkrijk zelf is niet beperkt tot de aionen, want het zal niet voorbij gaan en Zijn Koninkrijk zal niet vergaan(Dan. 7:14), maar de toename van het hoofdschap en van het welzijn zal geen einde hebben(Jes. 9:7). Daarom zal Zijn Koninkrijk geen voleinding kennen(Luc. 1:33). In elk van deze drie Schriftplaatsen hebben we een schitterend voorbeeld van de weergaloze puurheid en precisie van God's Woord. Laten we van de weelde genieten die naar ons toe komt door het waarnemen van hun precisie en oneindige perfectie!

Eindeloosheid kan uitgedrukt worden(en wordt dat ook) in het Woord van God. Ze wordt heel eenvoudig uitgedrukt door middel van een ontkenning en het gebruik van het woord *telos*, "einde" of *voleinding*, wat op zich weer nadrukkelijk toegekend wordt aan de aionen. Als het Koninkrijk geen voleinding heeft en de aionen hebben wel een voleinding, dan kunnen ze nooit dezelfde lengte hebben.

Onblusbaar vuur.

Het "onblusbare vuur"(Matt. 3:12; Marc. 9:43,45; Luc. 3:17) en het gelijkwaardige "niet geblust" (Marc. 9:44,46,48) wordt vaak gegeven als een voorbeeld voor eindeloosheid. In de laatste vorm wordt het gebruikt voor IEUE's boosheid tegen Jeruzalem(2Kon. 22:17), die inderdaad niet geblust wordt, maar zichzelf uitbrandt tot de tijd van haar herstel(vergelijk ook: Jes.1:31, 66:24;Jer.7:20, 17:27;Eze.20:47).

Onderwerp 2

"Een paar problemen opgeruimd.

De meesten van u die deze zinnen gelezen hebben, hebben voordeel verkregen door het Woord der waarheid "recht te snijden"(2:Tim. 2:15) en zullen graag toegeven dat eindeloze verwarring voorkomen wordt door iedere waarheid in haar eigen tijd en op haar eigen plaats te laten.

Maar als dit waar is voor de bedieningen, hoe veel groter is dan de noodzaak om de aionen recht te snijden! En nog urgenter is de noodzaak om aionische waarheid en toestanden buiten de post-aionische perfectie te houden. De meeste problemen die met dit onderwerp verbonden zijn, verdwijnen zodra dit principe begrepen is.

Als voorbeeld zullen we de oplossing voorstellen voor een paar problemen die aan ons werden voorgelegd.

De redding van de ongelovige.

Het is duidelijk dat God, tijdens de aionen, door Zijn Geest, werkt in Zijn heiligen, ze toerustend voor gemeenschap met Zichzelf. Deze handelingen verschillen niet alleen per individu, maar in de verschillende bedieningen. Voor wat betreft Israël worden ze gekenmerkt als "wederom geboren"(Joh. 3:7); voor ons is het "een nieuwe schepping"(2Kor. 5:17). Zij zullen "opnieuw geboren" worden, passend bij het aardse Koninkrijk. Wij hebben een "nieuwe schepping" nodig om onze taak te kunnen vervullen in Christus' hemelse Koninkrijk.

Terwijl de zonde nog steeds op het toneel is, plaatst God verschillende barrières tussen Hemzelf en de mensheid. Hij legt voorwaarden op, zoals bekering en doop, om toegang te krijgen tot het aardse Koninkrijk. Omdat wij al, in geest, de komende aionen hebben verwacht, en een nieuwe schepping zijn, zijn we in staat vast te stellen of de weg naar God ingewikkelder wordt of dat de barrières worden verwijderd nu we de voleinding naderen. Iedere overweging wijst naar het feit dat, hoe meer het werk van Christus toegepast wordt en hoe meer de kracht er van wordt ervaren, des te vrijer de nadering naar God is. In feite zijn, wanneer de zonde weg is, alle barrières verdwenen.

Maar ook zij die geloven zien uit naar *opstanding* als de volle bevrijding van zonde en voor perfecte gemeenschap met God. Zo is het tijdens de aionen.

Maar wat is er na de aionen nog meer nodig voor de ongelovige, die geleden heeft voor zijn zonden, dan het opstandingsleven van Christus, om hem geschikt te maken voor God's aanwezigheid in die zondeloze scène? Hij zal zeker ervaren

wat wij in geloof ervaren, dat hij van de dood is overgegaan in het leven.

De "onderwereld".

Het is duidelijk dat de frase "die in de hemelen en die op de aarde zijn", indien toegepast op de schepping, niet het "alle" in de voorafgaande frase beperkt (Kol. 1:16). Het beweert niet dat schepselen in de zee en in het onderaardse door een andere hand geschapen werden. Dat is de grote fout die de apostel hier weerlegt. Zo is het ook met de verzoening, want haar bereik is precies hetzelfde als dat van de schepping.

Waarom worden dan de zee en het onderaardse niet specifiek verklaard verzoend te zijn? Is dit een geval van onnauwkeurigheid in God's Woord? Dat is zeker niet het geval! Het is veeleer een geval van het onnauwkeurig verstand van de mens - een passend voorbeeld van de precisie van God.

Het is een opmerkelijk feit dat het Hebreeuwse woord *artz* (land of aarde) *niet* de zee insluit. Daarom geeft de uitspraak "In den beginne schiep God de hemel en de aarde" (Gen. 1:1) ons te verstaan dat er op de oude Aarde geen zee was. Over de nieuwe Aarde wordt ons gezegd: "en de zee was niet meer" (Openb. 21:1). Daarom heeft de Aarde zoals God die maakte, en zoals Hij die nog een keer zal maken, geen zeeën. Hierin komen de eerste en de laatste aion overeen, er is in geen van beide een zee.

Wat is het dan accuraat om, bij het beschrijven van de schepping, alle vermelding van de schepselen in de zee weg te laten, want deze werden er later in gezet. Hoe intens precies is het om de verzoening te beschrijven met dezelfde uitdrukkingen, want opnieuw zal de zee afwezig zijn.

Hetzelfde is waar voor de onderaardse regionen. Hoewel ze nu schepselen bevat waarmee God een deel van de mensheid zal kastijden tijdens de periode van Zijn verontwaardiging (Openb. 9:1-3), zal er op de nieuwe Aarde geen plaats zijn voor een "onderwereld", en om van haar verzoening te spreken zou een onwetendheid van toestanden verraden bij de voleinding die de Geest van God voorzichtig wil voorkomen.

De dag van de redding.

"Nu," zo wordt ons verteld, "is de dag van de redding" (2Kor. 6:2; CV) en er zal geen andere zijn. Maar een studie naar dit Schriftgedeelte zal tonen dat haar oorspronkelijke bedoeling helemaal niet voor het heden was, maar verwijst naar Israël's toekomstige verlossing (Jes. 49:8). Daarom is dit helemaal niet de dag van de redding! Er is er maar één, en die is voor Israël! Een enkele blik in het geïnspireerde Origineel zal laten zien dat dit niet *de* dag is, maar slechts *een* dag van redding. In zo'n dag "helpt" God! Maar dit sluit niet een andere dag van redding uit voor Zijn volk Israël, noch een andere voor heel de mensheid, om te vervullen wat staat geschreven: dat God de Redder is van heel de mensheid (1Tim. 4:10).

Onderwerp 2

"Alles in allen."

Denk u eens in, een perfect universum! Geen spoor van overtreding om de straling van God's liefde te verduisteren! Er is geen uiting van Zijn aanhankelijkheid die niet een onmiddellijk en aangrijpend antwoord ontvangt uit ieders hart. Wat zal dat een schitterende oogst van de aionen zijn. Hoe krachtig is het kruis dat dit alles veroorzaakte! Hoe heerlijk is de God Die Zich zo'n verzoening ten doel stelde en voortbracht!

De weeën van de zonde kunnen zeer wel jubelend verdragen worden als ons zo'n geboorte wacht. Zelfs de aionen van lijden en benauwdheid die nu onze ogen dichtknijpen, zullen dan bewijzen de donkere achtergrond te zijn waartegen de heerlijkheid van die perfecte dag op z'n helderst schijnen zal.

Voor ons zal een druilerige dag zeer langzaam naar een einde gaan; jaren van zwoegen glijden traag weg; maar wat zijn dagen of jaren, ja, wat zijn zelfs aionen, vergeleken met de eindeloosheid en nooit ophoudende eeuwigheid? Alle aionen, vanaf het begin tot de voleinding, zijn maar een kort moment, een voorbijgaande wolk, vergeleken met dat wat in het verschiet ligt.

Maar helaas! Als dit maar een luchtspiegeling is, een droom die ontkend wordt door het Woord van de God van Wie de vervulling afhankelijk is, waarom zouden we ons dan nu voor de gek houden of de gelukzaligheid vergallen die zeker het deel zal zijn van allen die Zijn favorieten zijn? Want, indien een eeuwigheid van blijdschap de zorgen van de tijden zal uitwissen, is het dan niet minder waar dat een eeuwigheid van lijden oneindig alle benauwdheid zal overstijgen die ons nu doet verbleken? Wel, zelfs het kleinste zweempje van zonde, zo grondig ingeperkt dat het niet kan verspreiden, zou op den duur gelijk staan aan alle zonden van alle aionen. Het zou een veel groter ellende bewerken door de immensiteit van haar duur.

Maar indien wij, in plaats van te denken aan een klein spoortje van zonde en het daarbij horende lijden, ons inbeelden dat de zondaar de kwelling ondergaat van de orthodoxe "hel", met haar ondraaglijke lichamelijke foltering, de kwellingen van het geweten, het honen door onze vijanden, waarvan één uur al meer is dan al zijn aardse ellende bij elkaar - vergroot dit uit tot eindeloosheid en breng het op smaak met hopeloze wanhoop - en haar gruwel zal absoluut ondenkbaar zijn.

Maar dit is nog lang niet alles. Vermenigvuldig dit enkele geval met het overgrote merendeel van de mensheid, die eeuw na eeuw in deze verschrikkelijke "hel" zijn geworpen - en een ieder van hen gemarteld en gekweld terwijl de eeuwen door rolden en rolden en rolden... zonder uitstel en zonder oplossing, en denk dan... Maar nee, we zullen dit ons niet langer

inbeelden, want ons hart wordt alleen al bij de gedachte er aan ziek.

Hoewel onze lippen bang mogen zijn de woorden te vormen, onze harten *zullen* fluisteren: "Kan *dit* de vrucht zijn van God's avontuur?" Zou zo'n ellende kunnen dienen als een van de juwelen die Hij zocht voor Zijn eeuwige kroon? Is dat het antwoord waar Hij naar hongerde, toen Hij toestond - nee, toen Hij Zich als doel stelde - dat de zonde Zijn schepselen zich van Hemzelf zouden vervreemden?

Christus kwam "opdat Hij de werken des duivels verbreken zou"(1Joh. 3:8). Maar als de orthodoxie waar is, dan heeft Satan niet alleen de overgrote meerderheid aan zijn kant, maar is ook zijn werk in het geheel niet vernietigd. Haar gevolgen zouden nooit ophouden het universum te ontsieren.

David had het bij het goede eind, toen hij er de voorkeur aan gaf te vallen in de handen van God, want Zijn oordelen tonen niets van de wreedheid die zo vaak de genade van de mens ontsiert.

Maar laten we ontwaken uit deze ziek makende nachtmerrie van menselijke inbeeldingen en laten we onze geesten vleugels geven naar God's heerlijke voleinding. Hier is een beeld dat de God en Vader van onze Heer Jezus Christus waardig is. Zonde, ellende, lijden, vervreemding, het zijn allemaal slechts herinneringen die, in de goddelijke alchemie van die gezegende tijd, de liefde zelf zullen verlichten. Niet de zonde triomfeert, met haar bittere giftanden diep begraven in die zegen. O nee! De zonde zal afwezig zijn, hoewel de herinnering er aan blijft bestaan - het belangrijkste toekruid van zondeloze gelukzaligheid.

Ooit was alles perfect en eens zal alles weer perfect zijn. De mens is God's vijand geweest, en toch zal Hij, ondanks deze vijandschap, de mensheid veel nauwer naar Zich toe trekken dan anders mogelijk zou zijn geweest.

Het toppunt van die sublieme perfectie zal niet onschuld of een ongebroken keten van vriendschap zijn, maar *verzoening*, perfect en compleet. Een universum dat is harmonie is met God!

Dit, *dit* is ons doel.

Dit, *dit* is Zijn grootste heerlijkheid.

Vóór het begin was God Alles in *Zichzelf*. Nu is Hij Alles in *Christus* en de heiligen. In de voleinding zal Hij Alles in *allen* zijn. Alles in allen, wat een samenvatting van God's doelstelling! Wat een begrip van de universele geschiedenis! Wat een waarborg voor Zijn perfectie en de perfectionering van al Zijn werk!

Dat God Alles in Zichzelf was zal niemand ontkennen, want er was geen schepsel dat ongehoorzaam kon zijn.

Dat Hij nu *niet* Alles in allen is, is duidelijk waarneembaar, want slechts een fractie heeft zwakjes gevoeld dat God inderdaad Alles voor hen is. Sommigen

hebben Hem gezien als hun Redder, sommigen hebben Hem als hun Heer erkent, sommigen hebben ondervonden dat Hij hun Alles is. Gelukkig zijn zij die Hem zo kennen! Zij hebben van de onuitsprekelijke beker geproefd, die iedere dorst lest en overvloedt van alle zegen.

Maar onze God heeft de gezegende tijd voorzien wanneer Hij Alles in *allen* zal zijn. Hoe kan dat? Zijn er niet enkelen die te hardvochtig zijn om voor Zijn almacht te buigen? Laat een ieder die Hem kent als zijn Alles, aldus antwoorden: "Hij die mijn koppige wil heeft gebroken en mij aan Zijn voeten heeft gebracht, kan ook de meest hardnekkige tot Hemzelf brengen." Zijn wil kan de wil van iedere mens aan. Zou het Zijn wil zijn dat Hij hun doem wordt, dan zou niemand "nee" tegen Hem kunnen zeggen. Maar omdat het Zijn wil is dat Hij hun Alles wordt (iets dat een veel nobeler en groter doel is), zal Hij hun Alles worden. Zijn verontwaardiging kan eonen lang vernietigen, maar Zijn liefde zal eindeloos blijven.

Hij zal Alles in *allen* zijn. Terwijl iedere klasse wordt bevrijd uit het domein van de dood, wordt God's doelstelling meer en meer duidelijk. Toen Christus uit de dood opstond, de grote Eersteling, werd Hij de Verkondiger van een universele oogst. Want bij Zijn toekomstige komst zullen allen die van Hem zijn "een gemaakt worden aan het lichaam van Zijn heerlijkheid," om met Hem te regeren. Maar zolang Hij heerst moet er opstandigheid zijn, er moeten mensen zijn die in God niet hun Alles vinden. Maar de heerschappij van God's Zoon zal zo perfect worden, en Zijn oordelen zo krachtig, dat bij de voleinding allen in perfecte onderschikking zullen zijn. De dood, de laatste vijand, zal afgeschaft zijn, allen "levend gemaakt", en het laatste vonkje van rebellie gedooft. Christus heeft het werk volbracht dat Zijn God Hem gegeven had te doen. De Zoon van God zal alle ontevredenheid in het universum uitgewist hebben. En nog is God niet geheel tevreden. Hij is niet Alles in allen.

Zijn Zoon heeft het universum aan Zijn voeten gebracht. Zijn Zoon heerst totdat de soevereiniteit zelf overbodig is geworden. Heeft Zijn Zoon niet het recht op de waardigheden die Hij heeft verkregen? Hij zou het nooit zo willen! Want wanneer Hij het toppunt van universele glorie heeft bereikt, legt Hij het allemaal aan de voeten van Zijn Vader! Hij was altijd de Nederige, iets waarvan Bethlehem en Golgotha getuigen. Nederigheid zal heel de eeuwigheid het helderste halo zijn op Zijn gezegende hoofd. Want Hij stapt van Zijn hoge plaats en prestige af, om aan Zijn God de prijs te overhandigen waarnaar Zijn liefde had verlangd en gewerkt. Hij presenteert Hem een universum dat onderschikt is aan Zijn wil, tevreden met Zijn wijsheid, doordrongen van Zijn liefde, en neemt plaats aan de voeten van Zijn Vader. Alleen zo kan Zijn God zijn...

ALLES IN ALLEN.

Hoofdstuk 8

"Oproep tot waakzaamheid."

"8 Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus,

9 want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk;

10 en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht.

11 In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus,

12 daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook medeopgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

13 Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold,

14 door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen:

15 Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd.

16 Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat,

17 dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is.

18 Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken,

19 terwijl hij zich niet houdt aan het hoofd, waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt.

20 Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leeftet, geboden opleggen:

21 raak niet, smaak niet, roer niet aan;

22 dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloorgaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen.

23 Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde en dient slechts tot bevrediging van het vlees.

1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods.
2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. 3 Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God.
4 Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid."
(Kol. 2:8-3:4)

God's complement is Christus; wij zijn compleet in Christus.

In Christus is God volledig voorzien van iedere fase van Zijn doelstelling om het universum te verzoenen. In Hem ook zijn wij volledig voorzien, van onze eerste zwakke vonk van geloof tot we bij Zijn komst perfect bevonden worden.

Rationalisme en ritualisme zijn twee vijanden van deze grote waarheid. Rationalisme wijst Hem af als God's Complement. Ritualisme weigert Hem als ons Complement. De filosofie berooft God van Zijn Christus. Het ritueel berooft ons van onze Christus. De rede doet Hem incompetent lijken om te kunnen omgaan met de "problemen" van het universum. De religie beschouwt Hem als zijnde onvoldoende om te zorgen voor de zaak van het individu.

Het rationalisme maakt gebruik van niet-geholpen menselijke rede, maar het ritueel is gebaseerd op goddelijke onthulling. Daarom ligt het grootste gevaar voor de gelovige in het laatste. De filosofie kan bestreden worden vanuit het standpunt van God's Woord, en tegelijkertijd kan een rituele fout gebaseerd worden op datzelfde Woord, als gevolg van het falen om het Woord "recht te snijden." Het is voor sommige van God's geliefde kinderen buitengewoon moeilijk te zien dat Christus Zelf de Substantie is waarvan alle ritueel slechts een schaduw was, en dat, hoe goddelijk die schaduwen ook waren, ze niet dwars over Hem heen moeten vallen en Zijn afdoendheid verduisteren.

Het is voor Zijn heiligen zo moeilijk te zien, en het goddelijke ritueel heeft zo'n macht over hen, dat enkele bijzondere middelen nodig zijn ons een indruk te geven van hun dwaasheden.

Het volgende schema toont de methoden aan die God heeft gebruikt om ons een indruk te geven van Zijn huidige waardering van het Goddelijk ritueel, dat Hij ooit gaf aan Zijn volk Israël. De passage wisselt, zoals we zullen zien, tussen rationalisme en ritueel.

Schema van Kolossenzen 2:8-23.

Filosofie (2:8)				
	Lege verleiding (2:8)			
R		Menselijke traditie (2:8)		
A		R	Elementen van de wereld(2:8)	
T		A		God's Complement - einde van rationalisme(2:9)
I	R	T	R	C
O	I	I	I	H
N	T	O	T	R
A	U	N	U	I
L	E	A	E	S
I	E	L	E	T
S	L	I	L	U
M		S		S
E		M		Ons Complement-einde van rituelen (2:10)
		E	Besnijdenis, doop en bevelen(2:11-14)	
		Soevereiniteiten en Gezaghebbers (2:15)		
	Schaduwen, eten en drinken(2:16-19)			
Aanbevelingen en leer van mensen(2:20-23)				

Dit lijkt inderdaad moeilijk om te volgen. Indien er apart met de filosofie werd gehandeld, en het onderwerp van het ritueel een eigen sectie had gekregen in de waarschuwing van de apostel, dan zou het mogelijk eenvoudiger zijn geweest voor ons duffe denken om het te verstaan. Maar dan zouden wij een les gemist hebben die net zo belangrijk is als de waarschuwing zelf. Het is deze:

Misplaatste waarheid is gevaarlijker dan een fout. Haar schijnbare steun in "de Bijbel" geeft het grotere invloed in geestelijk denken dan menselijke filosofie ooit kan hopen te bereiken. Kijk naar de toestand van het hedendaagse Christendom. Hoe sterk ook de greep van het rationalisme op de preekstoel is, de bankzitters worden zelfs nog meer in benauwdheid gebracht door de rituelen en ceremoniën. De geesten van waarheid die ontworpen werden voor andere tijden en voor hen die niet de volheid konden kennen die er voor ons is in Christus. Doop en Sabbatviering en het houden van menselijke geboden zijn de essentie van de religie van vandaag.

Niet alleen wisselen de twee thema's, maar de hele passage is een "omkering", waarin ieder onderwerp uitgelegd wordt in de omgekeerde volgorde dan waarin ze eerst werd vermeld. En toch staat aan de bron van dit alles Christus, Die als het Complement van de Godheid het antwoord is op alle filosofie, en als ons Complement het antwoord is op alle rituelen.

God Zelf is de Bewaker van de verzoening. Deze kostbare waarheid was nog niet onthuld, of ze werd zowel van voren als van achteren aangevallen. Een zogenaamde filosofie spuwt in haar gezicht. Een goddelijke religie steekt ze in de rug. Gnostiek en Judaïsme, zelf vijanden, slaan de handen in elkaar in hun gezamenlijke zaak tegen de verzoening.

We zijn genoodzaakt religie met handschoenen aan te vatten en ze haar eigen

klasse te geven, maar God kent haar subtiliteit en stelt haar gelijk aan menselijke traditie.

Verzoening is geen religie. Ja, het is er zelfs een gezworen vijand van. Religie, zoals God haar kent, is een systeem van goddelijke rituelen. De tabernakel en de tempel waren de goddelijk benoemde plaatsen voor haar ceremoniën. Maar ook als iedere vormelijkheid naar behoren in acht was genomen en de laatste letter van de liturgie was vervuld, leidde het alleen tot een dik gordijn, dat alle toegang tot de Shekinahheerlijkheid blokkeerde.

Besnijdenis is slechts een schaduw. De werkelijkheid is Christus. Het stelde de dood voor, Hij vervulde het. Ook de doop was maar een type, sprekend van Zijn begrafenis. Maar de besneden Israëliet werd buiten de gordijnen gehouden en de gedoopte priester werd buiten de aanwezigheid van God gehouden, ondanks al die lichamelijke rituelen en ceremoniën.

Maar de dood van Christus leidde niet naar een verhulde Godheid! Zelfs in dat schemerige ritueel gaf het gordijn maar eens per jaar opening van zaken, wanneer IEUE's geit werd gedood(Lev. 16:7-9). Hoewel het lichaam daarvan buiten het kamp werd verbrand, voorzag het bloed in toegang tot het heerlijke "verzoendeksel."(Lev. 16:15,27).

En wat was het dat God verborgen hield voor de mensheid?

Het was het vlees van Christus.

Toen Hij overleed, scheurde het gordijn in de tempel van boven naar beneden. Het kan misschien moeilijk zijn voor ons die geleerd hebben dat Hij God was, geopenbaard in het vlees, om deze verlichtende waarheid te aanvaarden. Maar in de geciteerde passage is het niet *God* Die geopenbaard wordt in vlees(1Tim. 3:16). De ene clause "verkondigd onder de natiën", komend voor "opgenomen in heerlijkheid" (wat niet waar kan zijn voor Christus in het vlees) moet voldoende zijn, nog afgezien van het bewijs in de vele manuscripten, om aan te tonen dat hier niet naar God wordt verwezen. Ons wordt nadrukkelijk gezegd dat het gordijn een beeld was van Zijn vlees(Hebr. 10:20), en dat de toegang er is *door het scheuren* van het gordijn. Maar als dat vlees *God openbaarde*, dan kan het niet ook een gordijn geweest zijn om God *te verbergen*.

Heel Zijn aardse bediening werd recht getrokken. Hij sprak tot hen in gelijkenissen, maar verheugde Zich op het uur dat Hij open met hen zou kunnen spreken over de Vader(Joh. 16:25). Zijn vlees werd op Golgotha verscheurd. *Toen* werd God voor het eerst onthuld. Dit is de ware, de echte besnijdenis.

Dit alles is ook van ons, net zoals het van Hem is. Het Zijne in feite, het onze in geloof. Als we haar ware belang verstaan, dan leggen we ons fysieke gestel terzijde, samen met haar rituelen en religieuze plichten, en baseren we onze relatie met God geheel en alleen op grond van geest. Dan zullen we ongehinderd en vrij van angst toegang hebben tot de heerlijke aanwezigheid van een

geopenbaarde God(Efe. 3:12).

Als het "lichaam des vlezes", dwz. ons fysieke gestel, afgelegd is, waarom is er dan nog een doop in water nodig van dat fysieke gestel? Ook hier is het beeld vervangen door de werkelijkheid: de begrafenis van Christus.

Zo zijn de heiligen "compleet in Hem". Zij zijn volkomen toegerust voor toegang in de goddelijke aanwezigheid, zonder de "zwakke en armelijke" inspanningen, die alleen leidden tot het voorportaal van Zijn heilige plaats(Gal. 4:9,10).

Er is hier een drievoudige waarschuwing die door God's eigenen vaak in de wind wordt geslagen. Zij zitten vast in het zwoegen van het ritueel. *Mozes bindt meer dan Paulus bevrijdt*. Wanneer mensen filosofie prediken en rituelen praktiseren, dan vallen zij ten prooi aan hen van wie de oren nooit gehoor gegeven hebben aan God's waarschuwing en die nooit van de compleetheid gehoord hebben die er is in Christus.

Ook de volgende waarschuwing is tamelijk onbekend. Zondag, een heidense vrije dag, is een valse sabbat geworden, waarvan het houden het kenmerk is geworden van een afvallig Christendom. Van alle kanten worden God's heiligen "geoordeeld" en verteld dagen in acht te nemen en zich te onthouden van voedsel, als deel van hun religie. De dagen die door Israël gehouden werden waren door God ontworpen om te dienen als schaduw van de dag van "Zijn rusten", die Hij op het programma heeft staan(Heb. 4:9,10). Dat belang kan in het geheel niet aan onze Zondag worden verbonden.

Waarom zouden we dan iemand toestaan ons een dictaat op te leggen over de ceremoniële voorschriften van het Judaïsme? Zij zijn op z'n best schaduwen van toekomstige dingen. Zij zijn voorafschaduwingen van Israël's aardse zegeningen en kunnen alleen verwezenlijkt worden door het volk aan wie ze gegeven werden.

Maar ook onze zegen heeft haar materiële uitdrukking en belichaming. Aan de rechterhand van de Hemelse Majesteit, bekleedt met een echt menselijke vorm, zit een Man, Christus Jezus. Zijn verheerlijkte lichaam is de materiële uitdrukking van al onze zegeningen. Het is een beeld van die geestelijke Christus: "de ecclesia, die Zijn lichaam is"(Efe. 1:22,23;CV).

Het is onlosmakelijk een met Hem; wij zijn Zijn leden(Efe. 5:30).

Het is te midden van de hemelingen; net als wij(Efe. 1:20; 2:6)

Het is gezeten; ook wij hebben rust(Efe. 2:6; Kol. 3:1)

Hij is het Hoofd; Hij is het onze(Efe. 1:22; Kol. 1:18)

Laat ieder hart voor zichzelf de allesoverstijgend heerlijkheden naspeuren die het lotdeel zijn van Zijn lichaam - zowel lichamelijk als geestelijk. Dat ook maar een deeltje van de aardse substantie zou opstijgen tot zulk een hemelse

heerlijkheid, schijnt ongelofelijk. Maar het is voor ons niet minder moeilijk om ons ook maar een fractie in te beelden van de zegen die wij zullen ontvangen als Zijn geestelijk complement.

Aardse schaduwen mogen voldoende zijn om aardse gelukzaligheid te laten zien, maar geestelijke eer vereist een geestelijke parallel. Israël kan Zijn bruid zijn, want het huwelijk is het lotdeel van de mensheid op Aarde. Zo is het ook met Zijn relatie met Israël als het Lam. Alleen de Aarde kan dit beeld leveren, en alleen de Aarde kan het toneel zijn voor haar vervulling.

Is het niet onuitsprekelijk zoet te weten dat hoewel alle aardse beelden falen om onze plaats en ons lotdeel af te beelden, Hij Zelf, gezeten aan de rechterhand van God, alles belichaamt wat we hebben en zijn? En wat dan met al die hoge eer en loyale liefde die dat lichaam deelt wanneer het samengevoegd is met haar heerlijke Hoofd? Beeldt dit niet ons aionisch lotdeel uit?

De eerste waarschuwing verwijst ons naar het verleden en naar alles wat hebben in Christus, dankzij Zijn offer op Golgotha en de opstanding uit de doden. Zijn besnijdenis en Zijn doop - waarvan de werkelijkheid van het ritueel maar een type was - Zijn dood en begravenis en opstanding, ze zijn allen de onze. Hij was in het verleden ons Complement. Nu, aan God's rechterhand, is Hij nog steeds, en voor nu, ons Complement. Wij zijn compleet in Hem.

Maar er klinkt nog een waarschuwing in onze oren. Niet alleen mogen we *terug* kijken en alles in Hem vinden, niet alleen mogen we naar *boven* kijken en ons alles in Hem vinden, maar we mogen ook *vooruit* kijken en Hem nog steeds als ons Complement vinden. Hij is onze Prijs.

Menselijke zwakte en falen en overtreding, dit zijn passende velden voor Zijn gunst, zijn vormen waaruit een nieuwe schepping gevormd zal worden, waardoor Hij Zijn bodemloze afhankelijkheid kan ontvouwen en die zal antwoorden in alle vurigheid van liefde.

Als zij die op deze wijze tot Hem getrokken zijn falen zo te antwoorden; als zij zich verschuilen achter de rituelen van de boodschappers, met vreesachtige eerbiedigheid; dan beroven zij God van de uitgelezen vrucht van de verzoening en zichzelf van de hoogste prijs in heel het universum, de suprematie en achting die voortvloeien uit de nabijheid en dierbaarheid die God alleen aan Zijn favorieten schenkt.

Laten wij het Hoofd vastgrijpen! Is Hij nabij God? Is Hij dierbaar voor God? Is Hij de hoogste? Dan zijn wij dat ook, want wij zijn Zijn lichaam. Kunnen we ons Hem voorstellen, net als de Serafim Zijn gezicht bedekkend in de aanwezigheid van de Goddelijke Majesteit? Zou het de Vader genoegen doen als Hij nadert door de verschillende spectaculaire vormen, met een trage, wankelende stap? Nooit! Weg dan met alle rituelen! Ze ontkennen slechts Zijn aanvaarding! En weg ook met alle namaak-nederigheid! Hij is waardig! De engelboodschappers, die alleen door rituelen mogen naderen, verkondigen dat Hij waardig is(Openb.

5;12)!

Ook wij zijn, in Hem, ons Hoofd, waardig!

Oh, in Hem gevonden te worden! Zo de prijs te winnen die alleen Christus winnen kan, de uitbundige vreugde van de universele overwinning, de hoogste plaats, de beloning van de nauwste intimiteit en liefde! Dit was het doel dat Paulus voor ogen had, waarvoor hij zwoegde, de aardse verwachtingen vergetend die hij achter gelaten had(Filip. 3:13,14).

Dit zou ook ons doel moeten zijn. Maar van alle kanten ontmoeten we dat wat ons zou willen beroven van de prijs en Zijn plaats zou opvullen met vormelijkheden en ceremoniën, die vervreemden in plaats van te verzoenen, en God op afstand houden, in plaats van dat het ons gerust stelt in Zijn aanwezigheid. Mogen we nooit toestaan dat deze hemelse prijs uit onze harten weggerukt zal worden. Laten we met Paulus ons inspannen dat te grijpen waarvoor we Christus Jezus hebben vast gegrepen(Filip. 3:12).

Dood en opstanding scheiden ons niet van deze Aarde. Christus Zelf, tijdens de veertig dagen na Zijn opstanding, hield Zich bezig met zaken van het aardse Koninkrijk. Maar dit is voor ons geen aanwijzing. Wij zijn niet als de discipelen die achter bleven toen Hij opvoer van de Olijfberg. *Wij zijn met Hem mee gegaan.*

Hoe onuitsprekelijk groot was Zijn hemelvaart! Zelfs de totstandkoming van de schepping gaf de zonen Gods niet zoveel aanleiding tot het uiten van vreugde, want nu heeft Hij de fundamenteën herlegd van het morele universum, en een nieuwe schepping is ingewijd geworden - veel grootser dan de eerste - met haar fundament stevig verankerd in God's diepste afhankelijkheid. Zijn diepe afdaling naar Betlehem had hun harten afgestemd om de lof van God te zingen onder de hoogsten. Maar nu is die heerlijkheid verkregen. De slag met de menigten van de duisternis is gevochten en gewonnen. De vloed van het kwaad is gekeerd. De crisis van de aionen is in triomf doorstaan. De Overwinnaar heeft iedere vijand overwonnen. God's grote Naam is niet alleen gerechtvaardigd, maar heerlijk verheerlijkt.

De Hemel verwelkomt de terugkomst van de Overwinnaar - de Koning van de heerlijkheid. Zouden er grenzen gesteld kunnen worden aan de uitbarstingen van vreugde van de hemelse oudsten en boodschappers, als zij hun Heer de plaats van eer en allerhoogste macht toegewezen zien krijgen aan de rechterhand van God? Laten we niet eens pogen iets te zeggen van zo'n triomf!

Maar Hij was niet alleen! In geest delen we deze grootste van alle heerlijkheden met Hem en zo ontspeent Hij onze harten van wereldse zaken die ons eerst zo interesseerden. Satan is hier beneden van de troon gestoten. Hoe kunnen we enige bevrediging vinden in zijn mislukkende pogingen de harten van de mensen te bevredigen? Maar in de allerhoogste plaats - in Christus - is er veel meer dan een hart kan wensen te ontvangen, te bevredigen, of in verrukking kan

brenge(n)(Efe. 2:6).

Nadat Hij opgewekt was verscheen Hij slechts aan een paar uitverkoren getuigen. Hoewel nog steeds op Aarde, was Zijn leven verborgen voor de massa van de mensheid. En dat was dubbel het geval toen Hij was opgevaren. Dit geldt ook voor ons. Ons Leven is nooit gezien door een sterfelijk mens. Het is tezamen met Christus verborgen in God(Kol. 3:3).

Maar ons leven zal niet altijd verborgen blijven. Hij Die ons Leven is, zal geopenbaard worden. Waarom zouden we nu, in deze dag van Zijn verwerping, bekend moeten zijn? Laten we met Hem rusten aan God's rechterhand en wachten tot Zijn tijd gekomen is. Maar wanneer Zijn uur gekomen is, dan zal ook onze tijd gekomen zijn, en Hij zal niet zonder ons verheerlijkt worden.

Laten we in de tussentijd onze harten richten op de hemelse verwachting die we in Hem hebben. Alleen dit zal ons in staat stellen onze aardse belangen hun ware plaats te geven. Alleen dit zal ons rust en verfrissing geven te midden van het rennen en de uitputting van deze gespannen tijden.

Maar laten we bovenal de "volheid" doorzoeken, de compleetheid die er is in Christus. Laten we oppassen voor zaken die Zijn plaats lijken in te nemen. Wat komen we in Christus tekort? Of: wat kunnen we er aan toevoegen? In Hem zijn wij compleet. Alleen al de gedachte dat er iets ontbreekt, aan de genade of aan de toegang tot de troon van God, of iets dat de mens of God kan geven, is op zich al een belediging van Zijn Naam!

Zijn wij niet in Hem besneden? Zijn Zijn woord en geest niet alles voor ons dat enig verbond ooit was? Zijn geest is onze belofte, het onderpand van alles dat Hij ons zal schenken(Efe. 1:14). Mensen verminken het vlees, maar wij leggen heel het vleselijke lichaam af en erkennen en belijden dat toen Hij afgesneden werd en voor ons stierf, wij toen in Hem werden besneden.

Zoals Abraham(aan wie de rituelen werden gegeven) destijds buiten zicht Sara begroef, hopen op opstanding, zo zijn ook wij buiten zicht begraven door de doop die Christus onderging, die Hij voor ons doorstond en wij in Hem. En toe Hij opstond, stonden wij op. En toen Hij ten hemel voer, lieten wij de Aarde achter ons voor een zetel aan God's rechterhand.

Hoe gezegend is dit alles! Aan het altaar sterven wij in Hem, een zoete geur voor God. Dit maal was het eens voor allen. Niet zoals het vaak herhaalde type, maar eens en voor altijd. Bij het wasbekken werden wij in Hem gedoopt. Alle verontreiniging die ons diskwalificeert voor God's aanwezigheid, werd weggenomen. In Hem betreden we de hoven van God, bewust en in onbewolkte vrede.

Hoe weinigen hebben hun "volheid" in Christus gevonden! De reden is niet ver te zoeken. In plaats van te luisteren naar de drievoudige waarschuwing die God ons genadevol gaf, is het Christendom gaan flirten met de filosofie en huwde ze het

ritueel.

In haar poging de oorsprong en doel van alle dingen te verklaren, volgt ze menselijke filosofie en gaat ze voorbij aan Christus. De oorsprong van het kwaad is het grootste van alle problemen. Net als de Gnostici van oudsher, poogt ze God vrij te pleiten van de schepping van het kwaad, zelfs terwijl God Zelf zegt dat Hij het kwaad scheidt (Jes. 45:7). In plaats echter dat men het verlegt naar een mythische "volheid", wordt nu een mythische "duivel" er mee opgezadeld, een groteske karikatuur van de Tegenstander zoals onthuld in de Schrift.

De inspanningen van de menselijke traditie houden hen weg van Christus. Het houden van dagen wordt, ondanks deze waarschuwing, strak voorgeschreven. Onthouding, aanwijzingen en leringen van mensen worden vaak gebruikt als een test voor het "Christen zijn." "Raak niet, smaak niet, roer niet aan;" wordt openlijk bestempeld als God's oproep, terwijl juist het omgekeerde een feit is. Wij moeten *niet* onderschikt zijn aan zulke menselijke geboden.

Niets is duidelijker dan dat onze God de gevaren kende die wij zouden tegenkomen en Hij heeft voorzieningen getroffen voor ons ontsnapping. Christus is onze Redding uit al deze.

Christus, als God's Complement, verzekert ons dat van God's kant iedere voorziening is gemaakt om het universum te verzoenen. En Christus, als ons Complement, ieder voorwendsel verwijderend voor geschiktheid voor de aanwezigheid bij de Vader, verjaagt iedere moeilijkheid op de weg naar de verzoening. Menselijk falen of geschiktheid zou een element zijn dat voor altijd de perfectie de pas zou afsnijden en God's doelstelling dwarsbomen. Maar als het God genoeg doet alles op Christus te zetten, waarom zouden wij dan aarzelen? Als Christus alles is wat God nodig heeft om ons met Zichzelf te verzoenen, waarom zouden we dan Christus niet dezelfde eer geven?

Mogen allen die deze zinnen lezen zich verheugen en zich de allesoverstijgende waarheid realiseren dat...

CHRISTUS: GOD'S COMPLEMENT
CHRISTUS: ONS COMPLEMENT.

Hoofdstuk 9

"Israël's herstel."

"25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een gedeeltelijke verharding is over Israel gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, 26 en aldus zal gans Israel behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. 27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem. 28 Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil. 29 Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk. 30 Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid, 31 zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. 32 Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen. 33 O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen! 34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest? 35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet? 36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen."
(Rom. 11:25-36;NBG)

God is trouw. Israël is ontrouw geweest. Maar zal haar ontrouw Zijn beloften ongeldig maken en Zijn inspanningen zonder gevolg?(Rom. 3:3,4). Zeker niet! Zelfs de verzoening moet rusten om Zijn plannen vrij spel te geven. Hij had een doel met het besluiten van die natie in ongehoorzaamheid. Net zoals hun heersers Zijn soevereine en voorbestemde raad uitvoerden door het kruisigen van de Zoon van God(Hand. 2:23), zo vervulde ook de natie, door daarna het aanbod van redding af te wijzen, Zijn doelstelling. Zowel heersers als natie waren alleen gericht op het doen van hun eigen wil, maar achter dit alles zat het onbuigzame bevel van de Almachtige, de wijsheid die hun eigenzinnigheid kon ombuigen in een weg tot het uitvoeren van Zijn bedoeling.

Aangezien Israël's blindheid niet een doel op zich is, maar slechts een middel om Zijn genade te vergroten, moet er een einde aan komen. De vraag van de profeet, "Tot wanneer?"(Jes. 6:11), laat duidelijk zien dat hij niet de minste verdenking had dat IEUE op Zijn eerder gedane beloften zou terug komen. Hij

wist dat er aan hun verharding een einde zou komen. Dit wordt bevestigd door IEUE's antwoord, hoe onbepaald dat ook schijnen mag:

"11 Toen vroeg ik: Hoelang, Here? Hij antwoordde: Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner meer is, en de huizen, zodat er geen mens meer in is, en het bouwland verwoest is tot een wildernis, 12 en de Here de mensen ver verwijderd heeft en het verlaten gebied in het land groot is. 13 Is daarin nog een tiende deel, dan zal dit weer verwoest worden. Evenals van een terebint en een eik na het vellen een tronk overblijft, zo zal zijn tronk een heilig zaad zijn. " (Jes. 6:11-13)

Wanneer we eenmaal de grote waarheid van Israël's herstel gaan zien, kunnen ook wij niet anders doen dan de woorden van de profeet herhalen: "Tot wanneer?" En wij zijn meer volledig toegerust om een antwoord te geven dan hij zou kunnen zijn. Wij mogen er over nadenken vanuit twee onderscheiden aspecten: toestanden onder de natiën die wijzen op hun afgesneden zijn van de olijfboom, en zonden in Israël die duiden op hun herstel.

Israël werd als natie weggebroken uit de olijfboom vanwege gebrek aan geloof en hetzelfde lot overvalt snel de andere natiën. Het feit dat een kleine groep, een overblijfsel, God geloofde, redde de natie Israël niet van de doem van haar afglijden. Ook zal het feit dat een klein groepje onder de natiën vasthoudt aan het geloof, en zelfs hervindt wat eeuwenlang verloren was, er niet voor zorgen dat ook de natiën als geheel hetzelfde lot zullen ondergaan. De natiën als zodanig volgen snel de voetsporen van een afvallig Israël. Het geloof is of gedegenerend in traditie, of wordt openlijk afgebroken tot scepticisme.

Al lange tijd zijn de kenmerken van de "latere tijden"(1Tim. 4:1) aanwezig. Spiritisme, fout benoemd als "spiritualisme", is al lange tijd bezig de leer van demonen te onderwijzen. Menigten hebben gehoor gegeven aan de misleidende geesten, zodat we nu niet langer versted staan, wat we eens wel deden, van de angstwekkende aanwezigheid van het bovennatuurlijke.

En nog meer duidelijk zijn de tekenen van de "laatste dagen"(2Tim. 3:1-5). Opstandigheid tegen God vindt snel vrucht in de opstandigheid van kinderen tegen hun ouders. Dit is in de laatste generatie snel toegenomen. En wanneer is de liefde voor het geld zo sterk toegenomen als in de laatste paar jaren? Mensen zijn geldziek. Wanneer zijn trots en opscheppen tot zo'n hoogtepunt gekomen als in deze pochende tijd van "vooruitgang"? Natuurlijke aanhankelijkheid en de relaties die er uit voortkomen worden aan alle kanten geschonden. Echtscheiding neemt alarmerend toe. De familie-eenheid lijkt in gevaar van afgeschaft te worden. Zelfzuchtig genoegens hebben alle gedachte aan God, en de vreugde die te vinden is in Zijn liefde, uit de harten van de menigten verjaagd.

Maar het *meest* belangrijke teken van de afvalligheid is het feit dat de godsvrucht grotendeels een nietszeggende vorm is geworden. De diensten in de kerken behouden een uiterlijk vertoon, maar de kracht is verdwenen. In een poging de mensen vast te houden imiteert de preekstoel, in plaats van terug te

keren naar de onmisbare waarheden van de Heilige Schrift, vaak het theater en de tribune en ontkent ze de kracht van onmisbare godsvrucht.

Zouden we moeten proberen het komende tij van afvalligheid te keren? We zouden net zo goed kunnen proberen de brekende golven in de zee terug te vegen, want God heeft gesproken en zo zal het gebeuren. O, hoevelen zijn er die onwetend zijn van dit geheim! De preekstoel, die weigert het falen van de natiën te erkennen om hun veronderstelde functie als God's "lichtdragers" uit te voeren, is zelf een goed bewijs van de afval. Geloof buigt zich voor God's bevel, maar ongelooft twijfelt aan haar eigen doem.

Wij concluderen dan, voor zover het de natiën betreft, dat zij compleet gefaald hebben in het aan hun gegeven vertrouwen, en dat de tijd rijp is dat zij weggehakt worden uit de olijfboom. De verzoening heeft zijn loop bijna volbracht! Deze zwakke poging om haar boodschap te verlichten zou zelfs te laat kunnen zijn voor het zachte antwoord dat het kan oproepen. De duisternis nadert snel. Laten wij, die haar kostbare last kennen, niet wachten met het overal bekend te maken!

Maar als de waarschuwingen voor het einde van de aion veelvuldig aanwezig zijn onder de natiën, zo zijn de kenmerken in de voorbestemde natie, God's oude en geliefde volk Israël, duidelijk zichtbaar. Gedurende bijna 2000 jaar hebben zij de vloeken doorstaan die beschreven werden in hun heilige rollen; zullen zij dan niet de zegeningen genieten die in diezelfde rollen staan opgeschreven? Het wordt meer en meer duidelijk dat God's gestelde tijd nabij is om Zich Zion te herinneren en het volk te troosten over wie Hij Zijn heilige Naam heeft geplaatst.

Jacob's zonen proberen hun eigen toekomst zeker te stellen, zonder echt op IEUE te vertrouwen. Zij pogen het land van hun vaders op te bouwen, en er zijn in de voorbije eeuw grote vorderingen gemaakt in haar herstel. Vernielde steden zijn herbouwd. Jeruzalem reikt nu tot ver buiten haar oude muren en meer recent zijn nieuwe steden gebouwd volgens moderne richtlijnen.

Kibbutzim (collectieve boerderijen) liggen verspreid over het landschap; zo wordt het land dat eeuwen lang braak heeft gelegen, nu bewerkt door de terugkerende Jood. Zij zijn zeer succesvol in de landbouw en de herbebossing, en het lijkt er op dat, in een bepaalde mate, er een terugkeer is van de jaarlijkse regenval. De Jewish Chronicle bericht bijvoorbeeld dat in Eilat, Israël's haven aan de Rode Zee, in een enkele nacht 1.625 inch aan regen viel. Dit was meer dan het jaarlijkse gemiddelde van 1.375. Land dat lang woestijn is geweest brengt nu overvloedig vruchten voort en ondersteunt de voortdurende toevloed van Joden, die naar hun oude erfgoed terug keren.

Industrieën worden ontwikkeld, gebruik makend van de bronnen van het land, in het bijzonder de Dode Zee. Het is interessant op te merken dat de Bijbel bij deze ontwikkelingen wordt gebruikt als een soort tekstboek of gids op het gebied van de landbouw en de industrie. Er is een landbouwkundig station gevestigd aan de hete kusten van de Dode Zee, op 1300 voet onder zeeniveau. Een zelfde methode die ongeveer 3000 jaren geleden werd gebruikt tijdens het Koninkrijk

van Juda, wordt opnieuw geprobeerd. Wijngaarden worden geplant aan de voet van de heuvels; dan worden de hellingen van de heuvels omgevormd tot terrassen, om regenwater vast te houden. Olijven, abrikozen en perziken worden ook op deze wijze verbouwd. Dit zou moeten uitlopen op het produceren van fruit dat veel meer mineralen en vitamines bevat dan dat wat groeit in de uitgemergelde grond met commerciële kunstmest en gespreeid vergif.

In Genesis, hoofdstuk 19, vers 28, staat dat rook opsteeg uit de plaats waar Sodom en Gomorra eens stonden. Daarom werd aangenomen dat er op die plek aardgas aanwezig moet zijn. Er werd geboord en men vond het. De aanwezigheid van dit gas zal een belangrijke rol spelen in de toekomst van de zware industrie in de Negev. De productie van chemicaliën uit het water van de Dode Zee heeft al aanzienlijke vormen aangenomen. Daarbij zitten al 850.000 ton fosfaten en 400.000 ton aan potas per jaar.

Er wordt ook bericht dat de mijnen van Koning Salomo op een nooit geziene schaal in bedrijf zijn.

Moderne ideeën en methoden worden, zonder voorwaarden, over de hele wereld naar onderontwikkelde landen gebracht door kleine teams van Israëlische experts, zo een steeds toenemende stroom van goodwill scheppend voor de nieuwe staat Israël.

Net als in Egypte, toen de tijd van Israël's vertrek naderbij kwam en zij zich sneller vermenigvuldigden dan de Egyptenaren(Ex. 1:12), hebben we in de afgelopen twee eeuwen getuige mogen zijn van een opmerkelijke toename. Twee honderd jaar geleden waren er slechts ongeveer drie miljoen Joden in de hele wereld; nu zijn er alleen al in Israël net zoveel. De Joodse wereldbevolking staat nu op dertien miljoen en dit ondanks de vele vervolgingen die zij te verduren hebben gehad.[dit werd geschreven in 1969;WJ]

De rol van Babylon.

Maar niet alleen het land Israël geeft antwoord op de stem van de toekomst, ook Babylon luistert naar de aanwijzingen van haar souffleur en maakt zich klaar voor de rol die zij moet spelen. Eens, toen ze de graanschuur van de wereld was met het meest uitgebreide irrigatiesysteem op Aarde, bloeide ze als de hof van Eden. Hoewel de vooruitgang hier traag is vergeleken met Israël, zou de snelheid waarmee steden nu gebouwd kunnen worden ons er aan moeten herinneren dat ook Babylon snel de indrukwekkende stad moet worden die ze eens moet zijn.

Wanneer we nadenken over het geheimenis van het Grote Babylon, kunnen we zien dat alles wat plaats vindt in deze cruciale gebieden, gericht is op het klaar zetten van het toneel voor de laatste acte in het grote drama van de menselijke rebellie tegen God. Want het is in Babylon, en niet in Jeruzalem, dat het afvallige Israël de zegen van trotseert van IEUE, haar Elohim.

De manier van leven in het Israël van vandaag zal nooit de geldmakende handelaar die de Jood is geworden bevredigen. Daarom draagt de efa, de

marktmaat, het Schriftuurlijk symbool van handel, de vrouw naar het land Sinear, en daar krijgt ze haar eigen huis(Zach. 5:6). Vandaar dat de verdere ontwikkeling van Israël en het herstel van Mesopotamië beide op het toekomstig programma staan, vóór de reiniging en de verlossing van God's verbondsvolk. Tot zover het toneel waarop de laatste scènes worden klaar gezet voor het wanbestuur van de mens. Maar wat te denken van de acteurs in deze grote tragedie?

Het volk van Israël vermenigvuldigde zich niet alleen veel sneller dan de natiën waarin zijn verstrooid waren, maar hun rasbewustzijn, dat zij nooit verloren, werd in vuur en vlam gezet door vervolgingen van binnenuit en van buitenaf. Vandaag zijn ze niet meer de verspreide vluchtelingen, maar ze staan voor de wereld als een natie, vanwege hun inspannend streven hun eigen redding voort te brengen. Maar het zal uitlopen op hun eigen vernietiging, omdat ze, in al hun vuur, geen echte erkenning hebben van IEUE.

Er zijn twee onderscheiden aspecten aan Israël's inspanningen voor herstel:

1. de inspanningen die Jacob's zonen maken om hun staat te verdedigen in Palestina.
2. zij die plaats innemen onder de natiën in oppositie tegen Israël.

Het eerste aspect bereikt haar toppunt in Babylon en leidt zo de episode in van de efa uit Zacharia vijf. Het tweede aspect levert de omstandigheden die zullen leiden tot de tijd van Jacob's verdrukking. En zo zal de noodzaak ontstaan voor Israël's redding!

Lang geleden, toen Hoshea (of Hosea), wiens naam betekent "Zijnde-Redder", Israël's verlosser moest worden, werd zijn naam veranderd in Jehoshua(Joshua/Jozua), dat wil zeggen: Jehovah-Redder(Num. 13:16). Dit is het Hebreeuws voor *Jezus*(Hebr. 4:8). In de vreselijke dagen die vooraf zullen gaan aan het Koninkrijk, zal een "ieder die de naam des Heren aanroept, behouden ... worden"(Joël 2:32). Daarom zal al hun samenzweren en plannen maken nooit hun redding veroorzaken. Maar toch draagt dit alles bij aan de vervulling van God's doelstelling. God redt ze niet alleen, maar Hij besluit ze ook onder ongehoorzaamheid - *alles is uit Hem*. En Hij werkt, door hetzelfde teken, niet alleen door geloof, maar ook door falen en ongeloof - *alles is voor Hem*.

"Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk"(Rom. 11:29). Het woord dat gewoonlijk met "geschenken" wordt vertaald, betekent hier veel meer dan dat. We zouden het een "vrije gift" mogen noemen, maar omdat het een vorm is van het woord "genade" zouden we best het belang er van leren door te kijken naar dit verband. Wat God aan Israël beloofd heeft zal het hunne worden omwille van Zijn ongedwongen gunst. Al wat hun zogenaamde houden van de wet heeft gedaan, is het oproepen van de vloeken waar ze om vraagt. Hun inspanningen bij het houden van het verbond hebben niets gedaan om de zegeningen te winnen waarnaar zij zo verlangen. Maar God's genadevolle beloften, die alleen van Hem afhankelijk zijn, zullen zeer zeker vervuld worden. Ver van hun afwijking, die het ontbreken van deze genadegaven markeert, is dit het middel om hen te doen omkeren. Want net als de natie tot voorwerp van

genade werd gemaakt door hun eigen ongehoorzaamheid aan God, zo wordt ook nu de genade die Israël zal verkrijgen mogelijk gemaakt door de afvalligheid van de natiën. God wenst genadevol te zijn tegenover *allen*. Maar hoe kan Hij dat zijn, als Hij ze niet eerst besluit onder ongehoorzaamheid? Nu is Israël daar onder besloten, maar velen daar lijken op hen die de sleutel in het slot horen knarsen - de sleutel die de deur zal openen naar Israël's herstel.

God's genadegaven zijn *onberouwelijk*. Dit betekent meer dan "onbekeerlijk", zoals dat wordt weergegeven in de King James vertaling. Hij verandert niet alleen niet van gedachten, maar Zijn liefde wordt nooit teleurgesteld en raakt niet wanhopig. Ze is nooit afhankelijk geweest van een passend antwoord om haar vlam te voeden. Ze vindt in zichzelf de afdoende en bevredigende bron van continuïteit. Lief gehad hebbend, gaat ze door met liefhebben tot de voleinding. Alle diepten van God's rijkdom en wijsheid en kennis zijn toegewijd aan het tot stand brengen van haar doelstelling.

De grootheid van dit deel van God's Woord(Rom. 11:33-36) moeten we niet uit het oog verliezen, want het is de rijke en rijpe vrucht van de voorgaande passage(11:29-32). We kunnen verbaasd zijn door God's handelen met Israël of door het falen van de natiën, maar zien we eenmaal hoe het overeenkomt met God's doelstelling, dan maakt onze verbazing plaats voor aanbidding en lofprijzing. We herhalen het: dit blije gevolg kan pas komen wanneer we God's *doelstelling* zien. In de tussentijd is Israël nog steeds afvallig en, nog erger, zijn de natiën net zo ontrouw.

Het woord profetie verzekert ons van Israël's herstel, maar hier zien we niet alleen de *hoogte* van Zijn rijkdommen en wijsheid en kennis in hun herstel, maar ook de diepzinnige wijsheid en kennis die kan werken in de *diepten*, vóór het herstel, terwijl zij hun Messias verwerpen.

Maar wordt ons niet verteld dat Zijn oordelen ondoorgrondelijk en Zijn wegen onnaspeurlijk zijn(Rom. 11:33)? Dit was inderdaad waar voor Zijn handelen met Israël en de natiën voordat Hij de grote waarheid bekend maakte dat Hij allen tezamen besluit onder ongehoorzaamheid, opdat Hij Zich over allen zou ontfermen. Maar nu is dit alleen helder voor geloof.

Maar laten we niet Zijn ondoorgrondelijke *oordelen* en Zijn onnaspeurlijke *wegen* verwarren met Zijn *doelstelling*. Zij houden zich bezig met processen die helpen het doel te bereiken, maar God's doelstelling is zelf het doel. Wij maken dagelijks zulke onderscheiden. Wij zien een bouwplan en we vinden het prima om de uitvoering er van aan de aannemer over te laten. In onze eenvoud, als we nog nooit eerder een gebouw hebben zien optrekken, zouden we mogelijk vragen kunnen stellen bij de methode van bouwen. We zouden heel wel kunnen vragen waarom men, als de bouw begint, start met graven. Maar de aannemer weet dat hij het fundament diep moet leggen. Zo is het ook met God's doelstelling en Zijn wegen. Zijn doelstelling is één en *Hij heeft ze bekend gemaakt*. Zijn wegen zijn vele en sommige er van zijn verborgen.

Kunnen wij de aankondiging over Zijn doelstelling niet *gelooven*, zelfs als we de

elementen, die bij de uitvoering gebruikt worden, niet begrijpen?

Zullen wij Zijn beslissing ontkennen omdat wij niet *zien* hoe sommige details uitgewerkt moeten worden? Wat zouden wij denken van een tuinder die niet een zaadje wilde zaaien omdat hij niet kon zien hoe zo'n klein ding eens zal uitgroeien en bloeien en vrucht dragen?

Laten we liever op voorhand van de vrucht genieten van God's grote inspanning, want we weten dat ieder zaadje dat Hij zaait ook zal groeien. Laten wij geloven *dat Hij allen besluit onder ongehoorzaamheid, opdat Hij Zich over allen zal ontfermen*. Zo kunnen wij het uiteindelijk resultaat van Zijn doelstelling zien en al Zijn woorden verwachten die ons verlichten over Zijn wegen door ze uit te werken.

Het woord "oordeel" hier is een studie waard. Het is *krima* (OORDEEL-gevolg) in het Grieks, dat het gevolg uitdrukt van de daad die aangegeven wordt door *krino*(OORDEEL). Dit wordt over het algemeen vertaald met "oordeel", maar moet niet de gewone waarde worden gegeven van "veroordelen", dat uitgedrukt wordt met *katakrino*(BENEDEN-OORDEEL). Wanneer de apostelen de twaalf stammen van Israël "oordelen" in het Koninkrijk(Matt. 19:28), dan zullen zij hen niet *veroordelen*, maar veeleer over hen *regeren of heersen*, aangezien zij allen rechtvaardig zullen zijn. Zo draagt *krima*, oordeel, op zich niet een nadelige straf of oordeel mee, maar is veeleer het gevolg van het regeren en heersen.

Israël's afwijking en herstel zijn beide Zijn "oordelen." Deze waren, voordat hun onderwerp bekend werd gemaakt, inderdaad ondoorgrondelijk en onnaspeurbaar. Israël's afwijking *scheen* God's doelstelling te verslaan, maar in werkelijkheid vervulde ze deze. Zo kan een ieder van ons ongetwijfeld in eigen ervaringen voorbeelden vinden waar God weinig om de Zijnen *schijnt* te geven, maar Zijn schijnbare onverschilligheid is het bestudeerde verzuim van Zijn niet te evenaren wijsheid.

De weg naar een plaats is niet die plaats zelf. Zo zijn ook God's wegen niet het doel waarnaar zij leiden. Geloof kan het doel verstaan, maar het zou bijna oneindige wijsheid en kennis en tijd vereisen om Zijn veelkleurige wegen te overdenken en te doorgronden. Zij zijn een doolhof die wij niet kunnen ontwarren - ze zijn onnaspeurlijk.

Om terug te keren naar het beeld van het zaad: Waarom moet het zaad sterven om vrucht te kunnen dragen? Hoe komt leven voort uit het sterven? We hoeven niet als een kind te zijn en gaan graven om te zien *hoe* - want dan zal het mogelijk in het geheel niet groeien, maar al wat we moeten doen is het verzorgen en water geven en God zal het doen groeien. Wij planten en zorgen, het proces is geheel *Zijn* werk. Zo gaat het ook met God's wegen. Ze gaan onze kennis te boven. Maar hoewel we Hem niet kunnen volgen op Zijn pad, kunnen we Hem wel geloven wanneer Hij ons verteld over haar einde.

En wat is dan haar einde? Laten we eerst vragen: Wat was haar begin? *Alles was uit Hem* - dat kunnen wij begrijpen. *Alles is door Hem* - dit is verbazend om te zien, maar voor het geloof heel normaal. Hier hebben we een korte

samenvatting van universele geschiedenis - het verleden, het heden en de toekomst in hun relatie met God. In het midden van de doolhof waarin we onszelf bevinden, kijken we terug naar een vaststaand punt in het verleden - God is de Ene *uit Wie* alles is voortgekomen en we kunnen gelijk vooruit kijken naar de toekomst en ons verheugen dat uit heel het ingewikkelde web waarin we ons bevinden die veel grootser en heerlijker waarheid zal komen: *alles is voor Hem*. Letterlijk staat er: *alles is in Hem* - de exacte omkering van de eerste uitspraak (Rom. 11:36)

Maar sommigen zullen ongeduldig uitroepen: *Hoe kan alles voor Hem zijn?* Dan antwoorden wij: Hij heeft net uitgelegd hoe Israël's afwijking bijdraagt aan Zijn doel. En als Hij het kan doen middels de tegenstand die het juist onmogelijk schijnt te maken, dan komt het ons niet toe vragen te stellen bij Zijn vermogen om Zijn woord uit te voeren. En als we al niet de minste hint hadden over *hoe* Hij Zijn woord zou uitvoeren, dan is het aan ons om, ondanks alles, te geloven. Dit is wat geloof zijn smaak geeft. Echt geloof gelooft God op Zijn woord.

Moeten we het woord "allen" tot zijn legitieme einde doordrukken? Was alles uit Hem? Of zijn er twee goden, van wie geen van beide "uit" de ander is, en beide onafhankelijk zijn? Die gedachte zij verre van ons! God is één en *alles is uit Hem*. En om diezelfde reden zal *alles* ook voor Hem zijn. Niet een *beetje*, niet *veel*, maar *alles*.

Zullen wij al deze weelde aan rijkdom, deze volkomen kennis, ontdekken zonder er op te antwoorden? Zullen onze harten niet de woorden van de apostel herhalen als we de God van *het al* prijzen en lofzingen en Hem alle heerlijkheid geven die Hij zeer zeker zal verkrijgen? Zo'n God zou onze harten in beweging moeten brengen en onze aanhankelijkheden moeten doen ontbranden en onze aanbidding moeten opwekken.

HEM ZIJ, ZEKER, DE HEERLIJKHEID VOOR DE AIONEN! *Amen!*

"Afsluiting."

"18 En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen;
19 ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken worde, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken,
20 waarvoor ik een gezant ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig kunnen optreden, zoals ik behoor te spreken. "
(Efe. 6:18-20)

Een geketende ambassadeur! Hier heeft God, met een strek van Zijn pen, een perfect beeld geschetst van de verzoening.

Een ambassadeur is een symbool van vrede. Zodra de ambassadeur terug getrokken wordt, beginnen de vijandelijkheden. Zo zullen ook wij terug geroepen worden op het moment dat Hij Zijn "vreemde werk" gaat beginnen en de oorlog uitroept op de Aarde.

De ketenen spreken van vrede. Niet van de kant van Caesar, niet van de kant van de mensheid, maar van God's kant. Wat moet het voor de grote Krijgshoofd, Jehova van menigten, betekend hebben Zijn ambassadeur zo te zien, beladen met een ketting, in de rechtszaal van het grote Romeinse Rijk! Echt, alleen Zijn meest genadevolle aandringen op vrede zou God toestaan dat Zijn ambassadeur zo schandelijk behandeld zou worden!

Hoe mensen ook God uitdagen Zijn zwaard te trekken, Hij weigert het nu te doen, *want Hij is verzoend*.

"Weest verzoend met God!" is een oproep die zowel de heilige als de zondaar nodig hebben, tenzij ze al op Zijn uitnodiging geantwoord hebben. De zondaar mag deze genade voor de eerste keer aanvaarden en daarin de kracht en vreugde vinden voor elk uur van de dag. De bescheiden heilige mag gevestigd worden door op deze oproep te antwoorden.

De verzoening is de gerijpte vrucht van de verlossing, waardoor God niet alleen de redding van een verloren mensheid voorstelt, maar ook zowel het verliezen als het redden, om zo Zijn schepselen het vermogen te kunnen geven om in te gaan in Zijn binnenste afhankelijkheden. Maar als we ons alleen bezorgd maken over onze eigen veiligheid, of zekerheid, en niet de honger van Zijn hart bevredigd zien, dan beroven wij Hem van de vrucht waarnaar Hij snakt, en verlagen wij het niveau van onze zegen tot niet meer dan een herstel. Maar zonde en lijden zijn alleen ons deel om ons op te wekken tot voorbij de schepselbanden, en door de dood van Zijn Zoon verzegelt Hij ons in liefde aan

Zijn hart.

God Zelf is nu de Leverancier! God smeekt op dit moment de mensen! Hij nodigt via ons uit: "Weest met God verzoend!" Hij is nu niet de boze God met een starre uitdrukking en met een vinger die op onze zonden wijst. O nee. Hij spreekt niet over ons. Hij spreekt van Christus en van het werk dat Hij deed, en dat Hij nu, dankzij de offerdood van Zijn Zoon aan het kruis, met onbevleete heiligheid, tot zelfs de grootste van zondaren kan komen, zoals in het geval van Paulus (1Tim. 1:15,16). Hij spreekt van vrede - vrede die gemaakt werd ten koste van het leven van Zijn Zoon, en Hij nodigt allen uit in te gaan en ten volle te genieten. Hij spreekt van liefde - liefde die Zijn Zoon niet kon weerhouden, de Geliefde, maar Hem genadevol overgaf, opdat mensen als wij zouden kunnen naderen in vertrouwen en vrijheid, zonder dat er vrees is die onze weg naar het hart van Zijn afhankelijkheid zou blokkeren.

God heeft vrede met de mensheid! Spoedig zullen zij de heftigheid van de verontwaardiging van de Almachtige ondervinden, want Hij zal Zijn pijlen dronken maken met bloed (2Thess. 1:8,9). Maar nu is er vrede. Hier is het toppunt van vrede - God smeekt mensen, ze uitnodigend opdat zij de rijkste zegeningen zouden kunnen ontvangen die Zijn liefde kan brengen!

De onthulling van de verzoening was progressief. Ze werd in twee grote delen gegeven.

Haar eerste proclamatie volgde Paulus' persoonlijke priesterlijke bediening in de synagogen buiten het land, die een geestelijke tegenhanger was van Israël's bediening in de Dag van de Heer. Net zoals deze Dag gevolgd zal worden door de Dag van God, met de nieuwe Aarde waarin Israël's priesterlijke suprematie verdwijnt en God bij alle mensen zal wonen, zo zal het gaan met de eerste bediening van de verzoening. De natiën worden in perfecte vrede gebracht met God, terwijl Israël's politieke suprematie nog steeds op zich laat wachten.

De tweede onthulling van de verzoening werd geschonken als gevolg van de publieke afwijzing van Israël en nadat Christus' hemelse heerlijkheden en de hemelse bestemming van de ecclesia, die Zijn lichaam is, waren bekend gemaakt.

Waar het eerste deel voorzag in de verzoening van heel de mensheid op Aarde, verzekert het tweede deel de verzoening van de hemelse gewesten met God. Een uniek ras van menselijke wezens stijgt tot hemelse suprematie, en zo wordt heel het universum weer afgestemd op God. In harmonie hiermee is het geestelijk karakter van de huidige geheime bediening. Het systeem van voortplanting dat onder de mensheid bestaat, reikt niet tot in de hemelse gewesten. Geestelijke wezens hebben geen voorgelicht. Zij kennen geen geboorte. Zij zijn speciale scheppingen. Daarom geldt: alle voorrechten die voortkomen uit lichamelijk afstamming worden achter gelaten bij Israël, waar ze thuis horen. Lichamelijke verbanden zijn van groot belang voor de Israëliet op de Aarde. Maar ze verliezen alle betekenis te midden van de hemelingen. De Israëliet is met de Messias verbonden door *bloed*; wij zijn met Christus

verbonden door *geest*. De laatste is de belangrijkste rang, ze heerst over de eerste. Omdat God niet besloten heeft af te zien van de hemelse plaats en macht, en omdat Israël, nationaal, daar helemaal geen lotdeel heeft, worden de gelovigen uit de natiën op gelijke hoogte geplaatst met hen uit de geliefde natie die geloven tijdens deze bediening van genade. Samen vormen zij het *gezamenlijk lichaam* dat gezegend wordt met iedere geestelijke zegen te midden van de *hemelingen* (Efe. 3:6; 1:3). Zo zullen er dan tijdens de laatste twee aionen (de aionen van de aionen) twee systemen zijn, een in de hemelse gewesten en een op de Aarde. De bediening van de gebieden boven zal toevertrouwd worden aan de ecclesia, die Christus' lichaam is, terwijl de Aarde onderschikt zal worden aan de natie die Zijn bruid is.

De hemelse menigte zal het voorwerp zijn van de heerschappij van het lichaam, de ecclesia; de natiën op Aarde komen onder de rechtvaardige heerschappij van Israël. Christus, als de Heer over allen, verenigt allen in een groots Koninkrijk, dat nooit voorbij zal gaan, maar omgezet zal worden naar perfectie, wanneer menselijke heerschappij zal ophouden, gedelegeerde macht zal worden afgeschaft, en de Zoon Zelf af zal treden ten gunste van de Vader.

De verzoening zal bereikt zijn. Ieder spoor van Satan's zonde en Adam's overtreding zal omgezet worden in banden van afhankelijkheid. De duistere schaduwen van de aionische vervreemding zullen verbleken en vluchten voor een universele en blijvende verzoening.

Verzoening, niet herstel! Herstel zal haar plaats hebben in de Dag van de Heer, terwijl verzoening pas een volle aion later verwezenlijkt zal worden. Herstel en teruggave zouden nooit de intrede van de zonde of het vreselijk lijden van de aionen kunnen rechtvaardigen. Maar zodra we proeven van de verzoening, buigen we ons neer voor de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die aionisch kwaad gebruikt om voor heel Zijn schepping een beker van oneindige gelukzaligheid te vullen!

EINDE.